

Τα δράματα της καρδιάς

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Ξαναβλέπω τον εαυτό μου, στα δεκαοχτώ μου χρόνια, όταν βγήκα απόνα κολλέγιο της Μπόλινγας. Ήμουν ευτυχισμένη, νέα κι όμορφη, πού πολύ απ' όσο είμαι τώρα. Ή πατρίδα μου ήταν μικρή, μα τό σπιτί μας μεγάλο κι ωραίο, μ' ένα θαυμάσιο κήπο. Ήμουν ευτυχισμένη: Έως γιατί δυο γαλανά ματιά με κούταζαν με θαυμασμό κι ένοιωθα στην ψυχή μου μία γλυκιά ταραχή.

Η Καρμέλα ήταν μία γρήγανη πουρόταν πάντα έξω απ' τον κήπο μας και μου γύρευε έλεημοσύνη. Της έδινα λίγα τρόφιμα και λεφτά. Μία μέρα, καθώς της είχα δώσει τα συνηθισμένα, αντί να μου χαιδέψει τα μαλλιά, έβαλε στο χέρι μου ένα ματσάκι μενεξέδες και μου ψιθύρισε:

—Αυτούς, Τίτικα, σου τους στέλνει ο σινιόρ-Μάριος, που τους έφερε επίτηδες απ' τη Ρώμη για σένα...

Από εκείνη την ημέρα, η Καρμέλα μου φέρνε κάθε πρωί τους μενεξέδες του Μάριου. Ήταν πολύ ωραίο και είχαν ένα λεπτό άρωμα. Έβλεπα το «Μαρίο μου» μόνο την Κυριακή, όταν πήγαινα στην εκκλησία και κοκκινίζα τόσο, που ο πατέρας μου, στο τέλος, κατό υποπτεύθηκε.

Τα βράδια καθόμουν στο μπαλκόνι της σάλλας, κούταζα τ' αστέρια κι όνειροπολούσα, ευτυχισμένη. Κάποιο άλλο βράδυ, είχα κατεβεί στον κήπο, όταν, ξαφνικά, είδα μία σκιά να πηδάει από τα κάγκελα της εισόδου και με προσήλ με προχωρή προς το μέρος μου. Φοβήθηκα λίγο, μα κατάλαβα πως δεν μπορούσε

νάναι άλλος απ' το Μάριο. —Γεια σου, Τίτικα, μου είπε γλυκά.

— Καλησπέρα απάντησα τρέμοντας από τη συγκίνησή μου.

Ντρεπόμουν και δεν εύρισκα τί να πώ. Ο Μάριος έσφιξε τα χέρια μου στα δικά του και τα φίλησε. Από τότε, κάθε βράδυ, έρχοταν στον κήπο και μου φιλούσε τα χέρια. Και κάθε πρωί μου στέλνε τους μενεξέδες του. Έξησα έτσι, δυο μήνες ευτυχισμένη, με βαστάει και μία μέρα βρήκα την εισοδο του κήπου κλειδωμένη. Εκπληκτα τότε από τη λήψη μου. Φαίνεται, ότι ο πατέρας μου είχε καταλάβει τις σχέσεις μας.

Πέρασε κάπου ένας μήνας, όταν είδα ασυνήθιστες προτομασίες, ένα πρωί, στο σπιτί μας. Τί να συνέβαινε άραγε; Ρώτησα τις καμαριέρες, μα καμία δεν θέλησε να μου πη τίποτα. Ήταν μία έκπληξη που ήθελε να μου κάνει ο πατέρας μου.

Κατά τις δέκα είδα ένα αυτοκίνητο να στέκεται στην εισοδο του κήπου. Και τότε μόνο έμαθα πως είχε έρθει ο «άρραβωνιαστικός» μου, που τον είχε διαλέξει ο πατέρας μου. Δεν ήταν, αλλοίμονο, ο Μάριος. Ήταν ένας άντρας κάπου τριάντα χρονών, μελαχροινός και συμπαθητικός. Έγώ όμως αποφάσισα να μη τον παντρευτώ, γιατί αγαπούσα το Μάριο...

Μα ο Ρομπέρτο, ο άρραβωνιαστικός μου, κατάλαβε την ψυχική μου κατάσταση και, σιγά-σιγά, με κατάφερε με τους τρόπους του να τον συμ-

παθίσω. Ξέχασα έτσι τη θλίψη μου, μπρός στην αγάπη του και τον παντρεύτηκα.

Από τότε, δεν θέλησα τίποτ' άλλο να σκεφτώ, παρά τον άντρα μου και το έρωτικό του πάθος για μένα.

Δυο χρόνια ταξιδέψαμε λίγο παντού, στη Γαλλία, στην Έλβετία... Γύρισα απ' όλη αυτή την περιπέτεια κουρασμένη. Αρχισα ν' αγαπώ πραγματικά τον άντρα μου, που με λάτρευε. Μία μέρα, καθώς με φιλούσε στην καμαρά μας, είδα απ' τ' ανοιχτό παράθυρο, το Μάριο. Ένοιωσα τρομερή συγκίνηση κι αποσπόσηκα απ' την αγκαλιά του Ρομπέρτου. Ο Μάριος ήταν πιο χλωμός από άλλοτε και τα ματιά του ήταν πολύ θλιμμένα...

—Εν' όπόμενα, λίγες μέρες ύστερ' απ' την άφιξή μας, ήρθε να με βρή η καυμένη ή γρηούλα, η Καρμέλα. Την πήγα στην καμαρά μου. Έκει με φίλησε και μου είπε συγκινημένα:

— Τίτικα, ο Μάριος πεθαίνει, και πεθαίνει για σένα!

— Τί λές, Καρμέλα; απόρησα.

—Ναί, σβύνει σαν τ' καντήλι.

— Τον είδες, Καρμέλα;

—Ναί, Τίτικα, τον είδα. Είναι στα τελευταία του!...

Ένοιωσα τόσο πόνο, που αναλόηκα σε δάκρυα. Έτσι, κλαίοντας, με βρήκε σε λίγο ο άντρας μου. Με πήρε στην αγκαλιά του και με πλάγιασε στο κρεβάτι. Είχε καταλάβει, μα δεν μου είπε τίποτα. Έγώ, καθώς με φιλούσε, του φώναξα:

— Πήγαινε με μακριά, Ρομπέρτο, μακριά, θέλω να είμαι μόνο δική σου, γιατί μ' αγαπάς!...

—Ναί, αγάπη μου, θα πάμε μακριά, και θα είσαι μόνο δική μου. Μα τώρα κοιμήσου, ήσυχασε.

Αποκοιμήθηκα σε λίγο. Τα μεσάνυχτα ξύπνησα από μία κιθάρα που έπαιζε κάτω απ' τη βίλλα μας. Μία φωνή τραγουδούσε: «Αν ή φωνή αυτή σε ξυπνήσει μέσα στη νύχτα, την ώρα που ο άντρας σου σε σφίγγει στην αγκαλιά του...».

Ήταν εκείνος, ο Μάριος, κι' έκλαιγε κάτω απ' τα παράθυρά μου, τον έρωτά του. Ήταν μία φωνή που θρηνούσε. Και ή σερенаτα έλεγε:

«Αν ή φωνή αυτή ξυπνήσει τον άντρα σου, πείστω να κοιμηθ ήσυχος, πείστω πως είναι μία σερенаτα που δεν έχει νόημα. Και πείστω κι αυτό: Εκείνος που τραγουδάει κάτω απ' τα παράθυρά σου, ή θα τρελλαθ ή θα πεθάνη από τη ζήλια και το μαρasmus...».

Αρχισα να κλαίω, ακούγοντας το Μάριο που τραγουδούσε τόσο απελτισμένα. Μα ο Ρομπέρτο είχε ξυπνήσει. Μ' έσφιξε στην αγκαλιά του, με φίλησε γλυκά, κι' αποκοιμήθηκα πάλι...

Τώρα το αυτοκίνητο με πάει μακριά. Ο άντρας μου κατάλαβε πως έπρεπε κάπου να πάμε. Αποχαιρέτω το σπιτί, τα λουλούδια. Το αυτοκίνητο πάει πιο αργά, καθώς περνάει μπρός απ' το νεκροταφείο. Ψιθυρίζω: «Χαίρε, Μάριε...». Είμαστε μακριά. Δεν φοβάμαι πιά. Αποχτήσα ένα κοριτσάκι. Αγαπώ το παιδί μου, αγαπώ τον άντρα μου και νοιώθω πιά τον εαυτό μου ευτυχισμένο.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η κ. Κυβέλη θα έμφανισθ ήριστικά στο θέατρο «Κυβέλης», κατά πάσα δε πιθανότητα με ελληνικό έργο.

Την πρωτοβουλία ανέλαβε ήδη ο συγγραφέας κ. Δημ. Μπόγρης, ο οποίος και γράφει μία ήθογραφία με τέσσερις λοδώνιμους ρόλους, έτσι ώστε να προσαρμοζέται απόλυτα το έργο του στα κύρια πρόσωπα του θιάσου.

—Ο «Αρχαιοδουρργός» του Όνέ, που σημειώσε έφετος το μεγαλύτερο αριθμό παραστάσεων άσχετα με τις εισπράξεις, παραχωρεί απόψε την σκηνή του θεατρου «Μουσούρη» στη σπαρταριστή κωμωδία του Τζέρομ Τζέρομ: «Η Φάνυ τα κατάφερε». Ο Άγγλος συγγραφέας είναι γνωστότατος στην Έλλάδα αφού πολλά έργα του παίχθηκαν με πολλή επιτυχία, τόσο από τον θίασο «Κοτοπούλη» όσο και από τον θίασο «Κυβέλης».

—Ο θίασος Καλουτά —Κοκκίνη —Δούκα σημείωσε τις μεγαλύτερες εισπράξεις του με την όπερέττα του Χατζηποστόλου «Γυναίκα του δρόμου». Ίδιαίτερα άφηκε έντύπωσι στον κύριο γυναικείο ρόλο του έργου, ή Άννα Καλουτά, για την οποία όλος ο τύπος της Κωνσταντινουπόλεως, ελληνικός και ξένος, έγραψε ότι με τον ρόλο της αυτό έπεσε βαίως απόλυτα τη φήμη της ως πρώτης βεντέττας του μουσικού ελληνικού θεατρου.

—Στην Πόλη επίσης σημείωσε μεγάλη επιτυχία το χορευτικό ρεσιτάλ του Γιάννη Φλερύ και της Λίντας Άλμας. Το θέατρο «Σεράι» ήταν άσφυκτικά γεμάτο και ή σκηνή πλημμύρισε από λουλούδια. Τόσο στους μοντέρνους χορούς τους, όσο και στον «Φαύνο» οι δυο κορυφαίοι Έλληνες χορευται γνώρισαν αληθινή αποθέωσι, για πρώτη δε φορά, μετά την παράστασι, εκατοντάδες θεατών, πολιορκούσαν το καμαρίνι τους, για να τους πάρουν αυτόγραφα.

Κατόπιν της πρωτοφανούς αυτής επιτυχίας ο Φλερύ κι' ή Λίντα Άλμα θα δώσουν ακόμη δυο ρεσιτάλ στην Κωνσταντινούπολη πριν φύγουν με το θίασο για την Κύπρο.

Στο μεταξύ το εξαιρετικό ελληνικό χορευτικό ζευγάρι, άρχισαν να διεκδικούν από τώρα με πείσμα τα αθηναϊκά μουσικά θέατρα. Έγνώσθη μάλιστα ότι ο επιχειρηματίας κ. Μπουρνέλλης έστειλε ειδικό απεσταλμένο στην Πόλη, για να εξασφαλίση από τώρα την συνεργασία τους με πολύ δελεαστικούς όρους.

—Υστερα από άπουσία πέντε χρόνων ήρθε προχθές στην Άθήνα, ή χορεύτρια Σόφια Μπέκερ. Η Μπέκερ, παντρεμένη εϋθύς μετά την απελευθέρωσι έναν Άγγλο αστυνομικό, που ύπηρετούσε τότε έδω και εγκαταστάθηκε στην Άγγλία.

—Ο συνεργάτης μας κ. Δημ. Γιαννουκάκης έκαμε τις τελευταίες μέρες δυο ιδιότυπες μεταφράσεις τραγουδιών: Μετέφρασε στα ελληνικά το γνωστό γαλλικό τραγούδι, «Παντάμ, παντάμ» και στα γαλλικά το ελληνικό «Χάρα μου».

—Η Ζαζά Μπριλλάντι, με το ανέξαντλητο μπριό της και το φλογερό της ταμπραμένο άρεσε πολύ στην Άμερική και όλες οι εμφανίσεις της παρουσιάζουν για τους άμογενείς μας ξεχωριστό ενδιαφέρον.

—Ο γνωστός μέμος του θεατρου και τοϋ ραδιοφώνου «Τζακ Νάιφ», παράλληλα με την καλλιτεχνική του επίδοσι, ίδρυσε τελευταία και σχολή ήπασίας στην Έκκλη, με δυο ωραίους άραδικούς ήππους, τον «Ψάρρη» και την «Αράμω».

—Ο πιο πρωτότυπος καλλιτεχνικός γάμος έγινε την περασμένη εβδομάδα στην Λαμία. Ο γνωστός νάνος-κωμικός Άποστολάκης Χατζηγιάννου, έτέλεσε τους γάμους του με την έπίση... νάνο Μαρία Κωνσταντινίδου, που έγινε πριν λίγους μήνες σέ «τουρνέ» στην Έδεσσα.

Την περασμένη εβδομάδα ή Κωνσταντινίδου που ανταπεκρίθη, ως φαίνεται, στο αίσημα του Άποστολάκη, ύστερα από ένα επείγον τηλεγράφημα του θιασάρχου Καστοριάδη, που έγινε κουμπάρος, έφτασε στη Λαμία, όπου έγινε ο γάμος.

—Τό τόσο όμως εύτυχες γεγονόδες, ο συμπαθέστατος νάνος-κωμικός το πλήρωσε αρκετά ακριβά!

Κατά την τελετή του γάμου στην Έκκλησία της Μητροπόλεως, τόσο ήταν ή συρροή των περιέργων, ώστε έσπασαν όλα τα τζάμια της εισόδου, για τα όποια ο μικροσκοπικός γαμπρός, ύποχρεώθηκε να καταβάλη τρία δόκλαρα εκατομμύρια!...

—Στις 28 Ιανουαρίου δίδεται απ' τη σχολή Μοριάνω ή έτήσια της χοροεσπερις στην «Μπλε Άλεπου».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Γυναικείες ιδιοτροπίες

Έτσι γιναι γεγονός, νομίζω, και γνωστό στον κόσμο όλο πως ή όμορφιά στον άντρα, γενικά, δεν παίζει ρόλο και πως δεν μπορεί έπίσης και στον έρωτα να παίζει ένα ρόλο ουσιαστικό. Κι' οι «ωραίοι» μένουν ρέστοι κι' έχουν τόσες κατακτήσεις αρκετές... Κουρασισμοί!

Έχουν, βλέπεις, οι γυναίκες τόσην ιδιοτροπία, ή όποια τις γεμίζει με καριότσια κι' ή όποια πάντα τις απομακρύνει απ' τους άντρες τους «μοιραίους» και με δύναμι τις σπρώχνει προς τους... άσχημοιους!

—Αν τ' αντίθετο πιστεύεις πέφτεις έξω, βρε κουτέ! Με την ωραϊότητα σου δεν τη συγκινείς ποτέ τη γυναίκα, την κοπέλλα, κι' όταν της κολλάς νομίζει πως της κόλλησε μία βδέλλα!

Κι' αν ακόμη αμφιβάλλεις να παράδειγμα: Ο Πίπης, που... σεσημασμένος γόνος θεωρείται γενικώς, αλλά όλος άπροόπτως και μετά μεγάλη λύπης τρώει την χυλόπιττα του από μέρους της Κοκώς, την όποια κάποιος Γιάννης τόσο την τρελλώνει, ώστε φτάνει πρόθυμα και στ' άκρα και άς είναι στραβοκόνη και άς έχη επί πλέον, κι' ένα... γήπεδο φαλάκρα!

Δεύτερο παράδειγμα μου για τ' αταίριαστα ζευγάρια: Κούτα στού Μηνά τον ώμο ή Λιλή πως άκουμπά. Κι' άθελά σου ψιθυρίζεις: «Χάθηκαν τα παλληκάρια; Τί του βρίσκει το... ζουμπά;» Έλα ντε! Σάν τί του βρίσκουν του ενός και τ' άλλου σου, προς δικαίαν άπορίαν του νοήμονος κοινού; Ο Μιχάλης απ' το πάχος έχει γίνει σαν βαρέλι κι' όμως σκίζεται για δαύτον και βορολίζεται ή Έλλη, που τον βρίσκει σιδονέττα και γλυκό σαν τ' έμειν και σου λέει: «Αχ! δεν μοιάζει με τον... Γκερέγκου τον (Πέρι);»

Παράλληλα κι' ο Άργύρης είν' ολόιδιος... φακίρης, κτρινιάρης, κοκκαλιάρης στραβουίντης και τσιμπιάρης κι' επί πλέον... πρώην νέος, δηλαδή πενηντοχροντούτης μα εν τούτοις... άχ! — εν τούτοις ή Μαρίτσα μ' ένα πάθος τον λατρεύει αληθινά και τον βλέπει—άναθεμάτη!—σαν... λουκούμι συριανό!

Κι' αν ακόμα θα πουλήσης την ψυχή στο Σατανά, τη γυναίκα δεν την πιάνεις δεν την βρίσκεις πουθενά και δεν εισχωρείς στο χάος των τρελλών της των όνειρων. Κι' έτσι βλέπεις την Έλενη να περιφρονή τον Μένη, πουνε ίδιος ο σιασμένος Έρφηςος Άντικυθέρων, γιατί μήνες είναι τώρα μέχρι μπουνία έρωτευμένη με τον Λάμπη τον ψηλέα, πουνε σαν περισπωμένη ή σαν... άγαρμπη παντόφλα πολυστραβοπατημένη!

Οι γυναίκες—τόσην ώρα να τί θέλω ν' αποδείξω— βρίσκουν τους ωραίους άντρες κρύους, άνοστους, κού... (τους). (Μ' όσα είπα τους ωραίους δεν έσοκίενα να θίξω, αλλά να παρηγορήσω... συναδέλφους άρκετούς!...)

Συμμετοχιστής Σ. Σουζάνης

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πλημμύρα

Πρό ήμερών εδάδιζον, με πόζαν ως είδος και τας γυνάς ένύταξον λίαν μεανιστικώς, τούτέστιν μετά ξέσεως και νταβραντώδους πείρας, ότε εύρεθην, ώ θεοί, πρό ξαφνικής πλημμύρας! Βροχή τούτέστιν ήρξατο πλύνουσα κρουνηδόν κι' άνεν ύμβρέλλας εύρειεις ό τάλας καθ' όδόν, εις κισκίον κατέφυγον δεινός μεμουσνευμένος, πλην ούδαμώς άπόλωσον το σφοίγος και το σθένος. Κι' επ' άρκετόν άνέμενον έκείσε στωϊκώς, πιπτούσης δε και της βροχής σφόδρα δρομητικώς τούτέστι μετά πείσματος, ώ παίδες! κι' έπιμόνος τα πάντα μετεβλήθησαν εις λίμνην Μαραθώνος. Οτε, ώ Τύχη άκραϊφής! ώ Μοίρα σκανδαλώδης! Καθ' ήν στιγμήν ήβάνιζον τα σύμπαντα ρεμβώδης είδον Ατθίδα καθ' όδόν τσαλαβουτούσαν πλήρως και προς έκείνην έσπευσον γοργώς και παμπνηρώς.

—Ω μεις! της είπον πάραντα, ύποκλι- (θείς άβρώς, έχω την φήμην γόητος κι' ύποκρινού (άνδρος) κι' άσμένως αποδέχομαι, ένεκεν της (πλημμύρας, να σās περάσω έναντι στας στίβους (μου χείρας! Κι' εύθώς άνασήκωσιν ετόλμησον και (πιάσαν, πλην αύτη, φεϋ! ιδούσα με σαφώς (και κατά βάσιν, μ' ήμπίδισεν κρουνηδούσα προς έμειν (τόν—φαντάσον!—

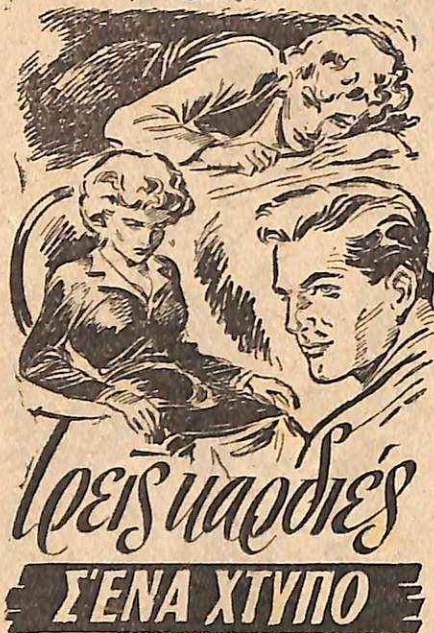
—Μή, προς Θεού, και πέσουνε, ρε (γέρο, τά... νεφρά σου!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΜΠΡΟΥΝΙΟ ΚΟΡΡΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δυο αδερφές, η Φούλα και η Ζωή, ζούνε μαζί, με υπομονή το δράμα τους: 'Η Ζωή, η πιο μικρή, είναι παράλυτη! 'Ο πατέρας των δυο κοριτσιών έχει φύγει από χρόνια στην 'Αμερική, κι έχει πάψει να δίνει σημαία ζωής. 'Η μητέρα τους έχει πεθάνει, κεραινοβολημένη από το φοβερό δυστύχημα της μικρής της κόρης... Καί η Φούλα δέχεται με πρόθυμο αλtruισμό, να αντικαταστήσει τους γονείς της που λείπουν, και θυσιάζει τη ζωή της αδιαμαρτύρητα στο πλευρό της αδερφής της, που γίνεται γι' αυτήν, από τη δυστυχία της, ένας σκληρός τύραννος...

Στο σπίτι των δυο κοριτσιών μπαίνει ο γιατρός Μπελίνης — λιγότερο σά γιατρός, αφού η αρρώστεια της Ζωής δεν έχει γιατρεί, και πιο πολύ σά φίλος, σάν παρηγορητής... 'Η Ζωή, σιγά-σιγά, νοιώθει έρωτα για τον ευγενικό αυτόν άνθρωπο, που φτάνει ως το κρεβάτι του άρρωτου μαρτυρίου της, για να της φέρη λίγη αισιοδοξία έλπίδα... 'Ο Μπελίνης όμως αγαπάει τη Φούλα! 'Η Ζωή το διασθάνεται και ζηλεύει. 'Η ζήλεια της γίνεται μίσος! 'Η μικρή παράλυτη μισεί την αδερφή της, μ' όλο που της χρωστάει ευγνωμοσύνη... Σε μία συζήτηση δυσάρεστη ανάμεσα στους τρεις τους, η Ζωή όμολογεί στο Μπελίνη, ότι τον αγαπάει, κι' ότι υποφέρει σκληρά, γιατί ξέρει πως εκείνος αγαπάει τη Φούλα... 'Εν' απόγεμα, που η Ζωή βρίσκεται μόνη της στην αλάνια πολυθρόνα της με την παραδοσιεύτρα τους, την κυρα-Μάρθα, της ζητάει να της φέρη έναν καθρέφτη. Βλέπει μέσα το είδωλό της ή δυστυχήσιμη παράλυτη καμρώνει την άσκητη όμορφη της κι' ύστερα ρίχνει τον καθρέφτη στο πάτωμα και τον κάνει κομμάτια! «Δεν ξέρεις πως είναι γρουσουζιά;», τη ρωτάει η κυρα-Μάρθα.

5ον — Γρουσουζιά!... Ξανάπε μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο η παράλυτη. Μά, τί πιο μεγάλη γρουσουζιά, θέλω από τη δική μου;... — Λέν ποτέ είναι έφτά χρόνια δυστυχία...

— Πιο πολύ είν' η δική μου, κυρα-Μάρθα: Δυστυχία ολόκληρη ζωής!... Δεν απάντησε, η αγαθή παραδοσιεύτρα... Τί να πη σ' αυτό το τραγικά σωστό παύλεμα η μικρή δυστυχισμένη παράλυτη;...

Μείνανε σιωπηλές γι' αρκετή ώρα και οι δυο γυναίκες — η νέα κι' η γριά... Βαρείαι ή σιωπή τους μέσα στο βαρύ σκοτάδι που τις είχε αγκαλιάσει με τον έρχομό της νύχτας...

Ξαφνικά ακούστηκε η έξωπορτα που άνοιγε. Πετάχτηκε η Ζωή. Σηκώθηκε κι' η κυρα-Μάρθα: — 'Η Φούλα!... φώναξε. — Άνοιξε η πόρτα της κάμαρας και μπήκε η Φούλα

— Σκοτεινά κάθασατε;... ρώτησε. — Σκοτεινά!... της αποκριθηκε βραχνά η Ζωή. Τό φως είναι για άλλους! δεν είναι για μας!... 'Η κυρα-Μάρθα έστριψε το διακόπτη. Κάτω από τις άχτινες του ηλεκτρικού, η Ζωή έκλεισε θαμπωμένη τα μάτια της... Την πλησίασε η Φούλα, χλωμή, διαταχτική: — Τί γίνεσαι;... τη ρώτησε. Πώς περάσες;...

— Πώς να περάσω, αδερφούλα;... Έκανε ή άρρωστη με παγερό εϊρωνεία. 'Εσύ να μας πης πως πέρασες... 'Εσύ έχεις νέα από τον κόσμο, από τη ζωή... 'Η Φούλα κούνησε με λύπη το κεφάλι της: — 'Εγώ έχω νέα από τη ζωή!... μουμύρισε σάν ήχώ της αδερφής της. Πραγματικά, δεν έχεις άδικο.

— Λοιπόν; ρώτησε η Ζωή. Τί κάνει ο αγαπημένος σου αδερφούλα;... Πότε, με το καλό, οί γάμοι σας;... — 'Η Φούλα σήκωσε αποφασιστικά το κεφάλι της: — Οί γάμοι μου δεν θα γίνουνε... μ' αυτόν που νομίζεις!... είπε με σφιγμένα χείλια.

'Η Ζωή είχε ανασκηκωθεί, πιάνοντας σφιχτά τα γέλια της πολυθρόνας της και κυττάζοντας με πυρετό την αδερφή της: — Τί λές;... τη ρώτησε.

— Την άλληθα... — Πιο σιγά, ρώτησε ή άρρωστη: — Δεν θα παντρευτείς;... το γιατρό;...

— Δεν είχα ποτέ μου τίποτα μέ... με το πρόσωπο που λές!... απάντησε με προστάθεια.

— Άλλά; Τότε, ποιόν θα παντρευτείς;...

— 'Επίσημα, η Φούλα της αποκρίθηκε: — Σήμερα αρραβωνιάστηκα με τον τυπιατάχη μου στο γασαείο!...

— Με... με τον τηματάχη σου;!...

— Ναί... — Τό Σκαλιώτη;

'Η Ζωή έκανε αρκετή ώρα να συνέλθη, — Μά, καλά... είπε στο τέλος. Πώς ήταν έτσι απρόοπτα;

— Δεν ήταν απρόοπτα... 'Ο Σκαλιώ...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

της μ' έχτιμούσε από καιρό, μουδύεινε με κάθε τρόπο τη συμπάθειά του.

— Καί δε μούχες πη ποτέ τίποτα!... 'Η κυρα-Μάρθα παρακολουθούσε συγκινημένη τη συζήτηση των δυο κοριτσιών: — 'Ετσι μπράβο! είπε στο τέλος. Να παντρευτείς, να νοικοκυρευτείς, κόρη μου... Να μπη κι' ένας άντρας εδώ μέσα... 'Ενας προστάτης για σένα, για την άρρωστη αδερφούλα σου...

— 'Ενας προστάτης!... Έκανε κι' η Ζωή σάν ήχώ...

— 'Υστερα, γύρισε στην παραδοσιεύτρα: — Κυρα-Μάρθα... της είπε γλυκά, με αποφασιστικά. Πήγαινε σε παρακαλώ μια στιγμή... 'Εχουμε να μιλήσουμε, έχω κι' η αδερφή μου...

— Να φύγω, παιδάκι μου... Νύχτωσε πιά, ως γυρίσω κι' έχω στο σπιτάκι μου, στο γέρο μου που με περιμένει... Καληνύχτα σας... Αύριο πάλι...

— Καληνύχτα, κυρα-Μάρθα... — Όταν μείνανε μόνο τους τα δυο κορίτσια, η Ζωή κάρφωσε επίμονα τα μάτια της απάνω στα μάτια της Φούλας...

— Πες μου, λοιπόν, πως ήταν ν' αρραβωνιάστης το Σκαλιώτη;... τη ρώτησε.

'Η φωνή της ήτανε πιο μαλακιά. Μέσα της δεν κρυβότανε πιά το μίσος εκείνο, που έκανε τη φτωχιά τη Φούλα να τρέμη...

— Τόν αρραβωνιάστηκα, για να βρούμε κι' εσύ κι' έχω έναν προστάτη, όπως είπε η κυρα-Μάρθα...

— Μόνο;... — Καί, πιο πολύ, για να σου φύγουν οί ιδέες που έχεις!...

— 'Οτι αγαπούσες το Μπελίνη;... — Ναί... — Μία σιγή βάρυνε για λίγο ανάμεσα στις δυο αδερφές. 'Υστερα, μίλησε πάλι η Ζωή: — Καλά, και τώρα τί θα τον κάνουμε τον καλό μας γιατρό;...

— 'Απλοτάστατα, θα τον βλέπουμε σά γιατρό μας, σά φίλο μας... — Θα ξανάρθω, άραγε;...

— Γιατί να μην ξανάρθω;... — 'Εκείνη την ώρα, ακούστηκε το κουδούνι.

— Νάτονε, κι' όλας!... είπε η Φούλα. Νά του άνοιξω;...

Μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο, ή άρρωστη της απάντησε: — Πως να μην του άνοιξης;... Ρωτάς;... Άνοιξέ του, λοιπόν, γρήγορα, να του πούμε το μεγάλο νέο, να μας συχαρή...

'Ο Μπελίνης μπήκε, λίγο χλωμός, με το ίδιο πάντα ευγενικό και γελαστό. Πήγε και χαιρέτησε τη Ζωή με τα συνηθισμένα του εγκάρδια λόγια: — Τί κάνει η μικρή μας άρρωστη;... Τό χέρι του πούχε πιάσει η Ζωή τόνισε παγωμένο μέσ' στο δικό της. Τόν κύταξε επίμονα στα μάτια: — Καλά, γιατρέ... του αποκρίθηκε. Πιο καλά απ' όλες τις άλλες φορές...

'Ο Μπελίνης έκασε στη συνηθισμένη του θέση, δίπλα της. — Τί νέα; ρώτησε.

'Η Ζωή γύρισε και κύταξε τη Φούλα, που χαμηλωμένα τα μάτια της, σά να ντρεπότανε να κυττάξη το γιατρό στα μάτια...

— Νέα!... Έκανε μ' ένα χαρούμενο χαμόγελο ή παράλυτη. Μά, έχει να μας πη ένα μεγάλο νέο ή αδερφούλα μου!...

— Μεγάλο νέο;... ρώτησε ή Μπελίνης, χλωμός πάντα, με το ίδιο χαμογελαστός. — Ναί... — Καί... Σάν τί νέο;...

'Η Ζωή κύταξε, πρώτα το Μπελίνη, ύστερα τη Φούλα, και τους ανάγγειλε αυτό που ξέρανε τόσο καλά και οί δυο τους, αφού μαζί, οί δυο τους τόχνα αποφασίσει, σάν ένα άπεγνωσμένο «άλλοθι» στόν άπαγορευμένον έρωτά τους: — 'Η Φούλα μας αρραβωνιάστηκε, γιατρέ...

Η... — Καί, το βρίσκεις τώρα σωστό αυτό;... — Σωστό!... Είναι απαραίτητο... Άναγκαίο... — Απαραίτητο, άναγκαίο, σύμφωνα... Τίμο όμως;... 'Η φωνή της Φούλας έκανε λίγη ώρα

ν' ακουστή στο τηλέφωνο. 'Υστερα ακούστηκε με κάποια τρεμούλα: — Τίμο;...

— Ναί... Ξανάπε με δύναμη ή Μπελίνης. Είναι τίμο αυτό που κάνεις;...

— Δεν μπορώ να μιλήσω στο τηλέφωνο... — 'Εγώ, πάντως, δεν είναι δυνατό να ξανάρθω στο σπίτι σου ύστερ' από αυτό!... — Δέ θα ξανάρθω;... Μά, τότε, πάνε όλα χαμένα!... 'Η Ζωή θα καταλάβει ότι πειραχτήκατε, κι' ότι από θυμό δεν έρχόσαστε πιά...

— Άς καταλάβη ό,τι θέλει... — Κυρία Μπελίνη... Σας παρακαλώ... Σας ικετεύω... Να μην πάψετε ναρχόσατε...

'Η φωνή του ακούστηκε απότομη: — Άκουσε, πρέπει να σε δώ... — Δεν είναι δυνατό...

— Άφού στο τηλέφωνο δε μπορούμε να εξηγηθούμε, πως θές να μιλήσουμε;... — Ξέρετε... Βρίσκομαι στο θάλαμο, και περιμένουν απ' όλο ένα σωρό... — Γι' αυτό, έλα από το ιατρείο μου... — Άπό το ιατρείο σας;... — Ναί... — Ξεχνάτε ότι τώρα... δεν άνήκω πιά στόν έαυτό μου...

— Δεν τό ξεχνάω καθόλου... ακούστηκε ξερά ή φωνή του Μπελίνη. Νομίζω όμως ότι έχεις δικαιολογία απέναντί του... αρραβωνιαστικού σου για νάρθη ως έδω...

— Δικαιολογία;... — Ναί, μήπως δεν είμαι γιατρός της Γρατζής;... 'Ο Σπηλιώτης ξέρει ότι κουράρω την αδερφή σου, ότι μπαίνω στο σπίτι σας...

— Ναί... Καί σάς έκτιμάει πολύ... — Τόν ευχαριστώ θερμά για την έχτιμηση του... Λοιπόν, αφού μ' έχτιμάει, ένας λόγος παραπάνω για νάρθη να μιλήσουμε... 'Επί τέλους, δεν είμαι ανθρωποφάγος!...

— Γιατρέ... Σας παρακαλώ... Μην έπιμένετε... — Δεν έπιμένω καθόλου... Άν δέ θές, μπορείς να μην έρθης... Καί να σταματήσουν όλα έδω... — καί οί σχέσεις μας, καί οί κουδέντες μας, καί οί έπισκέψεις μου στο σπίτι σου!...

— Γιατρέ... — Άκουσε, Φούλα: Άν θές να μιλήσουμε, έλα στο ιατρείο μου... Άν δέ θές, μην έρθης, καί όλα τελειώνουνε!... — Μ' εκδιάγετε;...

— Ναί, σ' εκδιάζω!... Δέ με τρομάζει ή λέξι... 'Εσένα δέ σε τρομάζει ή πράξι... — Γιατρέ, με προσβάλλετε... — 'Εσύ με κουρέλιασες... — Περιμένετε με... 'Ερχομαι άμέσως!...

'Όταν κρέμασε το άκουστικό καί βγήκε από τό θάλαμο, ή Φούλα βρισκότανε σε μία φοβερή ψυχική αναστάτωση... Ένα δίλημμα τραγικό τη βασάνιζε: Νά πάν;... ή μη προηγουμένη, την ώρα που χέριζε ή Μπελίνης από τό σπίτι τους, ήξερε ότι έπρεπε να τού εξηγηθή... Τού χρωστούσε μιά εξήγηση... Κυρίως όμως, τόν είχε πάρει στο τηλέφωνο γιατί είχε φοβηθή ότι, πληγωμένος εκείνος από τη συμπεριφορά της, δέ θα ξαναρχότανε στο σπίτι... Καί, νάπο πούχε δικίο να τό φοβάται αυτό ή Φούλα!... 'Ο Μπελίνης δέ θα ξαναρχότανε στο σπίτι άν δεν είχε μιά εξήγηση μαζί της...

— Έπρεπε να πάη... Νά τού εξηγηθή, να τόν πείση... Κύταξε το ρολόι της. Μιαμισή. Είχε φύγει πιο νωρίς από την Τράπεζα, προφασισμένη μιάν αδιαθεσία. Κι' ή μητριά της, ή Σπηλιώτης, είχε προθυμοποιηθή φυσικά να την άφισή να φύγη: — Τό βραδάκι θάρω να δώ την αδερφούλα σου... της είπε, χαμογελώντας της τρυφερά.

Είχε βγή ή Φούλα, κι' άμέσως, από ή θάλαμο, είχε τηλεφωνήσει στο Μπελίνη. Κι' εκείνος τώρα την περίμενε στο ιατρείο του.

Πήγε. 'Ο γιατρός την υποδέχτηκε σοβαρός, έπίσημος. Έκλεισε την πόρτα, καί την έβαλε να καθίση.

— Λοιπόν, Φούλα, της είπε, νομίζω δέ αυτό που κάνεις ήτανε πάνω κι' από τις δυνάμεις σου, κι' από τις δικές μου...

— Έπρεπε να γίνη!... τού απάντησε με σφιγμένα χείλια.

— Μπορεί νάπρεπε, μιά φορά είνε υπερβολικά, υπεράνθρωπα ηωικό!... Δεν νομίζω, ότι θα υπορέσουμε να τό υποπείρουμε — καί σύ, κι' έχω...

— Όά υπορέσουμε!... απάντησε με πίστι, με πείσμα ή Φούλα...

Την κύταξε παραξενευμένος: — Μά, για πέσμου! για ποιά λόγω όλας αυτές ό διπλός ηωισμός σας;...

— Δεν τό καταλαβαίνετε γιατί;... Δεν έχετε καρδιά;...

— Πώς δεν έχω; Καί καρδιά καί λογική... Όμως, νά, βόισκα παράξενο τό να στερούμαστε έμεις οί δύο την εύτυχία, χωρίς να την κερίδη κανένας...

'Η Φούλα έσκυψε το κεφάλι της μπροστά στα τόσο σωστά λόγια του... — 'Ο Μπελίνης, βλέποντας, ότι είχε αρχίσει να την κλονίζη, τη ζύγωσε πιο έπιμονος, πιο πειστικός: — Άν από τη θυσία τού δικού σου έρωτα, ήτανε δυνατό να κερίση τίποτα ή Ζωή, τότε άς θυσιαζόσουν... Έδώ όμως, βλέπεις, ότι δεν είναι δυνατό να ώφεληθή τό παρामीκό ή δυστυχήσιμη ή αδερφή σου... Μένει, λοιπόν, ή θυσία σου έντελώς άσκητη καί χωρίς αποτέλεσμα! καί, μαζί με δέν θυσιάζομαι κι' έχω, πού, επί τέλους, δεν θέλω να θυσιαστώ, κι' ούτε έφταιξα σε τίποτα...

Σώπαινε πάντα ή Φούλα, μπροστά σ' αδιάσειστα έπιχειρήματά του, στο τόσο δικαιολογημένο του παρόον...

— Με θυσιάσες, λοιπόν, συνέχισε ή Μπελίνης πιο σιγά. Άς πούμε, ότι είχες δικαίωμα να τό κάνης... Τόν Σπηλιώτη όμως, πως τόν θυσιάζεις;...

— Τόν Σπηλιώτη;... ρώτησε εκείνη παγωμένη.

— Ναί, τό Σπηλιώτη! συνέχισε πιο δυνατά πιο έπιθετικά ή Μπελίνης. Τί σου φταιξε αυτός ό άνήπιρος, ό άκακος, ό άγαθός άνθρωπος, που τόν έρωτες άναμεσα σ' όλους μας σάν άπαράτητο «άλλοθι»;... Πως δέχτηκες να τόν άραβωνιάσής τον Σπηλιώτη με την ψυχή σου δοσμένη άλλου;...

— Με την ψυχή μου δοσμένη άλλου;... μουμύρισε σάν ήχώ τού ή Φούλα.

— Ναί... Δεν είν' ανάγκη να τό άνιέσαι!... 'Η ψυχή σου είναι δοσμένη σε μένα!...

Ξανάσκυψε το κεφάλι της χαμύλα ή Φούλα, άνιχνά ν' άνοιθή να δεισέψη...

— 'Ο άνθρωπος αυτός, δεν έξοει τίποτα... Ξανάπε σε λίγο ή Μπελίνης με λύπη. Όλα αυτά, τα περίεργα καί τα δραματικά, τού είναι άγνωστα... Γνωρίζει τό...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

σου καιρό στην ίδια Τράπεζα, στο ίδιο γραφείο, μιά κοπέλλα δυσόρη καί τίμια, που συνήθισε να τη θαυμάζη καί να την έκτιμάη... Μιά μέρα, της σπένεωσε την έρωτική του έκτιμηση, κι' εκείνη χωρίς ζήτηση, χωρίς διαταγμό, δέχτηκε να γίνει γυναίκα τού!... Χωρίς άλλο θα νόμιζε ή ανθρωπος, ότι ή έχτιμηση κι' ή συμπάθεια είχαν ώριμάσει από καιρό καί στη δική της την καρδιά, για να τού πη έτσι εύκολα, έτσι πρόθυμα, έτσι άδρασίανιστα τό «ναί»... Πού νάξερε ο στωικός, ότι αυτό τό «ναί» είχε λεχτή για να μπη σάν αδιαπέραστες φραγμός ανάμεσα σε σένα καί σ' έναν άλλον άντρα!...

— Σώπα, Κώστα!... ψιθύρισε πολύ σιγά εκείνη, κούδοντας τό πρόσωπο της μέσ' στα δυο της γέλια.

Συνκινημένος, ή Μπελίνης, τη ζύγωσε πολύ, τίς αγκάλιασε, καί της μίλησε τρυφερά, με τό στόμα του πολύ κοντά σ' ατί της: — Μου μίλησε, στόν ένικό!... Είπες τό θούα μου... Μ' άγάπας!...

— Όχι!... Όχι!... Ψέμαπα!... Φύγε!... Μή μ' αγκαλιάζης...

Τό αγκάλιασμά του άντί να ξεσφιχτή, έγινε πιο δυνατό, πιο έπιμονό...

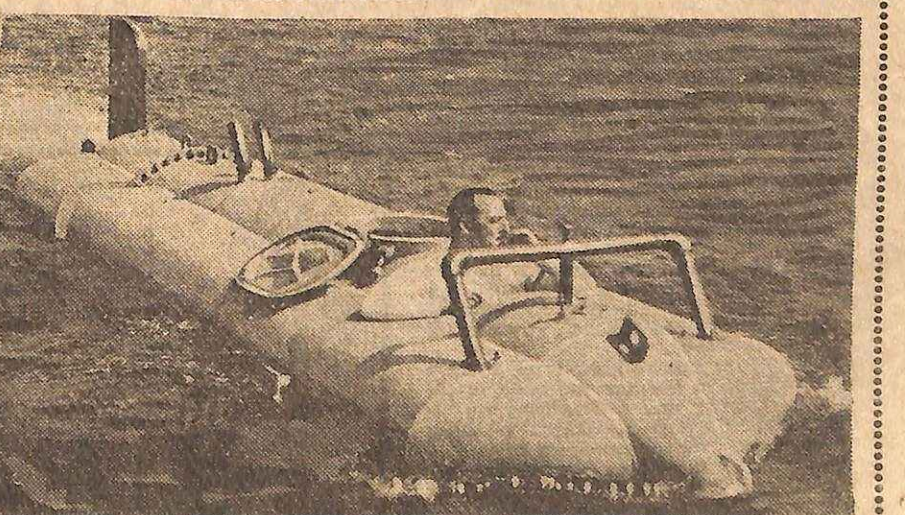
— Μ' άγάπας!... της ξανάπε. Μην τ' άνιέσαι, γιατί δεν καταφέρνεις ούτε τόν έαυτό σου να πείσης... Μ' άγάπας... Καί σε λατρεύω!... Δεν είναι ποτέ δυνατό να σκεφής λογικά, ότι μπορεί να πάσης τό Σπηλιώτη!... Ούτε σ' τελικά θα δέχτης να γίνης γυναίκα τού, ούτε καί έχω όμως θα σ' άφίσω!...

— Κι' όμως πρέπει... Είν' ή μόνη λύσις...

— 'Η μόνη λύσις είναι μιά άτιμία, Φούλα!...

— Άτιμία!... — Φυσικά... Είναι τίμια λύσις ή παντοειά σου μ' έναν άντρα που δέν σου λέει τίποτα!... Πώς θα δέχτης τόν έρωτα τού ανθρωπου αυτού, με την ψυχή σου ολόκληρα δοσμένη σε μένα!... Πως θα έπιτρέψεις στα χείλια σου να ένωθύνε με τα χείλια τού αδιάφορου αυτού ανθρωπου!... Τά χείλια σου, καί τό σώμα σου, κι' ή ψυχή σου, κι' όλη εσύ, άνήκεις σε μένα!... σε μένα!... Κατάλαβε τό, μόνο σε μένα!...

Της μιλούσε με δύναμη, με πάθος... 'Η φωνή του έμοιαζε μ' ένα γρυμφο παράληρημα. Τό στόμα του βρισκότανε πολύ κοντά στο δικό της, ή πνοή του την έκαινε!... Καί, σε μία στιγμή, τα χείλια τους αούδωμπα, ένωθύνανε, με δίψα με λατρεία!... Τό φιλι τους αυτό — τό πρώτο που δίνανε, κι' άκούσε, τό πρώτο φιλι που δίνανε, καί δέχονταν ή Φούλα — ήταν ένα φλόερο έ...

ρωτικό ποίημα!... "Εκλείνε μέσα του μα-
ζεμένα όσα φίλια δεν είχανε δώσει τόσον
καιρό ό ένας στον άλλον. κι' άκόμα την
άγανία μήπως ή σκληρό τους μοίρα τούς
άπαγορεύει άλλα μελλοντικά φίλια... Στο
φίλι αυτό, γεμάτο έρωτική απόγνωση" ά-
φίσανε και οι δύο τους να ξεχυθούν άκρά-
τητες έρωτικές, οι δύο νεανικές τους ψυ-
χές. που διοχετεύτηκαν από τὰ χείλια τους
ή μια μέσα στην άλλη!...

Πρώτη συνήλθε έκείνη από τὸ ἐξαί-
σιο μεθύσι που τούς είχε τυλίξει.
— Μή, Κώστα... Μή... "Άσε με... τού
παρπανοβήκε, ενώ πάλενε ν' απομακρύνει
τὰ χείλια της από τὰ δικά του, να ξεφύ-
γη από τις δύο παρωμένες τανάλλες τών
μπράτσων του...

"Όσο προπαθούσε όμως να τὸν διώ-
ξη, τόσο εκείνος την έπνιγε πὸ πολύ στο
πυρετικό του άγκάλιασμα. Κι' όσο απο-
μακρυνε τὰ χείλια της από τὰ δικά του,
τόσο τὰ χείλια του κολλάγανε στὰ μάγου-
λά της, στο λαιμό της, στην άρχή του στή-
θους της!... Είχε παραλύσει ολόκληρη ή
φτωχιά... "Ενοιώθε τὰ φίλια του να μεταγ-
γίζουν αναλυτή φωτιά μέσ' στις φλέβες
της: ένοιώθε τὰ χείλια του να δοούν βα-
σανιστικά όλα τὰ νεύρα του οργανισμού
της... Δεν είχε τρόπο ν' άμυνθῇ, ν' αντι-
σταθῇ, να παλέψῃ. "Ήταν άδύνατο να κρα-
τηθῇ στο χείλος της άδύσου που άνοιγό-
τανε μπροστά της σπαρμένη με λουλού-
δια γεμάτα βαρεία μουρουδιά... Μιά μου-
ρουδιά, πούφτανε ως αυτήν γιά να συμπληρώ-
σῃ τὸ μεθύσι της, τὸ ξετρελλάμά της, γιά
νά τῆς θολώσει τὴ σκέψη καὶ νὰ τῆς διώξῃ
τὰ τελευταία ίχνη του λογικού της... Αὐτὸν
τὸν άντρα, που τῆς τὸν άπαγόρευε ή συ-
νειδήσί της, τῆς τὸν επέδωλλαν έπιταχτι-
κά ή ψυχὴ της κι' οί αίσθήσεις της!... Δέ
μπορούσε πιά νὰ τὸν άντισταθῇ... "Η θέ-
λησί της, ὁ άλύσιτος ήρωϊσμός της, οί
βασανιστικές τύψεις της, όλα λυώσανε λί-
γο-λίγο κάτω από τὸν πυρετὸ τών φιλι-
ών του... Γιά μιὰ στιγμή, σύντομη σάν ά-
στραπή, είδε μπροστά της ή Φούλα τὰ μά-
τια της Ζωῆς καὶ τὴν κυττάζον άγριεμένα
γεμάτα μίσος!... "Αμέσως όμως κι' αὐτὸ
τὸ ύστατο όραμα έσθυσε μέσ' στην έντο-
να εὐτυχισμένη πραγματικότητα, κι' ή κο-
πέλλα βούλιαξε χωρίς άλλη σκέψη, χωρίς
δύναμι καὶ χωρίς θέλησι νὰ κρατηθῇ, στο
έξαισιο χάος τού έρωτά!...

...Μέ τὸ κεφάλι της κρυμμένο τώρα στὰ
χείρια της, ή Φούλα σώσανε γεμάτη συντρι-
βή, άποχανωμένη, παραξαισιμένη, άνικανή
νὰ σκεφτῇ... Δίπλα της, ὁ Μπελίνης τῆς
μιλούσε με πειστική τρυφερότητα:
— Νά δῆς τί όμορφα πού θὰ περάσῃ
ή ζωή μας!... Είμαστε νέοι, άγαπώμαστε,
άνήκουμε ὁ ένας στὸν άλλον... "Η ζωή μας
χρωσταίει εὐτυχία, θὰ τῆς ζητήσουμε νὰ
ξεφύλῃ, ἐπὶ τέλους, τὸ χρέος της!... "Ε-
χουμε δικαίωμα νὰ τῆς τὴ ζητήσουμε, κι'
έχει καθήκον νὰ μὴ μᾶς τὸ άρνηθῇ...
Κούνησε τὸ κεφάλι της με άπόγνωση ή
Φούλα:

— "Όνειρα!... άπάντησε ύπόκωφα. Δεν
μπορούμε νὰ εμφανίσουμε έπίσημα τὸν έ-
ρωτά μας... Είμαστε καταδικασμένοι ν' ά-
γαπιόμαστε λαθραία, σάν νάναι ή άγάπη
μας κακή πράξι!...

— "Ε, θ' αγαπιόμαστε λαθραία!... εἶπε
με κέφι ὁ γιατρός. Κι' ίσως αὐτὸ νάναι κα-
λύτερο... "Ετσι, ή άγάπη μας, άναγκασμέ-
νη νὰ κρύβεται άπ' όλους, μπορεί νὰ
κρατήσῃ πὸ πολύ...
Μέ κόπο, σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν
κυττάξε. Είχε τὸ βλέμμα της τόσο άπελ-
πισμένον έρωτα, πού ὁ Μπελίνης συγκι-
νήθηκε βαθειά. Τὴν άγκάλιασε γι' άλλη
μιὰ φορά, καὶ τῆς μουρμούρισε:

— Σέ λατρεύω! Είσαι δική μου!... "Ό-
λα τ' άλλα, Σπηλιώτῃδες καὶ άρραβάνες
σου, φυσικά τώρα θὰ τὰ ξεχάσῃς...
Τού χαμογέλασε πικρά:

— Εἶν' ανάγκη νὰ μού τὸ πῆς;... "Ό-
μως νά, ίσως αὐτὴ ή λύσι πού μούχε ύπα-
γορέψει ή άπόγνωσί μου, νάταν ή πιὸ
καλή...
Τῇ μάλλωσαν τρυφερά:

— "Η μόνη λύσι είναι νὰ γίνῃς γυναίκα
δική μου!...
— Κι' ή Ζωή;...
— "Α, ναι... "Η Ζωή...
Τῇ είχε ξεχάσει τὴ μικρὴ άρρωστη.

που τὸν άγαπούσε μυστικά, χωρίς έλπί-
δα, καρφωμένη στὴν πολυθρόνα της, κι'
ή θύμισί της τὸν δηλητηρίασε σὲ μιὰ
στιγμὴ τὴν εὐτυχία...
— Τί θὰ πούμε τῆς Ζωῆς;... τὸν ξανα-
ρώτησε έπίμονη ή Φούλα. Πῶς θὰ τῆς κρυ-
φτούμε;... Μᾶς μάντεψε: όταν δεν είχαμε
τίποτα καὶ τώρα;

"Ο γιατρός σηκώθηκε, κι' άρχισε νὰ
κόβῃ νευρικές βόλτες άπάνω-κάτω... Αὐ-
τὴ ή ιστορία με τῆς δυστυχισμένη μικρῇ
παράλυτῃ πρόστα του σάν ά-
λυτο πρόβλημα: "Αλήθεια, τί θὰ τῆς λέ-
γανε; Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ κρυβότουσαν,
από τὰ φοβερά μάτια της, πού έβλεπε νὰ
τούς τρυπάνε πέρα γιά πέρα τὴν πιὸ έπι-
τήδεια ύποκρισία, καὶ νὰ φτάνουν εἰς τὰ
βόθη τῆς ψυχῆς τους γιά νὰ τῇ δοῦνε γυ-
μνή;...

— Πρέπει, πρὶν άπ' όλα, νὰ μὴ πάψῃς
νάρχεσαι στὸ σπίτι... τού εἶπε ή Φούλα.
— Τὸ μόνο εύκολο! τῆς άπάντησε εὐ-
θυμα. Εἶν' αὐτὸ πού θέλω κι' ἐγώ, άφού
εἶσι θὰ σέ βλέπω...
Κούνησε τὸ κεφάλι της ή Φούλα:

— Τὸ θέλεις, ὅπως τὸ θέλω κι' ἐγώ,
βέβαια... ψιθύρισε. Μὰ δεν είναι καθόλου
εύκολο...
Γέλασε ὁ Μπελίνης:

— Δεν εἶν' εύκολο νάρχουμαι;... Καὶ
πῶς έρχόμουν τόσον καιρό;...
— Δεν εἶν' εύκολο νὰ κρυβόμαστε ά-
πὸ τὰ μάτια της. τού άπάντησε με κά-
ποιο φόβο.
— "Α, καλά... Θὰ προσπαθήσουμε νὰ
παίξουμε λίγο θέατρο, γιά τὸ καλὸ της,
γιά τὸ καλὸ μας...
— Καὶ θὰ τὰ καταφέρουμε;...

— "Όπωςδῆποτε!... Μὴ φοβάσαι... "Ό-
λα θὰ πάνε καλά... "Αρκεί μόνο ὅτι αγα-
πίμαστε, ὅτι μπορούμε καὶ χαϊρόμαστε
τὸν έρωτά μας... Τ' άλλα όλα εἶνε δευτε-
ρεύοντα, καὶ δεν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς
στενοχωρῶνε...
Τὴν πήρε γιά μιὰ φορά άκόμα στὴν
άγκαλιά του, καὶ τῇ φίλησε με πάθος. "Ε-
κείνη άποσπᾶστηκε από τὸ θερμὸ του άγ-
κάλιασμα γιά νὰ κυττάξῃ τὸ ρολογάκι
της:

— Τρεῖς! φώναξε με πανικό. Τί θὰ πῶ
στὴ Ζωή;...
— Οὐ... ξέρεῖς εὖ νὰ τὰ μπαλώσῃς,
κατεργαροῦλα!... Θὰ τῆς πῆς ὅτι άργησε
στὸ γράφεῖν, ὅτι εἶχε ισολογισμούς καὶ
δεν ξέρω τί άλλο...
— Δεν εἶν' ανάγκη νὰ με κοροϊδεύῃς...
τού παραπονέθηκε, με τρυφερὸν καμόγελο.
"Εξ αἰτίας σου έμαθα νὰ λέω ψέμματα...
— Καλά, καλά!... Δεν σέ κοροϊδεύω
σ' άνατάω... Πῆγαινε λοιπόν, μὴν άγῶνι-
ζέσαι, καὶ τὸ βράδυ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι...
Μόνη της τοῦδωσε γιά μιὰ φορά άκόμα
τὰ χείλια της. Βγαίνοντας, ή Φούλα ξανα-
γύρισε γιά μιὰ στιγμὴ, γιά νὰ τῷ πῇ:

— Καί, άκού, μὴ ξεχνᾷς, ὅτι δεν σ' εἶ-
δα, δεν μ' είδες... Είμαστε ὑπογεωμένον
στὴ Ζωή!...

— Οὐ... ξέρεῖς εὖ νὰ τὰ μπαλώσῃς,
κατεργαροῦλα!... Θὰ τῆς πῆς ὅτι άργησε
στὸ γράφεῖν, ὅτι εἶχε ισολογισμούς καὶ
δεν ξέρω τί άλλο...
— Δεν εἶν' ανάγκη νὰ με κοροϊδεύῃς...
τού παραπονέθηκε, με τρυφερὸν καμόγελο.
"Εξ αἰτίας σου έμαθα νὰ λέω ψέμματα...
— Καλά, καλά!... Δεν σέ κοροϊδεύω
σ' άνατάω... Πῆγαινε λοιπόν, μὴν άγῶνι-
ζέσαι, καὶ τὸ βράδυ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι...
Μόνη της τοῦδωσε γιά μιὰ φορά άκόμα
τὰ χείλια της. Βγαίνοντας, ή Φούλα ξανα-
γύρισε γιά μιὰ στιγμὴ, γιά νὰ τῷ πῇ:

— Καί, άκού, μὴ ξεχνᾷς, ὅτι δεν σ' εἶ-
δα, δεν μ' είδες... Είμαστε ὑπογεωμένον
στὴ Ζωή!...

— Οὐ... ξέρεῖς εὖ νὰ τὰ μπαλώσῃς,
κατεργαροῦλα!... Θὰ τῆς πῆς ὅτι άργησε
στὸ γράφεῖν, ὅτι εἶχε ισολογισμούς καὶ
δεν ξέρω τί άλλο...
— Δεν εἶν' ανάγκη νὰ με κοροϊδεύῃς...
τού παραπονέθηκε, με τρυφερὸν καμόγελο.
"Εξ αἰτίας σου έμαθα νὰ λέω ψέμματα...
— Καλά, καλά!... Δεν σέ κοροϊδεύω
σ' άνατάω... Πῆγαινε λοιπόν, μὴν άγῶνι-
ζέσαι, καὶ τὸ βράδυ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι...
Μόνη της τοῦδωσε γιά μιὰ φορά άκόμα
τὰ χείλια της. Βγαίνοντας, ή Φούλα ξανα-
γύρισε γιά μιὰ στιγμὴ, γιά νὰ τῷ πῇ:

— Καί, άκού, μὴ ξεχνᾷς, ὅτι δεν σ' εἶ-
δα, δεν μ' είδες... Είμαστε ὑπογεωμένον
στὴ Ζωή!...

— Οὐ... ξέρεῖς εὖ νὰ τὰ μπαλώσῃς,
κατεργαροῦλα!... Θὰ τῆς πῆς ὅτι άργησε
στὸ γράφεῖν, ὅτι εἶχε ισολογισμούς καὶ
δεν ξέρω τί άλλο...
— Δεν εἶν' ανάγκη νὰ με κοροϊδεύῃς...
τού παραπονέθηκε, με τρυφερὸν καμόγελο.
"Εξ αἰτίας σου έμαθα νὰ λέω ψέμματα...
— Καλά, καλά!... Δεν σέ κοροϊδεύω
σ' άνατάω... Πῆγαινε λοιπόν, μὴν άγῶνι-
ζέσαι, καὶ τὸ βράδυ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι...
Μόνη της τοῦδωσε γιά μιὰ φορά άκόμα
τὰ χείλια της. Βγαίνοντας, ή Φούλα ξανα-
γύρισε γιά μιὰ στιγμὴ, γιά νὰ τῷ πῇ:

— Καί, άκού, μὴ ξεχνᾷς, ὅτι δεν σ' εἶ-
δα, δεν μ' είδες... Είμαστε ὑπογεωμένον
στὴ Ζωή!...

— Οὐ... ξέρεῖς εὖ νὰ τὰ μπαλώσῃς,
κατεργαροῦλα!... Θὰ τῆς πῆς ὅτι άργησε
στὸ γράφεῖν, ὅτι εἶχε ισολογισμούς καὶ
δεν ξέρω τί άλλο...
— Δεν εἶν' ανάγκη νὰ με κοροϊδεύῃς...
τού παραπονέθηκε, με τρυφερὸν καμόγελο.
"Εξ αἰτίας σου έμαθα νὰ λέω ψέμματα...
— Καλά, καλά!... Δεν σέ κοροϊδεύω
σ' άνατάω... Πῆγαινε λοιπόν, μὴν άγῶνι-
ζέσαι, καὶ τὸ βράδυ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι...
Μόνη της τοῦδωσε γιά μιὰ φορά άκόμα
τὰ χείλια της. Βγαίνοντας, ή Φούλα ξανα-
γύρισε γιά μιὰ στιγμὴ, γιά νὰ τῷ πῇ:

— Καί, άκού, μὴ ξεχνᾷς, ὅτι δεν σ' εἶ-
δα, δεν μ' είδες... Είμαστε ὑπογεωμένον
στὴ Ζωή!...

— Οὐ... ξέρεῖς εὖ νὰ τὰ μπαλώσῃς,
κατεργαροῦλα!... Θὰ τῆς πῆς ὅτι άργησε
στὸ γράφεῖν, ὅτι εἶχε ισολογισμούς καὶ
δεν ξέρω τί άλλο...
— Δεν εἶν' ανάγκη νὰ με κοροϊδεύῃς...
τού παραπονέθηκε, με τρυφερὸν καμόγελο.
"Εξ αἰτίας σου έμαθα νὰ λέω ψέμματα...
— Καλά, καλά!... Δεν σέ κοροϊδεύω
σ' άνατάω... Πῆγαινε λοιπόν, μὴν άγῶνι-
ζέσαι, καὶ τὸ βράδυ τὰ ξαναλέμε στὸ σπίτι...
Μόνη της τοῦδωσε γιά μιὰ φορά άκόμα
τὰ χείλια της. Βγαίνοντας, ή Φούλα ξανα-
γύρισε γιά μιὰ στιγμὴ, γιά νὰ τῷ πῇ:

νὰ τῆς λέμε ψέμματα, νὰ τῇ συντηρούμε με
ψέμματα... άφού τέτοια ἦταν ή μοίρα ὁ-
λων μας...

— "Ενωρία σου!... Θὰ δῆς τί ώραία πού
ξέρω νὰ λέω ψέματα: όταν είναι γιά κα-
λό... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι γιατρός... Καί,
τὸ ψέμμα, καμιά φορά, είναι τὸ πιὸ καλὸ
φάρμακο...
Βγῆκε ή Φούλα από τὸ ιατρεῖο, με τὸ
κεφάλι της ζαλισμένο. όταν είναι γιά κα-
λό... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι γιατρός... Καί,
τὸ ψέμμα, καμιά φορά, είναι τὸ πιὸ καλὸ
φάρμακο...
Βγῆκε ή Φούλα από τὸ ιατρεῖο, με τὸ
κεφάλι της ζαλισμένο. όταν είναι γιά κα-
λό... Μὴν ξεχνᾷς ὅτι εἶμαι γιατρός... Καί,
τὸ ψέμμα, καμιά φορά, είναι τὸ πιὸ καλὸ
φάρμακο...

Γιά νὰ φτάσῃ πὸ γρήγορα στὸ σπίτι
της, πήρε ταξί. Τὸ σταμάτησε στὴ γωνιά
του δρόμου, τὸ πῆγε, καὶ συνέχισε τὸν
ύπόλοιπο δρόμο με τὰ πόδια τρέχοντας...
"Ανοῖξε τὴν έξώπορτα με τὸ κλειδί της,
διάσχισε βιαστικά τὸ γῶλ, καὶ ὑπῆκε κατ'
εὐθείαν στὴν κάμαρα τῆς άδερφῆς της.
Μπαίνοντας ἐκεῖ μέσα ὡς, κέρωσε...
Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!

Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

...Μαζὶ με τὴ Ζωή, ἦταν ὁ Σπηλιώτης!
Καὶ ή άδερφή της καὶ ὁ προϊστάμενός
της — πούχε πάρει τελευταία καὶ τὸν τί-
τλο τού «αοραβωνιαστικού» — τὴν κυττά-
ζανε έπίμονα. Τού Σπηλιώτῃ ή ματιά έ-
κλεινε άπορία τῆς Ζωῆς άγαναχτισί. μί-
σος...
"Απότομα, ή Φούλα ένοιωσε τὶς δυνάμεις
της νὰ τῇ άσύνουν. Εἶδε όλα νὰ γυρίζουν
έναν λιγνιώδη χορὸ γύρω από τὰ μάτια
της, καὶ λιγοθύνησε!...

Α ΠΟ τούς πιὸ συμπαθεῖς ά-
θηναϊκούς τύπους ἦταν ὁ Γου-
δέλης.

"Αφγοος, ίπποτικός, σπινθηροδό-
λος. Εἶχε, μπορούμε νὰ πούμε, τὸ
μονοπάτιο τού "Αττικού άλατος. "Η
στάσι του, ή συμπεριφορά του, ή έ-
λαχίστη χειρονομία του θυμίζε τούς
τρόπους τών αὐλικῶν τῆς εποχῆς
Λουδοβίκου 14ου.

Εἶχε ψηλὸ, λυγρὸ άνάστημα,
μουστάκια καὶ μούσι μαύρα, σάν τὰ
φερέα τού κόρσκα — τὰ έβαφε έπι-
μελώς — καὶ μύτη... πελώρια! "Η
μύτη του έρχόταν δεύτερη στὸ μέ-
γεθος, στὴν "Αθήνα, ύστερα άπ' τὴν
προδοκίδα τού "Αποστόλου τού Μυ-
ταρά.

"Ο Γουδέλης έμφανίστηκε στὴν
"Αθήνα κατὰ τὸ 1885, ως φοιτητῆς τῆς Νομικῆς. "Ανῆκε σ'
άρχοντική οικογένεια τῆς Ρούμελης, τῆς
Ρούμελης, ὅπως τὴν άποκαλοῦσε ὁ Γιάννος ὁ Τσιριμώκος.
"Η κομητοῦς τού Μανωλάκη ἦταν άμεμπτη. Φορούσε ζα-
κέτα, στενά παντελόνια πού τὸν έδειχναν πὸ ψηλὸ άπ' ὅτι
ἦταν καὶ παπούτσια μυτερά, πού θυμίζαν... ρύγχος ξιφά, ὁ-
πως γράφει ὁ Βελιαντίτης.

"Απ' τὶς πρώτες μέρες τῆς άφίξεώς του στὴν πρωτεύουσα,
ὁ Γουδέλης, συνδέθηκε στενά με τούς λογίους καὶ τούς δημο-
σιογράφους τῆς εποχῆς. "Ήταν νέος «σφό-
δρα ρωμαντικός» κι' έγραφε στίχους τρο-
μερά μελαγχολικούς, σὲ άποψη καθαρεύ-
ουσα, ἀλλὰ "Αχιλλέα Παράσχο.

"Αργότερα έγκατέλειψε τὴν ποίησι καὶ
πήρε διαζύγιο από τὴς Μούσες.
"Εκείνο πού χαρακτήριζε τὸ Γου-
δέλη ἦταν τὸ σπινθηροδόλο πνεῦμα
του, ὅπως εἶπαμε, ή λεπτή του εἰ-
ρωνεία πού πλήγωνε κάποτε βαθειά
όσους τολμούσαν νὰ τὰ βάλουν μα-
ζί του.

Πρώτος ὁ Θέμος "Αννινος άποθα-
νάτισε τὸ Γουδέλη καὶ τὴν άνοιξη
νόμῃ μύτη του. Δημοσίευσε στὸ
«"Αστὺ» μιὰ γελοιογραφία του,
χωρίς λεζάντα φυσικά, ἀλλὰ τόσο
πετυχημένη, τόσο χαριτωμένη πού
όλοι κατάλαβαν ποῖος ἦταν ὁ σα-
τυριζόμενος μυταράς.

"Ο Γουδέλης θύμωσε στὴν άρχή.
Διαμαρτυρήθηκε στὸν "Αννίνο.
— Καλά, Μανωλάκη, τού εἶπε ὁ
Θέμος, θὰ σέ ικανοποιήσω.
Καὶ στὸ άμέσως έπόμενο φύλ-
λο γελοιοποίησε τὴν ἰδια γελοιο-
γραφία με τὴν έξῆς λεζάντα: «"Η
παρὸς αἰκὼν δεν παρι-
στὰ τὸν κ. Γουδέλη».

Γέλασε ὅλη ή "Αθήνα με τὴν έξυπνότα-
τη αὐτῇ... έπανόρθωσι. Καὶ μαζί με τούς
άλλους γέλασε κι' ὁ άκακος Γουδέλης.
Λίγον καιρὸ αργότερα, ὁ Γουδέλης, εἶ-
πε στὸν Τσιριμώκο, τὸν κατόπιν πολι-
τευτῇ:

— "Ακουσον, "Ιωάννη: Συνέλαβον μιὰν
φαινήν ιδέα!
— Νά τὴν άκούσω... Μουλόγα τὴν, ά-
πάντησε ὁ Γιάννος, με τὴ Ρουμελιώτικη
προφορά του, πού τὴν διατήρησε σ' ὅλη
τὴν ζωή.
— Θὰ ἐκδώσωμεν σατυρικὸν περιοδι-
κόν!...

"Ο Γιάννος βυθίστηκε σὲ σκέψεις. "Ή-
ταν κι' αὐτὸς φοιτητῆς, τὸν άπ

Η Ύδων Σανσόν, που σημειώνει σήμερα εξαιρετικές επιτυχίες στον Ιταλικό κινηματογράφο, γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κέρκυρα. Είναι κόρη ενός Γάλλου, του Ανρί Σανσόν και μιας Ελληνίδας, η οποία μετά το θάνατο του συζύγου της εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη με το όνομα Σαουντζάκη.

Η ώραία Ύδων αγαπούσε από μικρή τον κινηματογράφο και το μεγαλύτερο όνειρό της ήταν να γίνει μία ημέρα διάσημη βεντέτα της όθονης. Ήταν λοιπόν φιλόδοξη και διώσσε να μορφωθεί και ν' αποκτήσει κάθε είδους γνώσεις για να διαπαιθή μια ημέρα στη σταδιοδρομία της.

Μία ημέρα, η μητέρα της τη βρήκε βυθισμένη στη μελέτη ενός ογκώδους βιβλίου.

— Τι διαβάζεις εκεί; τη ρώτησε.
— «Ηλεκτρολογία»... απάντησε η Ύδων.

— Και σε τι θα σου χρησιμεύσει, παιδί μου, αυτή η ηλεκτρολογία;

— Πού ξέρεις; Θέλω να ξέρω πως θα λειτουργεί ο φωτισμός στο... στούντιο. αύριο που θα παίζω κι' εγώ στον κινηματογράφο!...

Τόσο μεγάλο, καθώς βλέπετε, ήταν το πάθος της για την κινηματογραφική τέχνη.

Στά χρόνια της Κατοχής, η Ύδων πέρασε δύσκολες ημέρες. Έδλεπε με τρόμο ότι δεν θα μπορούσε πια να πραγματοποιήσει τα όνειρά της. Ιόσο μάλιστα είχε απελπισθεί, που συλλογίζονταν ότι καλύτερα θα ήταν να τερματίσει τη ζωή της: Να πέσει στη θάλασσα από ένα ψηλό βράχο.

— Ένα απόγευμα, αποφάσισε το μοιραίο μακροβούτι, αλλά για καλή της τύχη, την ίδια ώρα κολυμπούσε εκεί κοντά ένας ανώτερος αξιωματικός του Ιταλικού στρατού.

Η Ύδων σώθηκε από βέβαιο πνιγμό και όπως ήταν φυσικό ένοιωσε ένα βαθύ αίσθημα ευγνωμοσύνης για το σωτήρα της. Έκείνος πάλι αισθάνθηκε αμέσως για την όμορφη Ύδων έναν φλογερό, παράφορο έρωτα. «Εται έφυγαν για τη Ρώμη, όπου παντρεύτηκαν. Μά σε λίγες ημέρες ο Ιταλός αξιωματικός στάλθηκε στο ρωσικό μέτωπο απ' όπου δεν ξαναγύρισε αφήνοντας την Ύδων ζωντοχίρα σε ηλικία 20 χρόνων.

Μόνη τότε, με φτωχά οικονομικά μέσα, κατάφερε να συνεχίσει τις σπουδές της και συγχρόνως άρχισε να παίρνει μαθήματα δραματικής τέχνης στη σχολή ενός κρατικού θεάτρου της Ρώμης.

Στο διαστήμα αυτό είχε αναπτυχθεί τελείως κι' ήταν τώρα μία ψηλή καστανή γυναίκα με ωραιότατο σώμα, αρμονικά χαρακτηριστικά και καστανοπράσινα εκφραστικά μάτια που πετούσαν σπινθίρες θελήσεως και θάρρους για τη ζωή. Πολλοί την πεοιτριζούσαν. Άλλοι για έρωτα, άλλοι για να της προτείνουν μία ευτυχισμένη οικογενειακή ζωή κι' άλλοι για να την φέρουν μεχρι το θέατρο και την όθονη. Κι' όλοι συνεπαρμένοι από την χτυπητά γοητευτική όμορφη της.

Η Ύδων Σανσόν.

ΥΔΩΝ ΣΑΝΣΟΝ

Η έλληνογαλλίδα στάρ που θριαμβεύει στα Ιταλικά στούντιο

της στα περίχωρα της Νεαπόλεως, η Ύδων συγκινήθηκε από την ευγένεια και την καλωσύνη του συμπρωταγωνιστού της, του Αμερικανού ηθοποιού Στήθ Μπάρκλεϋ, τον οποίο είδαμε στα Ιταλικά φιλμ «Σικελικός έσπερινός» και «Μαύρος έκδικητής». Η Ύδων τον έρωτεύθηκε παράφορα, στο αίσθημά της ανταπεκρίθη κι' αυτός και το τρυφερό ειδύλλιο κατέληξε σε ευτυχές τέλος: Πριν από λίγο καιρό το ζεύγος παντρεύτηκε και τώρα περνάει τον μήνα του μελιτος.

Η ραγδαία εξέλιξίς της Ύδων στάθηκε τέτοια ώστε μέσα σε λιγότερα από 6 χρόνια πρωταγωνίστησε σε 15 ταινίες που την εκάναν διάσημη και αγαπητή στους φίλους της όθονης.

Το περίεργο είναι ότι η μητέρα της, που μέσα στη θύελλα των πολεμικών χρόνων, είχε χάσει τα ίχνη της, γιατί και εκείνη είχε φύγει από την Κέρκυρα, έμαθε ότι η Ύδων βρισκόταν στην Ιταλία κι' ότι έπαιζε στον κινηματογράφο, χάρις σε μία φωτογραφία της Ύδων, που δημοσίευσε εδώ και δύο χρόνια περίπου ο «Θησαυρός». Από τις πληροφορίες λοιπόν που δώσαμε στην κ. Σαουντζάκη, μπόρεσε να έρθει σ' επαφή με την όμορφη όρη της κι' έτσι σήμερα η Ύδων έχει δύο επιθυμίες: να μπορέσει να επισκεφθεί για λίγες ημέρες πρώτα την Θεσσαλονίκη, όπου εξακολουθεί να μένει η μητέρα της, έπειτα την Αθήνα και τέλος να έλθει στην Αμερική και ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ.

— Αλλά μόνο ως όπλη επισκέπτρια, τονίζει η όμορφη Ύδων, γιατί ποτέ δεν ζήλεψα τη δόξα του Χόλλυγουντ, αυτή την τόσο εφήμερη δόξα του...

Στην Αμερική, η ώραία Ύδων θα πάει, φυσικά, με τον άντρα της, τον Στήθ Μπάρκλεϋ, που όπως φαίνεται, τη λατρεύει σαν είδωλο.

Ο Στήθ προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' απομακρύνει τους αδιάκριτους από την ιδιωτική ζωή τους και γι' αυτό δημιουργεί διαρκώς επεισόδια με τους φωτορεπόρτερ, που σπεύδουν να τους φωτογραφίσουν.

Εδώ και λίγες ημέρες, όπως έγραφαν οι Ιταλικές εφημερίδες, ο Στήθ έσπασε τη φωτογραφική μηχανή στο κεφάλι ενός δυστυχισμένου φωτορεπόρτερ που θέλησε να τους φωτογραφίσει!...

Η Ύδων Σανσόν και ο Ρενάτο Μπαλντίνι σε μία σκηνή του φιλμ «Συγχώρησε με, αγάπη μου».

Η Ύδων όμως είχε ένα σκοπό στη ζωή της...

Με τη λήξη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, το 1945, άρχισε και η αναγέννησις του Ιταλικού κινηματογράφου. Στις αρχές του 1946, άναμσα στις πολλές όμορφες κοπέλλες που είχαν επισκεφθεί το γραφείο του σκηνοθέτου Αλμπέρτο Λατουάντα για να ζητήσουν ένα μικρό ρόλο, ήταν και η Ύδων Σανσόν. Από μία μικρή άγγελια, είχε πάει κι' εκείνη στο γραφείο του Λατουάντα ζητώντας ένα ρόλο. Αλλά φαντάζεστε την έκπληξή της όταν δυο εβδομάδες αργότερα, αφού στο μεταξύ ο Λατουάντα της είχε γυρίσει πολλές δοκιμαστικές σκηνές, της ανέθεταν τον πρώτο ρόλο στο φιλμ «Το δίλημμα του Γιοβάνι Επισκόπου».

Με το πρώτο αυτό φιλμ η Ύδων απέδειξε ένα πλούσιο ταλέντο ραματικής ήθοποιίας, ταλέντο που ζητούσε μία μικρή ενίσχυσι για να εκδηλωθεί τελείως. Την ενίσχυσι αυτή δεν την αρνήθηκε της Ύδων κανένας απ' τους μεγάλους Ιταλούς σκηνοθέτες. Πότε ο ένας, πότε ο άλλος, την έπαιρναν από την διεύθυνσί τους και κάθε φορά μία καινούργια και άγνωστη πτυχή του ταλέντου της έρχοταν στην επιφάνεια.

Τα φιλμ τώρα ακολουθούσαν το ένα το άλλο: «Μαύρος αέτος», «Αλλεστηρισμός», «Μυστηριώδης Ιππότης», «Νεραν και Μεσσαλίνα» και άλλα. Έπειτα άρχισαν οι μεγάλες επιτυχίες με τα φιλμ «Συγχώρησε με, αγάπη μου», «Τα παιδιά της αμαρτίας», «Παράνομη μητέρα», «Βάντα, η όρφανή από αγάπη» και άλλα που από το 1949 κι' εδώ κατέστησαν την Ύδων μία απ' τις πιο αγαπητές στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου.

Από τις τελευταίες δημιουργίες της αναφέρουμε τις «Είμαστε όλοι δολοφόνοι», «Ο μανδύας», «Το ψέμμα» και τέλος την «Εμείς οι αμαρτωλοί» που γυρίζει τώρα στα στούντιο Τίτανους της Ρώμης.

Κατά το γύρισμα της ταινίας αυτής στα περίχωρα της Νεαπόλεως, η Ύδων συγκινήθηκε από την ευγένεια και την καλωσύνη του συμπρωταγωνιστού της, του Αμερικανού ηθοποιού Στήθ Μπάρκλεϋ, τον οποίο είδαμε στα Ιταλικά φιλμ «Σικελικός έσπερινός» και «Μαύρος έκδικητής». Η Ύδων τον έρωτεύθηκε παράφορα, στο αίσθημά της ανταπεκρίθη κι' αυτός και το τρυφερό ειδύλλιο κατέληξε σε ευτυχές τέλος: Πριν από λίγο καιρό το ζεύγος παντρεύτηκε και τώρα περνάει τον μήνα του μελιτος.

Η ραγδαία εξέλιξίς της Ύδων στάθηκε τέτοια ώστε μέσα σε λιγότερα από 6 χρόνια πρωταγωνίστησε σε 15 ταινίες που την εκάναν διάσημη και αγαπητή στους φίλους της όθονης.

Το περίεργο είναι ότι η μητέρα της, που μέσα στη θύελλα των πολεμικών χρόνων, είχε χάσει τα ίχνη της, γιατί και εκείνη είχε φύγει από την Κέρκυρα, έμαθε ότι η Ύδων βρισκόταν στην Ιταλία κι' ότι έπαιζε στον κινηματογράφο, χάρις σε μία φωτογραφία της Ύδων, που δημοσίευσε εδώ και δύο χρόνια περίπου ο «Θησαυρός». Από τις πληροφορίες λοιπόν που δώσαμε στην κ. Σαουντζάκη, μπόρεσε να έρθει σ' επαφή με την όμορφη όρη της κι' έτσι σήμερα η Ύδων έχει δύο επιθυμίες: να μπορέσει να επισκεφθεί για λίγες ημέρες πρώτα την Θεσσαλονίκη, όπου εξακολουθεί να μένει η μητέρα της, έπειτα την Αθήνα και τέλος να έλθει στην Αμερική και ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ.

— Αλλά μόνο ως όπλη επισκέπτρια, τονίζει η όμορφη Ύδων, γιατί ποτέ δεν ζήλεψα τη δόξα του Χόλλυγουντ, αυτή την τόσο εφήμερη δόξα του...

Στην Αμερική, η ώραία Ύδων θα πάει, φυσικά, με τον άντρα της, τον Στήθ Μπάρκλεϋ, που όπως φαίνεται, τη λατρεύει σαν είδωλο.

Ο Στήθ προσπαθεί με κάθε τρόπο ν' απομακρύνει τους αδιάκριτους από την ιδιωτική ζωή τους και γι' αυτό δημιουργεί διαρκώς επεισόδια με τους φωτορεπόρτερ, που σπεύδουν να τους φωτογραφίσουν.

Εδώ και λίγες ημέρες, όπως έγραφαν οι Ιταλικές εφημερίδες, ο Στήθ έσπασε τη φωτογραφική μηχανή στο κεφάλι ενός δυστυχισμένου φωτορεπόρτερ που θέλησε να τους φωτογραφίσει!...

Η Ύδων Σανσόν και ο Ρενάτο Μπαλντίνι σε μία σκηνή του φιλμ «Συγχώρησε με, αγάπη μου».

Μίτσι Γκαϊννορ
Μπόμπι Γκράχαμ

15

Η ΣΟΜΠΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΦΡΕΝΤ: Συμπαθητικός νέος 25 χρόνων.
ΔΑΦΝΗ: Χαριτωμένη ελφειά 20 χρόνων.
ΤΖΟΕ: 25 χρόνων. ΜΑΡΙΟΝ: 20 χρόνων.
Δύο έρωτευμένοι. ΧΟΥΜΠΕΡΤ: 30 χρόνων. φίλος του Φρέντ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο διάδρομο μίας μικροσκοπικής πολυκατοικίας χωρίς κεντρική θέρμανση. Χειμώνας. Λίγο μετά τον πόλεμο, που υπήρχε μεγάλη έλλειψη πετρελαίου στην Αγγλία).

ΦΡΕΝΤ: Καλησπέρα, δεσποινίς!

ΔΑΦΝΗ: Καλησπέρα...

ΦΡΕΝΤ: Τρομερό κρύο άπψε, ε;

ΔΑΦΝΗ: Ναι, πολύ κρύο. Κι' εγώ έχω με-

λέτη. Φρεσκάρω τα Γαλλικά μου... Δίνω έ-

ξτάσεις για στενοδακτυλογράφος. (Αναστε-

νάζει). Άλλα μ' αυτό το κρύο, πώς να δια-

βάσω; Στο δωμάτιό μου δεν έχω δράμι πε-

τρέλαιο για την σόμπα. Γι' αυτό, παίρνω

υπό μάλης τ' άνωμαλα ρήματα και τα μετα-

σέρω στο διαμέρισμα της μεγαλύτερης αδελ-

φής μου. Έχει τρία μαρτά και άνωμένο τζά-

κι. Ενοχλητικό το περιβάλλον, άλλα ζεστό!

(Τρεμουλιασμά). Χαίρετε...

ΦΡΕΝΤ (Τρεμουλιασμά): Χαίρετε. Θα σας

ξαναδώ...

ΔΑΦΝΗ: "Ας το ελπίσουμε. Στην τύχη

και στην ζέστη.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την άλλη μέρα, την ίδια ώρα, στο δωμά-

τιο του Φρέντ).

ΦΡΕΝΤ (Τρίβει με χαρά τα χέρια): Έν

τάξει. Και τώρα δρόμο για το δωμάτιο της

Δάφνης! (Κυττάζει στον καθρέφτη). Δεσπο-

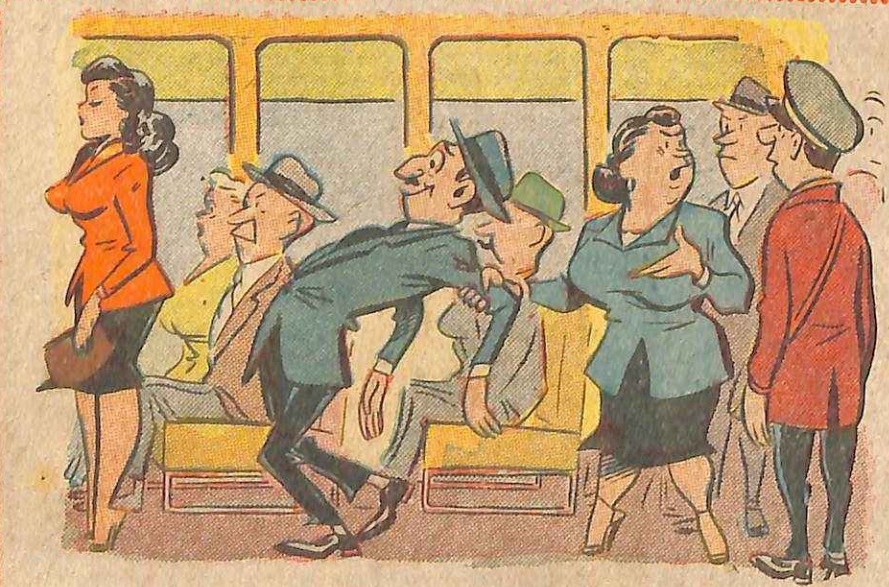
ινίς Δάφνη, η σόμπα μου σας περιμένει. Πά-

ρετε τ' άνωμαλα ρήματα σας κι' έλατε εδώ

να τα κλίνουμε μαζί. (Χτύπος στην πόρτα).

Εμπρός! (Μπαίνει ο φίλος του Χούμπερτ).

ΧΟΥΜΠΕΡΤ: Καλησπέρα...

—Να πής στους άλλους να προχωρήσουν στο διάδρομο εισπράκτωρ. Έμεις δεν θέλουμε!.

ΦΡΕΝΤ (Μ' Εκπληξι): Καλησπέρα, Χού-

μπερτ... Ήρθε μήπως για τη συνέντευξη;...

Στρίβε! Δεν δεχομαι την προεδρία του σω-

ματείου... Στρίβε σου λέω! Έχω δουλειά.

ΧΟΥΜΠΕΡΤ (Οσφραίνεται την άναμμένη

σόμπα): Πώς! Άναψες τη σόμπα; Πού βρή-

κες πετρέλαιο;

ΦΡΕΝΤ: Τι σε νοιάζει πού βρήκα;... Βρή-

κα! Στρίβε τώρα!...

ΧΟΥΜΠΕΡΤ: Απάνθρωπε! Δεν με λυπά-

σαι μ' αυτό το κρύο; (Ξαπλώνεται στην πο-

λυθρόνα). Λοιπόν, το αθλητικό μας σωμα-

τείο ζητάει έναν δυναμικό πρόεδρο. Κι' αυτός

είσαι εσύ! Η άπαιτησι είναι γενική.

ΦΡΕΝΤ (Βηματίζει νευρικά): Δεν δεχομαι!

Δεν έρχομαι! Έχω Γαλλικά!...

ΧΟΥΜΠΕΡΤ: Μελέτας Γαλλικά; Δεν τώ-

ξερα!...

ΦΡΕΝΤ: Μάθε το, λοιπόν. Όπου να είναι

έρχεται η δασκάλα μου. (Ακούει τα βήματα

της Δάφνης, που κατεβαίνει από πάνω τη

σκάλα). Νατην! Έρχεται!

ΧΟΥΜΠΕΡΤ (Γελάει): Άπλουστάτα, θα

τηλεφωνήσω στα παιδιά, ότι δεν μπορείς

νάρθης στη συνέντευξη γιατί κρυώνεις... Κι'

επειδή κι' εμείς κρυώνουμε, θα τους πω να ρο-

θούν εδώ να συνεδριάσουν!

ΦΡΕΝΤ: Μ' έκαψες! Τ' άνωμαλα ρήματα

πάνε στα τρία μαρτά!...

ΧΟΥΜΠΕΡΤ (Τον κυττάζει παράξενα): Τι

έπαθε τούτος; ΣΚΗΝΗ 3η

(Την άλλη μέρα, την ίδια ώρα, στο ίδιο

δωμάτιο).

ΦΡΕΝΤ (Πιάνει τον τενεκέ με το πετρέ-

λαιο): Διάβολε! Κοντεύει να σωθώ! (Γεμί-

ζει την σόμπα). Απόψε δεν έχει! Πρέπει να

ζεστάνω τα πόδια, τα χέρια και την καρ-

διά της Δάφνης! (Αφουγκράζεται). Αυτή

είναι; Όχι δεν είναι. (Ανάδει τη σόμπα).

Μωρέ συνεδρίσας κι' η χτεσινή! Μου ήπιαν

όλο το κονιάκι! «Είς υγείαν του προέδρου»

και δόστου. (Κυττάζεται στον καθρέφτη.

Μουμουρίζει): Ακόμα να κατεβούν τ' άνω-

μαλα ρήματα. (Κυττάζει την ώρα): Πεντε-

μισή! (Χτύπος στην πόρτα). Εμπρός! (Η

πόρτα ανοίγει και μπαίνει η Μάριον).

ΜΑΡΙΟΝ: Σούφερα το βιβλίο σου (νοιώ-

θει τη ζέστη): Μπάλ! Σόμπα! Να ζεστάνω

λίγο τα νύχια μου παδιών μου!

ΦΡΕΝΤ: Να τα ζεστάνεις, Μάριον... (Η

Μάριον ξαπλώνεται στην πολυθρόνα).

ΜΑΡΙΟΝ: Σε είκοσι λεπτά, έχω ραντεβού

με τον Τζοε κάτω από το ρολόι του στα-

θμού... Γιατί να τον περιμένω στο κρύο ύ-

μας; Νά του τηλεφωνήσω να περάσει να με

πάρη απ' εδώ. Τι λες;

ΦΡΕΝΤ: Λαμπρή η ιδέα σου! (Ακούγονται

γυναικεία τακούνια να κατεβαίνουν τη σκά-

λα): Τ' άνωμαλα ρήματα! Κατεβαίνουν, πά-

νε, φεύγουν!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο ίδιο περιβάλλον, μετά μισή ώρα).

ΤΖΟΕ (Μπαίνοντας): Γιατί αυτή η μετα-

βολή στο ραντεβού μας;

ΜΑΡΙΟΝ (Κυττάζει τη σόμπα): Δεν βλέ-

πες; Σόμπα! Ζεσταίνω τα πόδια μου!

ΦΡΕΝΤ (Είρωνικά): Περάστε, Κω-

θήστε να ζεσταθώτε...

ΤΖΟΕ (Στρογγυλοκαθεται. Γιάζει τα χέ-

ρια της Μάριον): Σαν καλά είναι εδώ!

(Στον Φρέντ): Παίζεται μια καλή ταινία

στο «Άστωρ». Την είδες;

ΦΡΕΝΤ (Άγριο βλέμμα): Όχι...

ΤΖΟΕ: Τότε να πάς να τη δεις...

ΤΖΟΕ: Τότε να πάς να τη δεις... Έμμεσα

ερωτευμένοι και θέλουμε μοναξιά. (Στη Μά-

ριον): Συμφωνείς;

ΜΑΡΙΟΝ: Συμφωνώ!

ΦΡΕΝΤ (Βάζει το καπέλλο του): Να φύ-

γω, λοιπόν! (Χτυπάει πίσω του την πόρτα).

Γαϊδουρία!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Την άλλη μέρα, την ίδια ώρα, στο ίδιο

δωμάτιο).

ΦΡΕΝΤ: Αυτή τη φορά, δεν την ανάβω

τη σόμπα, αν δεν σιγουράρω τον έρχομο της

Δάφνης. (Κυττάζει το ρολόι): Ώρα είναι!

(Βγαίνει κι' ανεβαίνει στο δωμάτιο της. Χτυ-

πάει στην πόρτα).

ΔΑΦΝΗ (Από μέσα): Ποιός;

ΦΡΕΝΤ: Εγώ!... Ο Φρέντ!... Ο ένοικος

του κάτω πατωμάτος! (Ανοίγει η πόρτα και

παρουσιάζεται η Δάφνη). Ήρθε γιά... (τα

μπερδεύει)... γι' αυτές τις άνωμαλες φω-

τιές...

ΔΑΦΝΗ (Γελάει): Ποιές φωτιές;...

ΦΡΕΝΤ (Γελάει κι' αυτός): Τα ζεστά ρή-

ματα. Δηλαδή έχω σόμπα άναμμένη στο δω-

μάτιό μου... Νάρητε εκεί να διαβάσετε τα

Γαλλικά σας.

ΔΑΦΝΗ (Διστάζει)... Μά... δεν κάνει.

ΦΡΕΝΤ: Όχι, όχι! Δεν πρέπει ν' άρνη-

θώτε! Την άναψα γιά σας τη σόμπα!

ΔΑΦΝΗ: Καλά! Σε μισή ώρα έρχομαι.

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στο ίδιο δωμάτιο).

ΦΡΕΝΤ (Πιάνοντας τον τενεκέ του πετρέ-

λαιού): Άδειος! Κάηκα... χωρίς πετρέλαιο!

Θα κάησαν, φαίνεται, ως τα μεσάνυχτα αύ-

ται. Θα τ' άρνησαν και μου τ' άκαψαν!... Τώ-

ρα τί γίνεται; (Τρέχει στο τηλεφώνιο). Μπέ-

νέτ!...Πετρέλαιο! Έχεις πετρέλαιο; (Ξα-

νακαλεί): Μιλντρέντ! Έχεις πετρέλαιο;...

(Ξανακαλεί τέσσερες φορές): Πανάθειά μου!

Κανείς δεν έχει να μου δώσει λίγο πετρέ-

λαιο; Τώρα... Α! Το τζάκι! (Φέρνει δυο

κασσέρες από την αποθήκη): Τι να κάνω; Η

Δάφνη έρχεται. Ο' άνωψω το τζάκι με ξύλα!...

ΣΚΗΝΗ 7η

(Έπειτα από δεκάλεπτη άκαρπη προσπά-

θεια ν' άναψή το τζάκι).

ΦΡΕΝΤ (Αφουγκράζεται): Αυτή είναι!

(Σηκώνεται). Εμπρός!

ΔΑΦΝΗ (Μπαίνοντας): Ούφ! Τί καπνοί εί-

ναι αυτοί! (Κυττάζει τον μουντζουρωμένο

Φρέντ): Πώς γίνεται έτσι;

ΦΡΕΝΤ: Μου σώθηκε το πετρέλαιο και ά-

ναψα το τζάκι. Καθήστε.

ΔΑΦΝΗ (Κυττάζει το σδυμένο τζάκι):

Σταθήτε να σας βοηθήσω (γρονθίζει μπρος

στο τζάκι και φυσά τη φωτιά) Ούφ!

ΦΡΕΝΤ (Βρίσκει ξαφνικά στο πάτωμα δυο

εισιτηρία): Μην φυσάτε, δεσποινίς. Είμαι ά-

τυχος! (Της δείχνει τα εισιτήρια). Υπάρχει

άμως κι' άλλος τρόπος να ζεσταθώμε. Αυ-

τά εδώ είναι δυο εισιτήρια γιά το χορό του

«Περεκέ». Τι λέτε;

ΔΑΦΝΗ: Θα προτιμούσα, ασφαλώς, να ζέ-

σταίνα με το χορό τα πόδια μου! (Εμπι-

στευτικά): Να σας πω και κάποιο μυστικό

μου; Στο δωμάτιό μου είχα άναψει μία

σπουδαία φωτιά. Σήμερα μούφεραν το πετρέ-

λαιο. Και την ώρα που χτυπήσατε την πόρτα

μου με ξεσηκώσατε από τη ζέστη. Δεν ήθε-

λα όμως να σας άπογοητώσω, γι' αυτό δέ-

χτηκα. (Χτύπος στην πόρτα).

ΦΡΕΝΤ (Στενάζοντας): Θεέ μου! Νέο κύ-

μα ψύχους!...

ΣΚΗΝΗ 8η

(Μπαίνουν ο Τζοε και η Μάριον).

ΤΖΟΕ: Συγγνώμη γιά την ένοχλησι, άλ-

λά ήρθαμε, γιατί χέες μας έπεσαν δυο εί-

σιτήρια γιά το χορό του «Περεκέ». Μήπως

τα βρήκες, Φρέντ;

ΦΡΕΝΤ (με θυμό): Δεν βρήκα τίποτα!

ΜΑΡΙΟΝ: Τώρα; Πού θα πάμε να ζεστα-

θούμε;

ΦΡΕΝΤ (Από μέσα του): Στην Κόλασι!

ΔΑΦΝΗ: Άν δεν έχετε να πάτε πουθενά,

υπάρχει μία ωραία φωτιά στο δωμάτιό μου.

Έλατε μαζί μου (Προχωρεί στην πόρτα).

ΤΖΟΕ: Α! Ώραία! (Την ακολουθούν). Κι'

εσείς;

ΔΑΦΝΗ: Θα πάμε με τον κύριο Φρέντ στο...

πάρκο!

ΦΡΕΝΤ: Στο πάρκο;

ΔΑΦΝΗ: Ναι, στο πάρκο. Αύριο δίνω έξε-

τάσεις και πρέπει να με βοηθήσετε στα Γαλ-

λικά μου. Άλλωστε, εγώ δεν μπορώ να χο-

λέψω, γιατί έχω στα πόδια μου χιονιότρες!

(Αυλαία)

ANTONY ΠΟΥΛΑ

Μην αδιακρίνε ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΣΑΣ

Μικρές φροντίδες, μεγάλα αποτελέσματα

ΚΥΤΤΑΧΤΕ την κυρία εκείνη, που κά-
θεται σ' ένα τραπέζι του κοσμικού
κέντρου. Έχει έλκυστικώτατο πρό-
σωπο, δροσερό δέρμα, γλυκά λαμπερά μά-
τια, στόμα έκφραστικό, τρόπους γοητε-
υτικούς, χέρια περιποιημένα...
Θα την περνούσε κανείς γιά
28—30 ετών το πολύ... αν
δεν υπήρχε ο λαιμός της! Έ-
νας λαιμός ρυτιδωμένος, με
λίπος μαζεμένο κάτω απ' το
πηγούνι.

Το ίδιο λοιπόν λάθος κά-
νουν οι περισσότερες γυναί-
κες: Παραμελούν το λαιμό
τους, επειδή είναι κάτι, που δεν μπορεί να τραβήξει την προ-
σοχή. Στα πρώτα νεύατα, είναι σφιχτός, άσπρος, απαλός,
στρογγυλός, καλλιτεχνικός. Μένει έτσι επί πολλά χρόνια, κι
ή κατοχός του αρχίζει πιά να μην τον προσέχη... ως ότου μία
μέρα αντιλαμβάνεται με πικρία ότι αλλοκώθηκε ήδη από όρι-
ζόντιες ρυτίδες, ότι το δέρμα του έχει γίνει λίγο πλαδαρό
κι' ότι έχει πάρει ένα μουντό χρώμα.

Ευτυχώς, άρκουν μερικές βδομάδες γιά να διορθωθούν οι
βλάβες του. Έπειτα, γιά να μη ξανασυμβούν, δεν χρειάζονται
παρά μερικές απλές καθη-
μερινές φροντίδες. Η κα-
ταλληλότερη ώρα γι' αυ-
τές είναι πριν απ' τον ύ-
πνο.

Βρέχετε το δέρμα με
ζεστό νερό. Έπειτα τρί-
βετε ολόγυρα το λαιμό
σας μ' ένα αφράδες σα-
πούνι τουαλέτας. Αφού
φτιάσετε με τα δυο σας
χέρια άφθονο σαπουνάδα,
κάνετε μασσάζ από πάνω
προς τα κάτω και ολόγυ-
ρα. Ξεπλύνετε και σκου-
πίστε. Βρέχετε λίγο
βαμπακι με κρύο νερό και,
αφού το στύψετε, το βου-
τάτε σέ μία κρέμα καθα-
ρισμού—τύπου λεμονιού
κατά προτίμωσιν, γιατί εί-
νε πιο λευκαντική— και
τριβετε ολόγυρα μ' αυτό
το λαιμό σας. Σκουπίζε-
στε με καθαρό βαμπακι,
βουτάτε ένα άλλο σέ το-
νωτική λωσιόν και χτυπά-
τε δυνατά το λαιμό σας
ολόγυρα, ως ότου το δερ-
μα κοκκινίση.

Αφού άποκαταστήσετε
έτσι την κυκλοφορία του
αίματος, περιμένετε λίγα
λεπτά. Ύστερα βουτάτε
τα δαχτυλά σας σέ θρε-
πτική κρέμα κι' αρχίζετε
ένα ελαφρό μασσάζ, ξεκι-
νώντας απ' τη βάση του
λαιμού, με μικρούς κύ-
κλους, και προχωρών-
τας ως το πηγούνι και
ως τ' αυτιά. Μή σπαρώ-
χετε προς τα πίσω το
κεφάλι σας, μ' αυτό το
μασσάζ, γιατί αλλιώς
θα ξυπνήσατε το πρωί
με το λαιμό σας πια-
σμένο. Τυλίγετε ύστε-
ρα μιά μουσελίνα γύ-
ρω απ' το λαιμό σας
κι' αφήστε να επιδράση
η κρέμα όλη τη νύχτα.
Το μεγαλύτερο μέρος
της θ' άπορροφηθή.

Έπαναλαμβάνετε αυ-
τήν

ΣΤΙΣ ΕΚΒΟΛΕΣ τού ποταμού της Σκοτεινής, από το ένα μέρος και από το άλλο της κοίτης του, είναι χτισμένο το μαγευτικό χωριό Πλατάνια. Ήταν το παλιό επίγειο της Κύμης, προτού δι-ορθωθεί το λιμάνι στην παραλία. Οι κάτοικοι τού χωριού αυτό εινε όλοι ναυτικοί, ήρε-μοι και αγαθοί άνθρωποι, φι-λόξενοι και εύγενικοί πατρι-ώτες.

Την εποχή της τρομερής πείνας υπέφεραν πολύ. Όσοι είχαν μικρά κτήματα, τα καλ-λιεργούσαν. Μά ή γη θέλει τροφή γιά να μπορέσει να προσφέρει τ' αγαθά της. Έτσι δέν έδινε πολλά πράγματα. Κι' οι δυστυχισμένοι χωρικοί, ό ένας πίσω από τον άλλον, έφευγαν γιά πάντα από τον κόσμο.

Δέν έφταναν όμως ή πείνα, ή κατοχή και ό θάνατος. Μιά μέρα παρουσιάστηκε στο χωριό κι' ό Θανάσης Άποστόλου. Είχε συγγε-νείς στην Πλατάνια και πήγε να τους δη. Συναντήθηκε με τον εξα-δελφό του, τó Γιώργο Μιούρη κι' άρχισε να τού διηγείται διάφορες περιπέτειές του με τους κατακτητές.

— Άνθρω σε μία μεγάλη πατριωτική όργάνωση, τού είπε. Έχου-με δίχτυα φυγαδεύσεως, πληροφορίες και σμυποτάς σε όλη την Έλ-λάδα. Έδώ ή όργάνωση μας έχει αντιπρόσωπο τó δεσπότη. Δέν σάς είπε τίποτα;

Κατάπληκτοι οι νέοι της Πλατάνας άκουγαν τόν Άποστόλου και

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΧΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ή κακοτυχία μιάς άποστολής

Λέσαν να μεσολαβήση στους Ίταλούς γιά τή σωτηρία τους. Ό Κα-ρυστίας, παρ' όλο τόν κίνδυνο πού διέτρεχε ό ίδιος από τους φασί-στες, κατέθηκε στην Κύμη. Με τó αφάνταστο θάρρος πού τόν διέ-κρινε πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις, παρουσιάστηκε στο διοικη-τή, τόν Έρνέστο Ζανοέλλι. Ήταν έφεδρος αξιωματικός, δημοσιδα-σκαλος τó επάγγελμα και διαλαλούσε πως καταγόταν από άρχαίους ευγενείς της Ρώμης.

Στό τελευταίο αυτό «ποντήρηση» ό δεσπότης και προσπάθησε να τόν φέρη στο φιλότιμο. Στό τέλος τού είπε γιά τήν υπόθεσι τών συλλήψεων. Τόν βεβαίωσε ότι τά παιδιά αυτά ήσαν άθώα, απλοί-κά και ήσυχα. Ό Ζανοέλλι τόν άκουε σιωπηλός. Μετρούσε ώστο-σο κάθε λέξη του και ζύγιζε τήν κάθε του έγνερεια. Δέν μπορούσε όμως και ν' αντίταξη τίποτε τó θετικό στά λόγια του.

— Είνε άδικο αυτό πού κάνετε, κατέληξε ό δεσπότης. Είνε κακό να θέλουν τά παιδιά αυτά να υπηρετήσουν τήν πατρίδα τους; Βέβαια, ό άγώνας τους θα στρεφόταν εναντίον σας. Άλλά μήπως δέν θα κά-νατε και σεις τó ίδιο, αν βρισκόσαστε στη θέση τους; Άλλά και πάλι σάς επαναλαμβάνω: Οι νέοι αυτοί δέν είχαν σκοπό να ξεφύγουν ά-πό τους νόμους πού θεσπίσατε σεις. Ήρθε όμως ένας πρoδότης κι' άρχισε να τούς εξάπτει τó πατριωτικό τους φρόνημα. Τι άλλο, λοι-πόν, χρειαζόταν γιά να πέσουν στην παγίδα πού τούς έστησε;

Σε μερικές μέρες ό Ζανοέλλι άφησε ελευθέρους τούς πέντε πρώ-τους. Τους υπόλοιπους τούς έστελε στις φυλακές της Χαλκίδας. Ό-ταν κατόπιν έπεσε ή Ίταλία, έ-σπασαν τις πόρτες και ελευθερώ-θηκαν μόνοι τους. Στό μεταξύ ό Θανάσης Άποστόλου πρδωσε, με τόν ίδιο τρόπο, άλλους ένενήν-τα πατριώτες στη Λίμνη της Ευ-

τράξησαν στην Πλατάνια και τήν έξωσαν ολόγυρα. Ήταν περσμένα μεσάνυχτα, όταν άρχισε τó κακό. Μέσα σε λί-γα λεπτά πιάστηκαν όλοι. Κα-νείς δέν γλύτωσε. Τους έκλει-σαν στην καρμινιερία της Κύμης και τούς άρchiσαν τήν άνακρισι, με όλα τά έπακό-λουθα της: Ψυχολογικούς έκ-δασμούς, ξύλο και μαρτύρια.

Τό χωριό άναστατώθηκε. Έκκλαιγαν οι μανάδες τών παιδιών και καταριόντουσαν τόν πρoδότη. Μά τά κλάμματα δέν ωφέλεισαν. Πήγαν στη Μητρόπολι, έπessαν στα πόδια τού δεσπότη και τόν παρακά-λουν.

— Αυτό εινε τó καλύτερο πού θα μπορούσε να γίνει, συμπλήρωναν. Θα ήθελουμε μία γιά πάντα άπ' αυτόν. Είναί άνησυχο πνέυμα. Με τó Φίλιππο θα μπορούμε να συνεννοούμεθα μία χαρά. Ένώ με τó σημερινό μας δεσπότη, όλα πάνε στραβά κι' άνάποδα...

Οι Ίταλοι άρχισαν να πέφτουν στην παγίδα. Ό ήρωικός μητρο-πολίτης τέντωνε τó σχοινί όσο μπορούσε περισσότερο, ώστε να τους κάνει να επιθυμούν να φύγ από τή θέση του. Άφηνε να διαδίδεται εύρύτατα ότι υπέβαλε παραιτησι. Τότε όμως ξεσηκώθηκε ό λαός. Ή συγκίνησι τού ήταν αφάνταστη. Σχηματίστηκαν άμέσως διάφορες έ-πιτροπές, τόν έπισκέφτηκαν κι' άρχισαν να τόν παρακαλούν να μεί-νει. Δάκρυζε ό Καρυστίας και πονούσε ή ψυχή του, με πώς ήταν δυνατό να τούς πη τήν αλήθειαι;

— Είμαι άρρωστος, τούς έλεγε. Πρέπει να παραιτηθώ γιά να κυτ-τάξω τήν υγεία μου...

Στό μεταξύ κατέθηκε στην Άθήνα και συνενωήθηκε με τόν άρ-χιεπίσκοπο Δαμασκηνό. Τού είπε πως άκριβώς είχε ή υπόθεσι και τόν έπεισε, ότι έπρεπε να υποβάλη μία εικονική παραιτησι γιά τά μάτια τών Γερμανοίταλδν. Άν οι τελευταίοι έπέμεναν να συμπληρωθή ό-πωδήποτε ή έδρα του, τότε θα υποθετούσαν τó Χριστόφορο Χατζή, πού ήταν άδελφικός φίλος και συνιδρυτής τού Τάγματος τού Άγίου Παντελεήμονος. Ό Χριστόφορος είχε πάει πολλές φορές στην Κύμη κι' ό λαός της έπαρχίας τόν περιέβαλλε με αλήθινή αγάπη, σεβα-

έπειγόντως ν' αναλάβη καθήκοντα μητροπολίτη τών Ένóπλων Έλ-ληνικών δυνάμεων. Και μία μέρα τόν ειδοποίησαν ότι θα στείλουν ειδικό πλοίο από τή Σμύρνη γιά να τόν παραλάβει.

Έξωλε τον κίνδυνο εκείνος, μά δέν έλεγε ή καρδιά του να έγ-καταλείψη τήν Ελλάδα τώρα, πού περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τόν χρειαζόταν. Πρώ πάντως τόν βασάνιζε ή σκέψι γιά τά έπακόλου-θα πού θα μπορούσαν να παρουσιαστούν, μετά τήν άναχώρησι του, στην έπαρχία του και στην Έκκλησία γενικά. Ήταν μητροπολίτης έν ενεργεια και θα κινδύνευε να διαδελθί τó έργο όλων τών μη-τροπολιτών της Έκκλησίας. Έπρεπε, λοιπόν, να ληφθούν κατάλλη-λα μέτρα και γιά τά δύο αυτά. Γιά τήν έπαρχία — έπειτα από μα-κρά συνηνρήσι πού έκανε με τούς δύο στενούς συνεργάτες του, τόν ήρωικό πρωτοσύγγελο Φίλιππο και τόν αρχιδιάκονο Παντελεήμονα — σκέφθηκε τó εξής: Ν' άρχισή ό ίδιος να διαδίδη παντού ότι ό Φι-λιππος ήθελε να τόν άναγκάσει να παραιτηθί, γιά να πάρη τή... θέ-σι του.

Ήταν, βέβαια, λιγάκι βαρύ γιά τούς δύο αυτούς καλούς κληρι-κούς ν' αναλάβουν μία τέτοια υπόθεσι. Άλλά ήταν ανάγκη. Κι' ά-φού δέν μπορούσε να γίνει διαφορετικά, άρχισαν να παίζουν τó δύ-σκολο ρόλο τους. Ό Φίλιππος «διπλάρωσε» τούς φασίστες, τούς κο-λάκευε όπως μπορούσε κι' άρχισε να τούς... παραπονιέται γιά τó δεσπότη. Ήταν άφορητή ή ζωή κοντά του, τούς έλεγε. Κανείς δέν μπορούσε να συνεννοήθι μαζί του. Ήταν άνθρωπος... κακός, εγωί-στης και αδιάφορος απέναντι στους άλλους. Συγχρόνως, άλλοι συ-νεργάτες τού δεσπότη, υπέβαλλαν στους Ίταλούς τή σκέψι ότι πρo-γματι ό πρωτοσύγγελος ήθελε να διώξη τόν Παντελεήμονα γιά να τού πάρη τήν έδρα.

— Αυτό εινε τó καλύτερο πού θα μπορούσε να γίνει, συμπλήρωναν. Θα ήθελουμε μία γιά πάντα άπ' αυτόν. Είναί άνησυχο πνέυμα. Με τó Φίλιππο θα μπορούμε να συνεννοούμεθα μία χαρά. Ένώ με τó σημερινό μας δεσπότη, όλα πάνε στραβά κι' άνάποδα...

Οι Ίταλοι άρχισαν να πέφτουν στην παγίδα. Ό ήρωικός μητρο-πολίτης τέντωνε τó σχοινί όσο μπορούσε περισσότερο, ώστε να τους κάνει να επιθυμούν να φύγ από τή θέση του. Άφηνε να διαδίδεται εύρύτατα ότι υπέβαλε παραιτησι. Τότε όμως ξεσηκώθηκε ό λαός. Ή συγκίνησι τού ήταν αφάνταστη. Σχηματίστηκαν άμέσως διάφορες έ-πιτροπές, τόν έπισκέφτηκαν κι' άρχισαν να τόν παρακαλούν να μεί-νει. Δάκρυζε ό Καρυστίας και πονούσε ή ψυχή του, με πώς ήταν δυνατό να τούς πη τήν αλήθειαι;

— Είμαι άρρωστος, τούς έλεγε. Πρέπει να παραιτηθώ γιά να κυτ-τάξω τήν υγεία μου...

Στό μεταξύ κατέθηκε στην Άθήνα και συνενωήθηκε με τόν άρ-χιεπίσκοπο Δαμασκηνό. Τού είπε πως άκριβώς είχε ή υπόθεσι και τόν έπεισε, ότι έπρεπε να υποβάλη μία εικονική παραιτησι γιά τά μάτια τών Γερμανοίταλδν. Άν οι τελευταίοι έπέμεναν να συμπληρωθή ό-πωδήποτε ή έδρα του, τότε θα υποθετούσαν τó Χριστόφορο Χατζή, πού ήταν άδελφικός φίλος και συνιδρυτής τού Τάγματος τού Άγίου Παντελεήμονος. Ό Χριστόφορος είχε πάει πολλές φορές στην Κύμη κι' ό λαός της έπαρχίας τόν περιέβαλλε με αλήθινή αγάπη, σεβα-

Έκανε φοβερή παγωνιά κι' ό βοριάς φυσούσε μανιασμένος. Στό Ά-λιέρι συναντήθηκαν με τó μοίραρχο Χαράλ. Μπαχτί κι' άνέστηκαν μαζί στο μοναστήρι τών Λευκών. Άπό εκεί τηλεφώνησαν στον τα-γματάρχη Χαρίλαο Καλλιγέρη — πού έμεινε στην Κύμη — και τόν πα-ράκάλεσαν να πάη να τούς συναντήση. Ό σύνδεσμος της «βασίλει-ας» έμεινε έπιφυλακή. Θα έρχόταν σ' επαφή με τόν καπετάνιο και θ' ανέβαινε στο μοναστήρι από τó μονοπάτι να τούς ειδοποιήση. Ήσαν σ' όλα έτοιμοι.

Μά ό άέρας ήταν τόσο δυνατός, πού με κανένα τρόπο δέν θα κα-τόρθωνε να ζυγώσει στην ακτή τó πλοίο. Πέρασε τó βράδυ, ήρθε ή άλλη μέρα κι' ή φουρτούνα εξακολουθούσε στον ίδιο ρυθμό. Πέρα-σαν άλλες δύο μέρες. Τό πλοίο δέν φάνηκε πουθενά. Ό ταγματάρ-χης Καλλιγέρης και ό μοίραρχος Μπαχτής, άναγκάστηκαν να γυρί-σουν στην Κύμη. Ό δεσπότης έμεινε στο μοναστήρι και περίμενε. Μιά βδομάδα άργότερα ήρθαν τά νέα. Τό πλοίο, σύμφωνα με τó ρα-διοηλεκτράφημα, ξεκίνησε τήν ώρισμένη του ώρα από τή Σμύρνη. Συναντήσε μεγάλη τρικυμία. Γιά τó λόγο αυτό άναγκάστηκαν να ποδίση στις τρεις μπουκές της Σκύρου. Είχε βραδυάσει πιά. Ή-μερώματα άκούστηκε χτύπος μηχανής. Τό πλέρωμα τού καϊκιού άνη-σύχησε. Σκέφτηκαν τότε ν' απομακρυνθούν από τó λιμάνι.

Μά ή θάλασσα είχε τρελλαθή και τά κύματα σηκώνονταν βουά. Πού να ξεμυτίσουν! Τά χαρτιά τους ήσαν πλαστά, άλλά άπολύτως... έν τάξει! Προορίζονταν γιά τó Βόλο και άναγκάστηκαν από τήν τρικυμία να ποδίσουν. Δέν θα δυσκολεύονταν, λοιπόν, να ξεγελάσουν τούς Ίταλούς. Σε λίγο έφτασε κοντά τους τó περιπολικό. Πληθί-σαν οι φασίστες στο καϊκι, άρπαξαν τόν καπετάνιο και τούς ναύτες από τó λαμό κι' άρχισαν να τούς χτυπούν με τó συνηθισμένο τους τρόπο. Οι έρωτήσεις έφεταν βροχή: Άπό πού έρχόντουσαν, πού πήγαιναν, ποιους έξυπηρετούν και άλλα παρόμοια.

Οι Έλληνες ναυτικοί τούς έδειχναν τά χαρτιά τους και προσπα-θούσαν να τούς πείσουν, ότι δέν ήσαν πουθενά άνακαταμεινέ. Στό τέλος έδωσαν τó καϊκι πίσω από τó δικό τους και πήγαν στη Λινα-ργιά της Σκύρου. Έκεί τούς βασάνισαν τρεις ολόκληρες μέρες γιά να μαρτυρήσουν τó σκοπό τού ταξιδιού τους. Μά τίποτε δέν καταφέ-ραν. Είδαν κι' άπόδειξαν οι φασίστες, πως δέν τά βγαδίζον πέρα μαζί τους και τούς έδωσαν τήν άδεια να φύγουν γιά τó Βόλο. Έβαλαν ό-μως μέσα στο καϊκι και τρεις οπλασιμένους. Ίταλούς με τó ταχυδρο-μειαν τους. Ό άέρας είχε κάτω κόπας. Μά οι στρατιώτες έξαπλώ-θηκαν στο κατάστρωμα ζαλισμένοι.

Οι Έλληνες βρήκαν τότε τήν ευκαιρία. Έπessαν πάνω τους και τούς άφόπλισαν.

— Είσατε αιχμάλωτοι μας! τούς είπαν.

— Πού θα μάς πάτε; ρώτησαν έντρομοι εκείνοι.

— Είμαστε Έλληνες, άνήκουμε στον άγγλικό στρατό και θα σάς πάμε στην Κύπρο...

Οι Ίταλοι πέταξαν τά καπέλλα τους στον άέρα.

— Ούρρα! φώναξαν ένθουσιασμένοι. Γιά μάς τέλειωσε ό πόλεμος! Είνε μακριά ή Κύπρος;

Ξεκαρδίστηκαν οι ναυτικοί μας στα γέλια κι' άλλαξαν τήν πορεία τους πρoς τή τουρκική ακτές. Όστόσο ή άποτυχία της άποστολής αυτής, άνησύχησε τούς Μεσανατολίτες. Έτοιμάσαν τότε δεύτερο πλοίο, ώρισαν σύνδεσμο τόν άνθυπολοχαγό Εύαγγελο Παναγιώτου κι' έστειλαν μήνυμα με τόν ασύρματο ότι σε δύο μέρες θα βρίσκε-ται στη βάση τών Βαρελαιών, όχτώ ώρες από τά Λεύκα και δώδεκα από τήν Κύμη. Γιά να φτάση ως εκεί, ό δεσπότης έπρεπε να δια-σχισή όλη τήν έπαρχία σχεδόν και να περάση από ένα σωρό χωριά. Μπορούσαν να μη τόν δούν; Θα χαλούσε ό κόσμος. Ήταν έντελές επιπόλαιη ή άπόφασι να φύγουν από τούς Βαρελαιούς, ενώ είχαν άλ-λες κοντινές κι' ασφαλίσμένες βάσεις.

Όστόσο τó πλοίο έφτασε τήν ώρισμένη μέρα κι' ό Παναγιώτου εί-δοποίησε, με άνθρωπό του, τó μοναστήρι. Ήταν ένθουσιασμένος πού θα παραλάμβανε αυτός τόν Καρυστίας. Μά άγνοου πώς, τó μυ-στικό της άφίξεώς του μαθεύτηκε σε όλη τήν περιφέρεια. Άναψε φλόγα από τή μία ως τήν άλλη άκρη. Πολλοί, μάάλιστα γινώριζαν και λεπτομέρειες γιά τó σκοπό πού είχε έρθει κι' αυτό μπορούσε να στοι-χισή πολλές ανθρώπινες ζωές. Έτυχώς, σηκώθηκε ξαφνικά δυνατός άνεμος, φούσκωσε ή θάλασσα, έκυμώς, σήκωρες τού καϊκιού να μάς υποδείξετε σεις πού ήμπορούμε να προμηθευθούμε λίγο τυρί, στην περιφέρεια τών Μεσογείων ή της Άμπελουσιδας. Και από ποιά χωριά; Θα μάς υποχρεώσετε πολύ. Περιμένουμε με άνωνα τας πλη-ροφορίας σας. Με βαθύ σεβασμό, ό έγγονός σας Κυριάκος.

Με τó γράμμα αυτό ό λοχαγός Κιούσης ζητούσε πληροφορίες από τó δεσπότη, σε ποιά βάση θα έπρεπε να πλησιάση τó καινούργιο καϊκι πού θα έρχόταν να τόν παραλάβει. Έκείνος τού άπάντησε — πάλι συν-θηματικά — ότι τó πιο κατάλληλο σημείο γι' αυτή τή δουλειά ήταν ή Στρογγυλή. Μέρα άναχωρήσεως ώριστηκε τότε ή 15 Μαρτίου 1943. Άλλά και πάλι άνεβλήθη γιά τις 22 τού ίδιου μηνός. Τήν παραμονή, πού θα έφευγε ό δεσπότης, στο μοναστήρι τών Λευκών, έγινε ειδική σύσκεψι. Ήταν εκεί ό αρχιδιάκονος Παντελεήμων, ή ή-γουμένη Κασσιανή και ό άνθυπολοχαγός Κωστανός Βάμβας. Έμει-ναν σύμφωνοι γιά όλα και τήν επομένη τó βράδυ ξεκίνησαν με μυ-στικό τρόπο γιά τή Στρογγυλή.

Άληθινή Όδυσσεια στάθηκε ό δρόμος αυτής της νύχτας. Τό ξερο-βόρι τούς τρυπούσε τά κόκκαλα. Τό μονοπάτι πού ακολουθούσαν ήταν έξαιρετικά κατηφορικό κι' από τις δύο πλευρές τόν έχασκαν άδυσσα-λέοι γκεμροί. Ένα μουλάρι να παραστούσε, θα παρότρυνε κι' ό-λους τούς άλλους μαζί του. Γιά να μη έχουν κομμάτι τέτοια λαχτάρα, άναγκάστηκαν να κατεβούν από τά ψηλά και να συνεχίσουν τó μονο-πάτι πεζή. Άλλοι ποτούσαν κι' άλλοι βρισκόντουσαν. Ήταν άλη-θινα δραματική αυτή ή πορεία. Έπ' τέλος έφτασαν, περασμένα με-σάνυχτα, στο κονάκι τού γέρο -Ματαίωνα, στην Άμπελουσία. Τούς υποδέχτηκαν χαρούμενοι οι καλοί νοικοκυραίοι, πού θα φιλοξενού-σαν τó δεσπότη.

Τό καϊκι όμως και πάλι δέν φάνηκε και άναγκάστηκαν να ξανα-γυρίσουν στα Λεύκα, ύστερα από πολλές δραματικές περιπέτειες, πού είχαν στο δρόμο. Έφτασαν μεσάνυχτα στο μοναστήρι και χτύπησαν (ή συνέχεια άπαιθεν)

δέν πίστευαν στ' ατύτιά τους. Ήταν δυνατό να συμβαί-νουν όλα αυτά στην Κύμη και να μην τó πάρουν είδη-σι; Κι' όμως, άφού τούς τó έλεγε ό εξαδελφός τού Μιούρη, δέν μπορούσε να εινε ψέμμα. Ός τότε τόν ή-ξεραν γιά καλό και τίμιο πατριώτη. Ποτέ δέν τούς είχε δώσει άφορημί ν' αμφισβόλλουν γιά τά λόγια του. Άλ-λωστε ήσαν νέος κι' αυτός, μόλις είκοσι πέντε χρονών, γεμάτος πατριωτική έξαρσι όπως κι' αυτοί πού τόν ά-κούγαν.

Ό Άποστόλου κούνησε τó κεφάλι του σκεπτικός. — Νομίζω πως ό δεσπότης δέν εινε έν τάξει, πρότει-νε. Τόσον καιρό έπρεπε να σάς έχη όργανώσει. Άς είναι! Θα πάω να τόν βρώ και θα τού τά ψάλω ένα χεράκι! Πρoς τó παρόν θα σάς αναλάβω εγώ. Πρέπει να πολεμήσουμε τούς κατα-κτητές, παιδιά, γιά να ελευθερώσουμε τήν Ελλάδα...

Συγκινήθηκαν οι άλλοι κι' έδειξαν όλη τή διάθεσι να όργανω-θούν. Μά χωρίς χρήματα, χωρίς όπλα, χωρίς βοήθεια και χωρίς κα-θοδήγησι τί μπορούσαν να κάνουν;

— Μη σάς νοιάζει γι' αυτό, άποκρίθηκε ό Άποστόλου. Σε δύο-τρεις μέρες, θα σάς φέρω τά πάντα. Θα ήθετε πόσο συναρπαστικός εινε ό κίνδυνος, όταν δουλεύει κανείς γιά τήν πατρίδα! Πρέπει ώστό-σο να γράφω τά όνόματά σας σ' έναν κατάλογο, γιά να τά δείξω στον άρχηγό μου. Έτσι γίνεται και στις άλλες περιφέρειες...

Κανείς δέν έφερε αντίρρησι. Άπό τούς νεαρούς χωρικούς της Πλα-τάνας, γραφτήκαν πρόθυμα δεκατέσσερις: Οι Κωνστ. Γ. Βενιζέλος, Κωνστ. Ν. Πέτσας, Γ. Κουτέλας, Εύαγγ. Α. Βεζύρης, Δημ. Γ. Καλύδης, Θεμ. Π. Βεζύρης, Στυλ. Γ. Κούρουπας, Γεωργ. Μιού-ρης, Γαβριήλ Σ. Σαμωβράκης, Κωνστ. Ι. Μελεμένης, Γ. Α. Κολιά-της, Έλ. Κ. Μπουλινής, Ιωάνν. Γ. Καλύδης κι' ένας από τó χω-ριό Όξόλιθος, ό Άναργ. Ε. Οικονόμου.

— Ωραία! έκανε ένθουσιασμένος ό Άποστόλου. Τώρα φεύγω και θα ελπίσω πολύ σύντομα. Ίσως κατέβα στην Άθήνα γιά να συ-νενηθώ άπ' ευθείας με τó γενικό άρχηγό. Γιά σας και καλή άν-ταμώσει!

Πήρε τόν κατάλογο κι' έφυγε τήν ίδια εκείνη μέρα. Άντί όμως να τραβήξουν στην Άθήνα, όπως είχε πη, έτρεξε κατ' ευθείαν στη Χαλ-κίδα και τόν παρέδωσε στην Τη - Έσσα, στην Ίταλική δηλαδή αν-τικατασκοπεία. Άλλο πού δέν ήθελαν οι φασίστες. Έτοιμάστηκαν γρήγορα, μήκαν σε τρία καμινία και μ' έπ' κεφαλής τόν πρoδότη,

Ό αρχιδιάκονος έπessε άπάνω στους Ίταλούς, πού είχαν τ' αυτόματα γυρισμένα εναντίον του!...

θείας και πολλούς ακόμη σε άλλα χωριά. Είχε καταντήσε ό έφι-άλτης της περιοχής. Κι' έπειδή οι προδοσίες του πολλαπλασιάζον-ταν έπικίνδυνα, τού έστησαν καρτέρι μία νύχτα και τόν έβγαλαν από τή μέση γιά πάντα...

Άλλά τίποτα δέν μπορούσε πιά να σταματήση τούς φασίστες. Δέν πενούσε μέρα πού να μην κάνουν συλλήψεις. Κυρίως όμως έπιαναν αξιωματικούς. Τους μάζευαν στην καρμινιερία κι' από εκεί τούς ώδηγούσαν στα διάφορα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Άπό τήν άλλη μεριά, ή θέση τού δεσπότη δέν ήταν και τόσο εύχάριστη. Δέν υπο-ρούσε πιά να κινηθί όπως πρώτα. Τό ποίμνιό του άποδεκατιζόταν.

Άόρατα μάτια παρακολουθούσαν και τήν παραμικρή του κίνησι. Ή μυστική «βίσι» της Κύμης δέν είχε, βέβαια, πρoδοθή. Έξακολου-θούσαν να γίνονται φυγαδεύσεις και να δουλεύουν οι συμμαχικοί ά-πόμνημοι. Μά όπως και να είχε τó ζήτημα, ή κατάσταση ήταν αφό-ρητη. Ό Καρυστίας, έπρεπε να φύγ. Τούτó τó παράγγελλαν οι συνεργάτες του από τήν Άθήνα, ενώ ή Μ. Άνατολή τόν καλούσε

σμο και έκτίμησι. Έτσι κι' έγινε.

Γιά να εινε όμως άπο-λύτως έν τάξει με τούς κα-τακτητές, ό δεσπότης πή-ρε ένα πιστοποιητικό «α-ρθενησας» από τούς γιατρούς Σμπαρούνη και Λαπατοάνη, στο όποιο βεβαίωναν ότι κλόγω παθήσεως τó στομάχου και της υπέρτασης έν βελώνισαν, απαιτείται πρoς παρασκευή τού οργανισμού διά τήν επέμβασι μακρά άποχή από πάσης διοικητικής υπηρεσίας». Τά πάντα είχαν κανονισή με κάθε λεπτομέρεια. Και δέν υπολείπετο, παρά ό καθορισμός της ήμερομηνίας άναχωρήσεως.

Άργες φεβρουάριου 1943, ό δεσπότης συναντήθηκε με τόν πλοί-αρχο Βαλασάκη, πού ήταν τότε από τούς άρχηγούς της όμάδος φυ-γαδεύσεως. Μόλις τόν είδε εκείνος, τού είπε:

— Αυτή τή στιγμή, Σεβασμιότατε, έλαβα τηλεγράφημα με τόν ά-σύρματο ότι αύριο βράδυ θα φτάση τó πλοίο στον Κάλαμο της Άμ-πελουσίας και πρέπει να βρίσκεστε εκεί.

Δέν είχε παρά λίγες ώρες καιρό. Έτοιμάστηκε όπως-όπως και τήν άλλη μέρα, χαράματα σχεδόν, ξεκίνησε γιά τόν προορισμό του με τ' αυτόκινητο πού είχε στη διάθεσι του. Ωδηγούσε ό Φίλιππος.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια έκ της προηγούμενης σελίδος)

το παράθυρο της ήγουμένης συνθηματικά. Τους άνοιξε εκείνη κι' όταν έμαθε τα καθέκαστα ανησύχησε. Φοβόταν προπαντός καμιά καινούργια προδοσία. Ασφάλισαν ωστόσο την άλληλογραφία και τα διάφορα έγγραφα, που είχαν μαζί τους σε μία καλή κρυψώνα και περιμέναν καινούργια ειδοποίησι. Ο βορρικός εξακολουθούσε να φυσά μανιασμένος. Χιόνιζε και το κρύο ήταν φοβερό.

Ξαφνικά, την επόμενη ακριβώς νύχτα, τα σκυλιά του μοναστηριού άρχισαν να γαυγίζουν δυνατά. "Όσο πήγαιναν και άγριεψαν.

— Κάτι συμβαίνει, είπε η ήγουμένη Κασσιανή και πήγε κάτω για να το εξακριβώσει. Μαζί της κατέβηκαν ο αρχιδιάκονος και ο Βάμβας. Σε λίγο ακούστηκαν πολλά βήματα απ' έξω. Βγήκαν τότε στην αυλή και άνοιξαν τη μεγάλη πόρτα. Τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Δεν μπορούσε να διακρίνει κανείς το παραικλήριο. Ο αρχιδιάκονος προχώρησε με τον άποδομο ήρωισμό του, για να έρευνήσει τα περίεργα του μοναστηριού. Μά δεν πρόλαβε να κάνει ούτε δυό βήματα, όταν έπεσε πάνω σε καμιά τριανταριά 'Ιταλούς που είχαν τ' αὐτομάτα τους στραμμένα έναντι του. Τού φώσαν να σταματήσει και να σηκώσει τα χέρια ψηλά.

— Τι θέλετε; τους ρώτησε εκείνος με τα λίγα 'Ιταλικά που ήξερε. Έδω εινε ένα φτωχό ορφανοτροφείο κληρικών, που τα συνηθίζουν και τα προσπατούν μερικές γερωντισσες καλογρις. Σε τι μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε;

Οι 'Ιταλοί στάθηκαν για λίγο άφωνοι. "Επειτα είπαν:

— Είχαμε υπηρεσία και χάσαμε το δρόμο. Θέλουμε να μείνουμε μερικές ώρες στο μοναστήρι...

Η δικαιολογία τους ήταν ψεύτικη. Στην πραγματικότητα είχαν πάει για να κάνουν έρευνα. Ο παπάς όμως δεν τα σάστισε. "Εμπασε τους μισους μέσα και οι ύπολοιποι περιούκλωσαν τη μονή για να μη μπόρεση να ξεφύγει κανείς, σε περίπτωση που θα έπαιρσε να το σκάσει. Πήραν βόλτα όλα τα κελλάκια, μά δεν έδωσαν παρά μονάχα καλόγριες, που προσεχόνταν. Εύχως δεν βρήκαν κανένα άντρα μπροστά τους. "Όλοι είχαν κρυφτεί καλά, προπαντός ο Κωσταντίνος Βάμβας που ή Τσι- "Εσσε τον κυνηγούσε λυσσασμένα για να τον πιάσει. Στο τέλος, ο επί κεφαλής υπεζιωματικός γύρισε στους άντρες του:

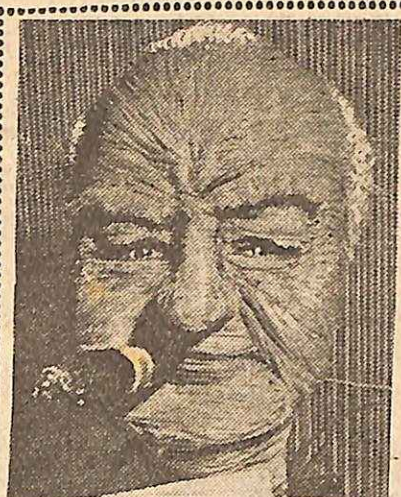
— Εινε ντροπή για μας αυτό που κάνουμε, τους είπε. Οι αξιωματικοί που μας έστειλαν εδώ, καθόνται τώρα στη σόμπα τους και άδικοφορούν για μας. Στο μοναστήρι υπάρχουν μόνο γερωντισσες και ορφανά. Εινε άσπτο να συνεχίσουμε την έρευνα; Εγώ λέω να μείνουμε εδώ λίγες ώρες και μετά να φύγουμε όπως ήρθαμε...

Η πρότασι του έγινε δεχτή απ' όλους. "Εμειναν εκεί ως τις δυό τα μεσάνυχτα, ζεσάθηκαν κάμποσο και ξεκίνησαν ύστερα σιγά-σιγά για να μην ανησυχήσουν περισσότερο το μοναστήρι. Φέρθηκαν όλοι τους όπως έπρεπε. Στο μεταξύ έφτασε η είδησι από την Αθήνα: Τό καίκι θα έρχόταν άποσπασμένη αυτήν τη φορά στη Στρογγυλή. Θα είχε κανονικά χαρτιά και θα ταξίδευε μέρα. Θα έκανε άρισμένα σημάτια. "Αν έπαυσε άπκνηται, θα ζύγωνε τη νύχτα στο προσδιορισμένο σημείο, όπου θα είχαν συγκεντρωθεί όλοι, για να τους παραλάβει.

Μόλις πήραν το μήνυμα, άργάνωσαν άμέσως την παρακολούθησι. Από τό βουνό των Λευκών, φαινόταν όλη η βάση και το πέλαος. Κάθε πρωί, λοιπόν, ανέβαιναν με τη σειρά ο Κωσταντίνος Βάμβας και οι ύπολοχαγοί Άναστ. Παπασταματιού και Εύάγγελος Λουκάς και παρακολουθούσαν. Σ' αυτό τό διάστημα φιλοξενήθηκαν στο μοναστήρι οι τότε συνταγματάρχης Τσακαλώτας και ο ταγματάρχης Τζιμμάς. Άλλά και πάλι τίποτε. Ούτε σκία συμμάχικου καίκιου. Η άτυχία της άποστολής αυτής ήταν από τις πιο σπάνιες. Ο δεσπότης άρχισε να πιστεύει πως ήταν θέλημα του Θεού να μη φύγει από την "Ελλάδα.

Μία μέρα όμως φάνηκε στο μοναστήρι ο πλοίαρχος Κούλης Σιδέρης, του "Μίδα 614". — Σεβασμιώτατε, του είπε, μάς έφηναν τα τηλεγραφήματα από τη Μ. Ανατολή. Σας πεινόμενοι με άγωνία και σάς εξορκίζουν να πάτε. "Εδωσαν έντολή ν' άγοράσουμε από δυό πλοία και να τό διαβάσουμε για την αναχώρησι σας. Την ύπόθεσι την ανάλαβε ο ύπατος υνός Σπύρος Κότσιης. Τα κανονισμα άλα. Θα φύγουμε από τό Παλαμίνι του Πειραιά.

Την εποχή εκείνη άρχισως της άργάνωσης "Αθηνών ήταν ο πλοίαρχος Μ. Κανάρης και ο παρχηγός ο Κότσιης. Είχαν λάβει άυστηρή διαταγή από τό Κάιρο να πραγματοποιήσουν με κάθε θυσία την άναχώρησι του δεσπότη. Κι' είχαν δώσει έντολή να διαβάσουν σιδηρόποτε χρηματικό ποσό για ν' άγοράσουν καίκι

ΚΑΡΙΚΑΤΟΥΡΕΣ ΑΠΟ... ΧΟΡΤΟ

Ο "Ιταλός ζωγράφος Λούρι Νατάλο βλέποντας πως ένας ζωγράφος δύσκολα εξασφαλίζει σήμερα τό ψωμί του με τό πινέλλο του, άρχισε να φτιάχνει γελοιογραφίες διασημών άνδρών, χρησιμοποιώντας για τόν σκοπό αυτό ένα ειδικό χόρτο, κλωστή και βελόνα. "Αντέρω ένα από τα έργα του: μία γελοιογραφία του Τσώρτσιλ με τό άναπνεύμένο του ποδύρο στο στόμα.

Ειδικά γι' αυτή τη δουλειά. Τα πλοία που έρχόντουσαν από την "Ανατολή είχαν κακοτυχία. "Επρεπε, λοιπόν, να βρεθεί πλοίο από δω. Και βρέθηκε. Τό άνακάλυψε ο Κούλης Σιδέρης. "Ηταν τό «Άγιος Σπυρίδωνας», καίκι ολοκαίνουργιο, μόλις τεσσάρων τόνων, κι' είχε δύναμι σαράντα ίππων.

Παρ' όλο που τις μέρες εκείνες η άργάνωσι έτυχε να μην έχη χρημάτα καθάρωσαν, με διάφορες εισηφορές που γίνιναν μεταξύ τους, να γίνη η άγορά του καίκιου. Ο Κούλης Σιδέρης τακτοποίησε τό πλέρωμα κι' έβγαλε χαρτιά για τό Βόλο. "Από εκεί και πέρα θ' άκολουθούσαν διαφορετικό δρομολόγιο. Τό καίκι θα ξεκινούσε τό πρωί της 26 "Ιουνίου 1943. Μά οι περιπέτειες των φυγάδων ήταν άλλες. Πάλληλες και άπίστευτα δραματικές, όπου να φτάσουν στη φιλόξενη γη της Αιγύπτου, όπου κυμάτιζαν περήφανες οι σημαίες όλων των έλευθερών λαών...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Άπαντήσεις έπιστολών

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Ν Κ Α Τ Ρ Α Μ Η Ν, Π. Χ. Ν. 396: Δέ γνώρισα ποτέ τό φίλο σας. "Η φωτογραφία εινε σκοτεινή και δεν φαίνονται τα χαρακτηριστικά του. Πάντως και τα στοιχεία που μου στείλατε εινε λαθναμένα. "Ε μ μ. Λ υ ρ ά κ η ν, "Ηράκλειον - Κρήτης: Ο κ. "Ιωάννης Μουρέλλος εινε συμπατριώτης σας. Τό βιβλίο του, η "Μάχη της Κρήτης" πρέπει να τό διαβάσουν όλοι, για να μάθουν τί πρόσφερε τό νησί σας στον παγκόσμιο άγώνα. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Χ ρ ό ν η ν Ν. Π ο λ υ χ ρ ο ν ό - π ο υ λ ο ν, "Ασβεστοχώρι: Τί σχέσι έχουν όλ' αυτά με τους "Κατακόπους; Τα χειρόγραφα που μου στείλατε περιέχουν μία «γκυγκυστική» ιστορία. Ν ι κ ό λ α ο ν Σ υ λ λ α ν, Βάσαν Τρακάδων, Μηνά Φαντουράκη, "Ιωάννη Ταμακόπουλο, Γεώργιον και Κώστα Πατσιφάν, Δημ. Νικολαΐδη, Α. Γεωργιάδη και Μιχαήλ Ζήση: Ευχαριστώ για τό γράμμα σας. Γίνονται ευχαριστάς μέλος του συλλόγου σας. "Ι ω ά ν η ν Σ ε ρ έ α ν, Γύθειον: "Όρα τό γραμματάκι σου. Είσι ά- ληθινό "Ελληνόπουλο και χαίρομαι γι' αυτό. 32 Γ υ μ ν α σ ι έ π α ι δ α, 4ον Γυμν., "Ενταύθα: Είμαι στη διάθεσι σας. Μά για έκδρομς πάνε τα κότεα μου; Μ π α μ π η ν Κ υ ρ ι α κ ό π ο υ λ ο ν και "Ελευθέριον "Αντωνίου. Πειραιά: Ευχαριστάς. Να μου στείλετε τη διεύθυνσι σας. Α λ ι κ ά κ ο υ, Γύθειον: Τό διηγημά σας για τη Λέλα Καραγιάννη και οι στίχοι σας για τους «"Ηρώες της Κατοχής"» πολύ καλά. Δυστυχώς ο "Θησαυρός" έχει ως άρχή να μη δημοσιεύει συνεργασία άναγνωστών. Δ. Ζ ω γ ρ α φ ά κ η ν, Κύπρος: Καταλαβαίνω τό πνεύμα της έκκλησι σας. Σας τό άναγράφω κι' άλ- λως, φιλικρά. Μεσηνία: "Η "Ελλάδα έδω- σε τό αίμα της στο καμιά άλλη χώρα στην εα, ευχαριστώ. Χ ρ ή σ τ ο ν Κ α ρ α - γ ι ά ν η ν, "Ενταύθα: Περιμένο τό ά- ποτέλεσμα, Σας εύχομαι κάθε επιτυχία.

Γ. Β.Ι.

ΤΟ «ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ της παγκοσμίου ειρήνης»

Μία πόλις μέσα σ' άλλη πόλι

Σε μικρή άπόστασι από τό κατάφωτο Μπροντγουάι και τό περίφημο «Τάιμς Σκου- έρ» της Ν. "Υόρκης, βρίσκεται τό «έργο- στάσιο της παγκοσμίου ειρήνης»: μία «πό- λις» με μόνιμο πληθυσμό 4.000 κατοίκων, που η ταχυδρομική διεύθυνσι τους ειναι ά- πλώς «"Ηνωμένα Έθνη - Νέα "Υόρκη».

Μία σατανική δέ σύμπωσι, που έδωσε θέμα σε πολλούς κακόγλωσσους, ειναι η έ- λη: η νέα αυτή έδρα του Ο.Η.Ε., στο Μαν- χατταν της Ν. "Υόρκης, έχει χτισθεί στη θέσι των παλαιών σφαγείων αυτής της πό- λεως!...

Λέτε να ειναι σύμπωσι η κακός οίονός; Πρόκειται, λοιπόν, για ένα άληθινό θαυ- μάσιο κτιριακό συγκρότημα από μάρμαρο, χάλυβα και γυαλί, που σκεπάζει μία έκτασι 72 στρεμμάτων (δωρεά ενός "Αμερικανού φι- λανθρώπου) και δίνει από μακριά την έντύ- πωσι ενός πελώριου χριστουγεννιάτικου πα- κέτου, τυλιγμένου με διακοσμητικό σελοφάν!...

Μπορεί να πη κανείς πως ειναι μία πόλις σε μία άλλη πόλι. Κατόπιν ειδικής συμφω- νίας με την άμερικανική Κυβέρνησι, τό έδα- φος αυτό θεωρείται «διεθνές». Δεν επιτρέπε- ται π. χ. η είσοδος σε κανένα άστυνομικό, χωρίς την άδεια του Γενικού Γραμματέως του Ο.Η.Ε. Κι' αυτός όμως πάλι, σ' ανταλλα- γη, έχει αναλάβει την υποχρέωσι να μην επιτρέψη να καταφύγουν εκεί άνθρωποι που προσπαθούν ν' άποφύγουν τη σύλληψι ή την άπέλασι από τις άμερικανικές άρχες.

Πάνω άπ' όλα τα κτίρια κυριαρχεί η έ- δρα της Γενικής Γραμματείας, με τους 39 άρμόβους της. Στην κορυφή βρίσκεται τό γρα- φείο του Γενικού Γραμματέως, που διαδέχ- ται κι' ένα άνετο διαμερίσμα για κατοί- κια του. "Αφού άφίσουν τ' αυτοκίνητά τους σ' ένα ύπόγειο γκαράζ, τα μέλη του έπιτε- λείου της Γραμματείας, ανεβαίνουν στους διαφόρους άρμόβους με 21 ταχύτατα άσανσέρ, που ξεκινούν κάθε 30 δευτερόλεπτα.

Τό σύστημα «κλιματιζομού» (άνανέωσης και ρυθμίσεως της θερμοκρασίας και ύγρα- σίας του άέρος) ειναι τό τελειότερο του κόσμου. Σε κάθε γραφείο, η άτμόσφαιρα μπορεί να ρυθμισθεί χωριστά από τα άλλα, με διαφορά μέχρι 7 βαθμών. Τό χειμώνα, ο άέρας αυτός θερμαίνεται και τό καλοκαίρι ψύχεται, πριν διαχυεθεί στα διάφορα δωμά- τια.

"Αν χρειασθεί να γίνη πλατύτερο ένα γρα- φείο, ξεδιλώνεται άπλως και άφαιρείται έ- νας διαχωριστικός τοίχος, κι' έτσι, ένώνε- νεται με τό διπλανό.

"Υπάρχουν καταστήματα, ταχυδρομείο, μπάρ, ρεστοράν και μία κλινική.

Οι καθαριστάι των κτιρίων (άντρες όλοι), πληρώνονται 300.000 δολάρια τό χρόνο. "Η λειτουργία των άσανσέρ κοστίζει τό χρόνο 100.000 δολάρια. "Ο φωτισμός, η θέρμα- σις και η κινητήριος δύναμις, 380.000 δολ- λάρια. Τα έξοδα των γραφείων, 120.000 δολάρια. Οι λογαριασμοί τηλεφωνημάτων και τηλεγραφημάτων, τέλος, ανεβαίνουν σε 280.000 δολάρια.

Βλέπετε, ειναι πολυέξοδη η ειρήνη! Πέντε καθαριστάι τζαμιών εργάζονται 10 ώρες την ήμερα επί ένα μήνα, για να καθα- ρίσουν όλα τα παράθυρα... και κατόπιν ξα- ναρχίζουν από την άρχη, γιατί τα πρώτα έ- χουν ήδη ξαναλερωθεί!

Στό κτίριο των Συνεδριάσεων, υπάρχουν τρεις μεγάλες αίθουσες και αρκετές μικρότε- ρες, για τό Συμβούλιο "Ασφαλείας και άλλα Συμβούλια και "Επιτροπές.

Η άπέραντη αίθουσα του κτιρίου της Γε- νικής Συνελεύσεως μοιάζει με θέατρο. Στη θέσι της σκηνής, βρίσκονται τα καθίσματα των αντιπροσώπων και η έδρα του ρήτορος. Τό κοινό και οι δημοσιογράφοι κατεχουν τη θέσι της πλατείας. "Η αίθουσα έχει καθί- σματα για 2.118 πρόσωπα: 400 αντιπροσώ- πους, 668 συμβούλους, 234 ρεπόρτερ και 816 άκροατές.

Διάφορες χώρες έχουν συνεισφέρει έπιπλα κλπ. για την έδρα του Ο.Η.Ε. Τό έντυπω- σιακότερο δωρο ειναι τό Καναδά: έπτά πε- λώριες και βαρείες νικελίνες έπαργυρωμένες πόρτες, στην έννευσ είσοδους των κυριώ- τερων κτιρίων.

Οι "Ηνωμ. Πολίτες κατέβαλαν άρχικά 70 εκατομμύρια δολάρια για τα έξοδα του Ο.Η.Ε. Τό ποσό δέ αυτό τους έπιστρέφε- ται με δόσεις.

Ζούμε, δίχως άντιρρήσεις, σ' εποχή των έρευνών και μ' αυτές άπασχολείται κάθε μέρα τό κοινό. "Όλο έρευνες διαβάσει, έρευνάται κι' έρευνά κι' η ζωή του, έν όλιγοις, πάντα μ' έρευνες περνά!

★

"Ερευνά, λοιπόν, η Ούλεν, επί μία δεκαετία, για να βρή της λειψυδρίας την... πηγή και την αίτια. "Ερευνά και παραλλήλως των συμβάσεων τους όρους, τους όποιους έννοείται βρίσκει πάντοτε άσυμφό- (ρους)...

Ούτω πως κι' οι "Αθηναίοι έρευνούν κι' αυτοί τ' (άστέρια) για να δούν αν δ χειμώνας δάχη κι' άλλα βροχονέρια κι' ο καθένας τους, συγχρόνως, ψιθυρίζει από πάνω: «"Εάν βρέξη που... θα πάω κι' αν δεν βρέξη τί...θα (κάνω);»

"Ερευνά η Πάουερ μας για να βρή και να συλλάβη που όφείλεται, περίπου, των στροβίλων της η βλάβη! "Αλλ' οι έρευνές της όλες συνεχώς πηγαίνουν τζάμπα κι' ο κοσμάκης καταλήγει στο... λυχνάρι και στη (λάμπα);

"Ασε, πάλι, που βαδίζει κάθε βράδυ στα σκοτάδια κι' όπως ειναι και οι όδρομοι λίθοι, πλίνθοι και πη- (γάδια), έρευνά να βρή τό σπίτι μέσ' τα σκότη τα πηχτά και πηγαίνει, όπως λένε, «στα τυφλά και στα ψα- (χτά);»

"Ες αίτίας, όπως είπα, του φοικτού του σκοταδιού καταλήγει ο πολίτης στο φανάρι του λαδιού.

Μά σπανίζει εν "Ελλάδι δυστυχώς, κι' αυτό τό λάδι και σαν νέος... Διογένης έρευνά ο τάλας ναύρη λίγο λαδι στην λευκή μας η στην άγορα τη... μαύρη! "Εν τώ μεταξύ δεκάδες προφάνων κι' άρμόβων κι' οι έπί των έφοδων

διατάσσουν, παραορήμα, νέα «έρευνα» να γίνη για να εύρεθούν εκείνοι, που τό λάδι εξαφανίζουν η μονίμως τ' ακριβαίνουν. "Όμως... άκαρπες κι' οι νέες έρευνές τους άποβαί- (νουν)

κι' ένα δειλί, η κάποιο βράδυ, όλοι οι δρόμοι θα γίνουν... λάδι! Κι' αν τυχόν τό πως συμβαίνει τέτοιο πράγμα συ- (ζητάς)

«πίστευε και μη έρευνά» κι' εξηγήσεις μη ζητάς!

★

"Ερευνούν και ψάχνουν μέρες, δίχως να πολυλογά, άρισμένοι για να βρουν της ήμερα εν' αύγό, άλλοι πάλι για να βρουν λίγο γάλα για τα βρέφη κι' όσοι πανε στο παζάρι, για να βρουν φρέσκο ψάρι

έρευνάνε και τους πάγκους έρευνάνε και τα... νέφη, τις ψηλές τιμές για ναύρου και τις καταπληκτικές. Και μοιραίως τό κοινό, πλην των άλλων έρευνών, πέφτει δίχως να τό θέλη και στίς... άστρονομικές!

★

"Ερευνούν έπισταμένως, έπιστήμονες γνωστοί και στον κόσμο ξεκουστοί, για να βρουν ένέσεις, χάπια κι' έκχυλίσματα ποικίλα, από ρίζες κι' από φύλλα, τον καρκίνο κι' άλλες νόσους... ριζικάς για να γιν- (τρέψουν)

είτε να τις άποτρέψουν... Κι' ενώ σπαζεκεφαλάνε με τις έρευνες, μοιραία, οι σοφοί του κόσμου όλοι, ή γνωστή πανάκειά μας και φαιδρά πικραγγουρέα, κατακτά... εδάφη νέα «κι' έρευνάντας» πάει στην... (Πόλη!)

★

"Ερευνά ο κόσμος όλος, αιώνίως κι' άενάως, άλλος ύψος, άλλος βάθος, άλλος πλάτος, άλλος (χάος)

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και χωρίς πολλά λιμά, οι δανδήδες που πηγαίνουν τακτικά στο σινεμά, κάνουν, δθθεν, ότι βλέπουν της όδονης τις σκηνές

και τό χέρι τους απλώνουν κι' έρευνούν τις... διπλά- (νες!)

Και μ' αυτή την εύκαιρία και μ' αυτή την τακτική κάνουν όλοι τους νομίζω, «έρευνα σωματική»!

★

Μά κι' οι νέοι, που προσέχουν τον Τζέιμς Κάγκνεϊ (και τους άλλους, «της γροθιάς τους δυναμίτες» και τους γκαγκστερς (τους μεγάλους, έρευνούν μετά τις πιάτσες, για να βρουν τατζήδες που δεν ξερουν από λάσσο κι' από «γρονθο-κόλπα- (τζήδες)

και του Κάγκνεϊ, με δυό λόγια, η του Μπόγκαρντ ή (σκηνή) έχει ως συνέχεια της τη θηλιά και τό... σκοινί!

★

Με τις έρευνες, έν γένει, άσχολεται κάθε δίπους, κι' έρευνούν οι κριτικοί μας, πως άμάρτησε ο Οί- (δίπους, αν φυλάσσεται η στόχη της άρχαίας Κλυταιμνή- (στρος)

η αν έγινε «άλυσίβας» στη μπουγάδα κάποιας πλύ- (στρος)

Προχωρούν στις έρευνές των με ταχύ ρυθμόν εισέτι και την "Ηπειρο θα σκάσουν, οι σοφοί μας επί έτη για να βρουν τα στολίσια τ' άσημένα και χρυσά και τ' άμύθητα τα πλούτη του άειμνήστου "Αλή πασά.

★

Μά όταν ξερης, φίλτατέ μου, πως στην πλάσι μας έ- (τούτη, τ'άχουν οι κομπιναδόροι τα χρυσάφια και τα πλούτη τό να χάνης κάθε ήμερα τον... πολύτιμο καιρό, με του "Αλή τον θησαυρό και με την κυρά Φροσύνη

είν' έν πάση συντομία κι' άσφαλώς... παραφροσύνη!

★

Δεν ύπάρχει, έν κατακλιθεϊ, ούτε άνθρωπος στη (σφαίρα, που για κάτι, τέλος πάντων, να μη ψάχνη κάθε μέρα. "Ερευνούν, λοιπόν, άράδα, άλλοι ζούγκλες, άλλοι (στέπες)

και οι πιο πολλές κυρίες των συζύγων τους τις... (τσέπες!

"Ερευνούν να βρουν τη στάσι, συμπολίτες άρκετοί, που ποτέ δεν ειναι... στάσι κι' ειναι πάντα... κινητή. "Ερευνούν για έργασια, τραπεζιτικοί μας πλειστοί, που τους έφαγε, προσφάτως, η «συγχώνευσι» κι' η (άπιστι), κι' ο παμφίλτατός μας Τσώρτσιλ έρευνά την... μνημη (πάντα)

για να βρή τό τί μάς είπε για την... Κύπρο τό (σαράντα!

Του θυμίζουμ' έπομένως, πως μάς έδινε λαοί, ήλιες δυό ύποσχέσεις ο σταθμός του Μπί-Μπί-Σί. Αυτά έλεγε θαρρώ, μία φορά κι' ένα καιρό

και τό τότε... «καλοπέρα», που άδέχαστο θα μείνη για την Κύπρο... καλή μέρα επιβάλλεται να γίνη!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ο γάμος και η εύτυχία

Γιόδες σχεδόν τις γυναίκες ο γάμος είναι ταυτόσημος με την ευτυχία. Ή πάλι, ότι ο σύζυγος τους έχει την υποχρέωση να τις οδηγεί σ' αυτήν είναι βαρύνουσα. Τόσο οι δύο πρόσωπα, γάμος και ευτυχία, μπορεί να μην είναι αλληλένδετα, αρκούντως να το παραδεχθούμε για την ακρίβεια το θεωρούν παρολογοισμό.

Αυτή η αντίληψη, όμως, δεν είναι καθόλου σωστή. Κι' αν μην διαστώμε να το πούμε: δεν ταιριάζει στην αξιοπρέπεια της γυναίκας. Την κατεβάζει πολύ χαμηλά, της αφαιρεί την προσωπικότητά της και κάνει τους άντρες να την βλέπουν σαν ένα υπιμπυλίο ή σαν μια κούκλα, που την περιποιούνται όσο τους αρέσει και τους γοητεύει.

Αλλά, αν δούμε τα πράγματα από πιο κοντά. Γιατί ο άντρας είναι υποχρεωμένος να κάνει τη τη γυναίκα του ευτυχισμένη;

Οι άνθρωποι της ρωμαντικής εποχής θα απαντούσαν: «Γιατί η γυναίκα είναι ευαίσθητο και εύθραστο πλασματάκι. που δεν έχει δική της θέληση που δεν μπορεί να σκεφθεί και να κρίνει και που περιμένει τα πάντα από τον άντρα. Αυτός, λοιπόν, που είναι εξυπνος, δυνατός και αποφασιστικός πρέπει να την κάνει ευτυχισμένη!»

Αλλά η ρωμαντική εποχή πέρασε. Κι' αυτό είναι ευτυχώς. Οι σημερινοί άνθρωποι δεν θα μπορούσαν να δώσουν μια τέτοια απάντηση. Κι' αλλιώς, οι ίδιες οι γυναίκες θα την διέψευδαν.

Οι σημερινές γυναίκες διεκδικούν απόλυτη ισότητα με τον άντρα και δεν του επιτρέπουν να τις βλέπει σαν υπιμπυλίο ή σαν κούκλες. Αλλά μεταξύ δύο ανθρώπων που είναι ίσοι, κανείς δεν μπορεί να διεκδικήσει περισσότερα δικαιώματα ή να επιβαρύνει τον άλλον με περισσότερες υποχρεώσεις, πράγμα που είναι το ίδιο.

Επειτα απ' όσα είπαμε, το συμπέρασμα βγαίνει μόνο. Δεν είναι υποχρεωμένος ο άντρας να κάνει ευτυχισμένη τη γυναίκα του. Ούτε πάλι η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να κάνει ευτυχισμένο τον άντρα της. Αλλά κι' ο ένας και ο άλλος έχουν ένα ιερό καθήκον απέναντι του ανθρώπου με τον οποίο ένωσαν τη ζωή τους: απέναντι του ίδιου του εαυτού τους: να προσπαθήσουν με κατανόηση και ειλικρίνεια, με άμοιβαία εκτίμηση και σεβασμό, με αγάπη και στοργή, με πνεύμα αλληλεγγύης και αμοιβαϊότητας να βρουν στο γάμο την ευτυχία.

Μ' απλούστερα λόγια αυτή η υποχρέωση δεν είναι μονομερής, αλλά βαρύνει και τους δύο συζύγους και στον ίδιο βαθμό τον καθένα. Εκείνος που μπορεί να διαφέρει είναι το είδος της συνεισφοράς σ' αυτή την κοινή προσπάθεια. Ο άντρας θα συνεισφέρει τη σταθερότητα, την προνοητικότητα, το θάρρος, τη δραστηριότητά του και σε πολλές περιπτώσεις — διότι, όμως, αναγκαστικά σε όλες — θα δημιουργήσει με την εργασία του τις υλικές βάσεις για την κοινή ευτυχία.

Από τ' άλλο μέρος, η γυναίκα θα συνεισφέρει την καλωσύνη, την τρυφερότητα της, την αγάπη της για το νοικοκυριό, την ηθική συμπαράσταση της στις προσπάθειες και τους αγώνες του συζύγου της. Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητο να θέσουμε ένα σπουδαίο ζήτημα. Ποιος από τους δύο συζύγους πρέπει να υποταχθεί στις απαιτήσεις του άλλου;

Οι περισσότερες διαστάσεις ανάμεσα στ' ανδρόγυνα δεν έχουν άλλη αιτία από το γεγονός ότι αυτό το ζήτημα δεν έχει κατανοηθεί ούτε από τους άντρες ούτε από τις γυναίκες. Και γι' αυτό η εύθυνη βαρύνει και τους δύο.

Λένε συχνά ότι η γυναίκα που παντρεύεται έναν άνδρα, παντρεύεται επίσης και το επάγγελμά του. Αλλά παντρεύεται κάτι πολύ περισσότερο: τον χαρακτήρα, τις τάσεις, τις φιλοδοξίες του κι' αυτόν ακόμη τον τρόπο με τον οποίο βλέπει τη ζωή.

Ο άντρας δεν παντρεύεται, βέβαια, το επάγγελμά της γυναίκας. Παντρεύεται όμως τον ψυχικό της κόσμο, τις δικές της τάσεις, τις δικές της φιλοδοξίες, τον δικό της προσανατολισμό στη ζωή. Αλλά, να τώρα μερικές χτυπητές αντιθέσεις. Φαντασθήτε μια φιλόδοξη γυναίκα, που ονειρεύεται τιμές, διακρίσεις, κοσμικούς θριάμβους και που παντρεύεται έναν λογιστή ή έναν τροπαιζικό υπάλληλο, με μέτριες αποδοχές και χωρίς όνειρα και φιλοδοξίες. Τι καλό μπορεί να προκύψει από έναν τέτοιο γάμο;

Αλλά παραδειγμα: Φαντασθήτε έναν καλλιτέχνη ή ένα συγγραφέα, που ζει μέσα στον ιδιόμορφο πνευματικό του κόσμο, που βασανίζεται από ανησυχίες, ασχέτες με τις υλικές επιδιώξεις της ζωής, που προσπαθεί διαρκώς να εκφράσει με τον καλύτερο δυνατό τρόπο το γέμισμα των συναισθημάτων και των διανοημάτων που πλημμυρίζουν την ψυχή του και που, ωστόσο, παντρεύεται μια ήρεμη γυναίκα, που δεν έχει ιδέα από όλα αυτά και που οι μόνες της ανησυχίες είναι τι θα μαγειρέψει ή πώς θα τακτοποιήσει το νοικοκυριό της. Τίτο παραδειγμα. Ένας έμπορος που έχει ως μοναδικό σκοπό της ζωής του το χρήμα παντρεύεται μια καλλιτέχνη. Ο κόσμος της είναι άγλος και απίστετος. Για τον άνδρα της όμως τα πάντα έχουν αξία και υλιστικά εμπορικά αξία. Είναι υ' άλλα λόγια αντίκειμενο συναλλαγής!

Θα μπορούσαμε να παραδειγματίσουμε τα παραδείγματα. Η ζωή, αλλιώς, μας προσφέρει απείρα. Αλλά ποιος οφείλει γι' αυτούς τους αταίριαστους γάμους, που, όπως είναι φυσικό, κάνουν τους συζύγους δυστυχισμένους;

Δεν υπάρχει αμοιβολία. Τι η εύθυνη βαρύνει και τους άντρες και τις γυναίκες. Γιατί κι' οι πρώτοι κι' οι δεύτεροι παντρεύονται στο τυφλό.

Με την ευκαιρία αυτή, αν κρίνουμε μερικές πετιόες στον έρωτα που τυφλώνει τους ανθρώπους και τους κάνει ανίκανους να σκεφτούν.

Αλλά δεν οφείλει μόνον ο έρωτας. Πολλοί άνθρωποι πέφτουν σε παρόμοια σφάλματα μ' όλο που έχουν ολάνοιχα τα μάτια τους!

Οι γυναίκες, πρώτα-πρώτα, έχουν τη μαγία της παντοειάς. Μόλις λοιπόν βρεθεί ένας άντρας που δείχνει την πρόθεση να τις πάρει, βιάζονται να πουν το «ναί» χωρίς να εξετάσουν αν είναι εκείνος που τους ταιριάζει κι' αν μπορούν κι' οι ίδιες να ταιριάζουν μαζί του.

Όσο για τους άντρες, έχουν τον έγωισμό ότι υπολογίζουν να υποτάξουν τα πάντα στη θέλησή τους. Είναι άρκετο, λοιπόν, να τους αρέσει μια γυναίκα ή να καλοκαυχήν τη καταιοδοξία τους για να την πάρουν. Όταν όμως καταλαβαίνουν το λάθος τους, είναι δυστυχώς πολύ αργά και δεν μπορεί να γίνει τίποτα.

Αλλά είναι ανάγκη να θέσουμε δυο άλλα από τα πιο εύθικτα σημεία του γάμου: το ζήτημα της πίστης και της υπακοής. Γι' αυτό, όμως, θα μιλήσουμε στο επόμενο τεύχος.

Τι επιθυμούσε να μάθω

Μια επιθεώρηση του Σικάγου απήχυνε στους αναγνώστες της την ακόλουθη ερώτηση:

«Ανάμεσα στα τόσα πράγματα που αγνοείτε, ποιο είναι εκείνο που θα θέλατε να ξέρετε περισσότερο από όλα τ' άλλα;»

Σ' αυτή την ερώτηση κάποιος Ρέντ Λόγκαν απάντησε ως εξής:

«Την αληθινή ηλικία της γυναίκας μου!»

ΧΙΟΥΜΟΡ

Τι κρίμα!

Ο γιαντρός: 'Επί τρεις μέρες σ'αυτήν στή ζωή μου με ούσκει και κοινά.

Ο μπαμπάς (με απελπισία): Και ήμουν αναισθητός! Τι κρίμα!

Κάποιος εκμυστηρεύεται σ' ένα φίλο τον τη στενοχώρια του:

—Δεν μού άρεσε να ζω στην αβεβαιότητα... Έχω μια θέσι. Αλλά για πόσο καιρό ακόμα; Ο προϊστάμενός μου, όταν με προσέλαβε, μου είπε: «Σε προσλαμβάνω δοκιμαστικά...» Δεν βρήκα όμως ποτέ το θάρρος να τον ρωτήσω αν η δοκιμή τελείωσε κι' αν έμεινε ικανοποιημένος από μένα. Κι' αυτό γιατί φοβάμαι μήπως μού π' όγνι.

—Κι' από πόσον καιρό είσαι σ' αυτή τη θέσι;

—Είναι τώρα... σαράντα χρόνια!

Μπορώ να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνό σας;

—Πολύ ευχαρίστωσ! Αλλά, ξερετε, δεν λειτουργεί...

Μπορείτε να μού π' αν αυτή η νέα ε'ξη μεγάλη προίκα;

—Και βέβαια έχει! Αλλά γιατί με ρωτάς;

—Γιατί... σκέφτομαι να την ερωτευθώ!

Παραπονείται ότι οι ενοχλητικοί επισκέπτες σε απασχολούν από τη δουλειά σου. Γιατί δεν εφαρμόσεις κι' εσύ το δικό σου «κόλπο»;...

—Ποιό είναι;

—Να στο πω: Μόλις χτυπάει το κουδούνι, φοράω το καπέλλο μου και τα γάντια πριν ανοίξω την πόρτα. Αν φανή στο κατώφλι κάποιος που δεν θέλω να δω, λέω απλώς: «Να με συγχωρήσ... Άλλη ώρα νάρησ... Γώρα φεύγω».

—Κι' αν φανή στο κατώφλι κάποιος που θέλεις να δω;

—Τότε του λέω: «Ω, τι συμπτωσι! Μόλις ήρθα κι' εγώ!»

Μπαίνοντας στην τελευταία τάξη, ο γυμνασιάρχης αποτεινεται στους μαθητές και τους λέει:

—Ένας κύριος που κάθεται στο διπλανό σ'ε'νι μου παραπονέθηκε πως κάποιος από σ'αυτούς πειράζει την κόρη του. Για να μη τον ντροπιάσω δεν α'ναφέρω τ' όνομά του. Τον καλώ όμως μετά το μάθημα να έλθω στο γραφείο μου ν' απολογηθώ.

Όταν τελείωσε το μάθημα ο γυμνασιάρχης βλέπει εκπληκτός να έρχονται στο γραφείο του για ν' απολογηθούν με τη σειρά όλοι οι μαθηταί...

Ένας Σκωτσέζος έπρόκειτο να υποστηρίξει μια μικρή εγχείρηση κι' εξέφρασε την επιθυμία να τον υπνωτίσουν, γιατί ήταν πολύ νευρικός. Την ώρα, λοιπόν, που ο γιατρός έτοιμαζε το γλωσσόμοιρο, βλέπει τον Σκωτσέζο πελάτη του να βγάξει το πρωτοσόλι του και ν' αρχίσει να μεταρά τα λεπτά του.

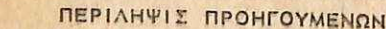
—Παρακαλώ, είπε ο γιατρός συγκινημένος από τη βυσσύννη του πελάτη του. Μην ενοχλήστε από τώρα! Θα με πληρώσετε, όταν θεραπευθώτε εντελώς.

—Μα δεν σκεπτόμουν τέτοιο πράγμα, γιατρέ μου! τον εξήγησε ο Σκωτσέζος. Απλώς μετράω τα λεπτά που κρατώ επάνω μου, για να ξέρω πόσα είναι...

—'Ενώ παραβάτης, κύριε πέλισμαν;... Μα δεν τη φίλησα!... Της είπα μόνο ένα μυστικό στο αυτί!...

—'Ε, τότε είσαι... βλάκας!...

50v

ΑΛΛ' ὡς ζαν
Ναρκουά.
«Ὅταν βγήκε
ἀ γύρω του, Δ
πρὸς τὰ ἀριστε
ωτήρος διαστα
μικρότερο δρόμο
οὐ εἶχαν κατέβ
ροατώντας τὰ ἀ
αν μ' ἐπιμονή τ
«Ὁ Ναρκουά
πρὸς τὰ δεξιὰ.
ῆς ὁδοῦ «Ἁγίου
οὐ πίσω του καί
χαν ἀνεβῇ πάλ
λθουσι»σαν τὰ
τε καὶ πάλι τὰ

6
c
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100
101
102
103
104
105
106
107
108
109
110
111
112
113
114
115
116
117
118
119
120
121
122
123
124
125
126
127
128
129
130
131
132
133
134
135
136
137
138
139
140
141
142
143
144
145
146
147
148
149
150
151
152
153
154
155
156
157
158
159
160
161
162
163
164
165
166
167
168
169
170
171
172
173
174
175
176
177
178
179
180
181
182
183
184
185
186
187
188
189
190
191
192
193
194
195
196
197
198
199
200
201
202
203
204
205
206
207
208
209
210
211
212
213
214
215
216
217
218
219
220
221
222
223
224
225
226
227
228
229
230
231
232
233
234
235
236
237
238
239
240
241
242
243
244
245
246
247
248
249
250
251
252
253
254
255
256
257
258
259
260
261
262
263
264
265
266
267
268
269
270
271
272
273
274
275
276
277
278
279
280
281
282
283
284
285
286
287
288
289
290
291
292
293
294
295
296
297
298
299
300
301
302
303
304
305
306
307
308
309
310
311
312
313
314
315
316
317
318
319
320
321
322
323
324
325
326
327
328
329
330
331
332
333
334
335
336
337
338
339
340
341
342
343
344
345
346
347
348
349
350
351
352
353
354
355
356
357
358
359
360
361
362
363
364
365
366
367
368
369
370
371
372
373
374
375
376
377
378
379
380
381
382
383
384
385
386
387
388
389
390
391
392
393
394
395
396
397
398
399
400
401
402
403
404
405
406
407
408
409
410
411
412
413
414
415
416
417
418
419
420
421
422
423
424
425
426
427
428
429
430
431
432
433
434
435
436
437
438
439
440
441
442
443
444
445
446
447
448
449
450
451
452
453
454
455
456
457
458
459
460
461
462
463
464
465
466
467
468
469
470
471
472
473
474
475
476
477
478
479
480
481
482
483
484
485
486
487
488
489
490
491
492
493
494
495
496
497
498
499
500
501
502
503
504
505
506
507
508
509
510
511
512
513
514
515
516
517
518
519
520
521
522
523
524
525
526
527
528
529
530
531
532
533
534
535
536
537
538
539
540
541
542
543
544
545
546
547
548
549
550
551
552
553
554
555
556
557
558
559
560
561
562
563
564
565
566
567
568
569
570
571
572
573
574
575
576
577
578
579
580
581
582
583
584
585
586
587
588
589
590
591
592
593
594
595
596
597
598
599
600
601
602
603
604
605
606
607
608
609
610
611
612
613
614
615
616
617
618
619
620
621
622
623
624
625
626
627
628
629
630
631
632
633
634
635
636
637
638
639
640
641
642
643
644
645
646
647
648
649
650
651
652
653
654
655
656
657
658
659
660
661
662
663
664
665
666
667
668
669
670
671
672
673
674
675
676
677
678
679
680
681
682
683
684
685
686
687
688
689
690
691
692
693
694
695
696
697
698
699
700
701
702
703
704
705
706
707
708
709
710
711
712
713
714
715
716
717
718
719
720
721
722
723
724
725
726
727
728
729
730
731
732
733
734
735
736
737
738
739
740
741
742
743
744
745
746
747
748
749
750
751
752
753
754
755
756
757
758
759
760
761
762
763
764
765
766
767
768
769
770
771
772
773
774
775
776
777
778
779
780
781
782
783
784
785
786
787
788
789
790
791
792
793
794
795
796
797
798
799
800
801
802
803
804
805
806
807
808
809
810
811
812
813
814
815
816
817
818
819
820
821
822
823
824
825
826
827
828
829
830
831
832
833
834
835
836
837
838
839
840
841
842
843

...είπε στον
...ξνας Ρομ-
...κείνον που
...παθί, αλο-
...οιο θησαυ-
...
...άρ πήγαν
...στιγμή, ό
...του πανδο-
...
...όν Πασσα-
...κάνη κρυ-
...Ξπειτα πή-
...διευθύνθηκε
...ιμπώ, που

Α ΜΕ ΑΚΟΥΣΤΗ
«όρου» τοῦ Ἀ
Οἱ θέσεις αὐτῆς
μέ τὸν θάλαμο
τὴν μουσικὴ το
οἱ θέσεις τῶν

ις για
 ουσικά,
 αται ν'
 καινιά-
 ένες,

31

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Τά χάπια που εμποδίζουν τη σύλληψη

Παράγονται από φλούδες πορτοκαλιού

Δεν χρειάζεται, βέβαια, να τονίσουμε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον που θα παρουσίαζε για όλους τους κόσμο ένα φάρμακο, ασφαλές και ιατρικά άβλαβες για την πρόληψη της εγκυμοσύνης. Θα έπαιξε τεράστιο ρόλο στη λύση του δημογραφικού προβλήματος των ασφυκτικά πυκνοκατοικημένων χωρών. Και θάταν ευλογία Θεού για τα αντρόγυνα εκείνα που για λόγους υγείας δεν πρέπει να αποκτούν παιδιά.

Για να ναι όμως ιδεώδες ένα τέτοιο φάρμακο, θα έπρεπε να εκπληρώνει ώριμους βασικούς όρους: Να ενεργεί γρήγορα —περίπου όπως η ασπιρίνη, που καταπαύει τον πόνο—. Να παρασκευάζεται με διάφορες μορφές, γιατί η καθεμία από αυτές μπορεί να γίνει αποτελεσματική σε ώριμους ή άβλαβες, και σε άλλα όργανα. Να μην παρουσιάζει ανεπιθύμητες παρενέργειες στον οργανισμό. Και —το σπουδαιότερο— να μη καταστρέφει μονίμως τη γονιμότητα, κι αν ακόμη χορηγείται συνεχώς κι επί πολύν καιρό.

Οι προσπάθειες των επιστημόνων συγκεντρώνονταν ιδίως στην ανακάλυψη ενός τέτοιου φαρμάκου, προσωρινό για τις γυναίκες. Εκείνο όμως που φαίνεται τώρα ότι παρουσιάζει τις μεγαλύτερες πιθανότητες τελικής επικρατήσεως, πρέπει να χορηγείται στον άντρα και στη γυναίκα συγχρόνως.

Βρίσκεται ακόμη υπό μελέτην, έχει δε την ονομασία «φωσφορική έσπεριδίνη».

Το κύριο συστατικό του (βιταμίνη Ρ) περιέχει σε μεγάλη αναλογία στην «κίτρινη», που εξαγάγεται εύκολα και φτηνά από τις φλούδες του πορτοκαλιού.

Ο δόκτωρ Μπένζαμιν Σίνεβ, γιατρός της Βοστώνης, περιγράφει, στο περιοδικό «Επιστήμη», τα αποτελέσματα που επέτυχε με το νέο αυτό αντιγονιμοποιό φάρμακο.

Βεβαιώνει δε ότι είναι δυνατόν πια και εύκολος ο έλεγχος των γεννήσεων, με χάπια που θα τα παίρνουν ο άντρας και η γυναίκα. Ωστόσο —τονίζει— χρειάζονται ακόμη κι άλλες έρευνες, προτού η νέα αυτή ανακάλυψη τεθεί σε κοινή χρήση. Συνιστά δε να χορηγούνται τα χάπια μόνο με συνταγή γιατρού, κι όχι να πωλούνται ελεύθερα στα φαρμακεία, σ' όλο τον κόσμο.

Η απαιτούμενη δόση είναι, για μόν τον άντρα τρία χάπια την ημέρα, για δε τη γυναίκα τέσσερα. Άφου αρχίσουν τη θεραπεία, πρέπει να παίρνουν τα χάπια κανονικά και ανελλιπώς επί 10 ημέρες κατά συνέχειαν, για να δημιουργηθεί αρκετή πυκνότητα του φαρμάκου μέσα στο αίμα τους. Μόνο μετά το δεκάτημο αυτό

αρχίζουν πια να μην είναι γόνιμοι. Για να διατηρηθούν δε στειροί, πρέπει να εξακαλυφθούν να παίρνουν το φάρμακο, διαρκώς, στις ίδιες δόσεις. Τα πειράματα που έγιναν σε 300 ζεύγη —γράφει ο δόκτωρ Σίνεβ— φαίνεται να αποδεικνύουν ότι η έσπεριδίνη δεν έχει καμμία βλαβερή ενέργεια στον οργανισμό, ούτε και προκαλεί μόνιμη στειρότητα. Όταν ο άντρας από τους συζύγους θελήσει να κάνει παιδί, δεν έχει παρά να σταματήσει τα χάπια επί 48 ώρες.

Πραγματικά, από τα 300 ζεύγη που αναφέραμε, τα 123 απέκτησαν κι' άλλο παιδί, όταν σταμάτησαν τη θεραπεία. Υστερα την ξανάρχισαν πάλι, για να αποφύγουν καινούργια εγκυμοσύνη. Άλλα 97 ζεύγη περιμένουν τώρα παιδί, μετά τη διακοπή των χαπιών. Το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα που μεσολάδησε μεταξύ διακοπής του φαρμάκου και συλλήψεως, ήταν 13 βδομάδες.

Φαίνεται μάλιστα ότι η χορήγηση της έσπεριδίνης, ενώ εμποδίζει προσωρινώς τη γονιμοποίηση, αυξάνει ύστερα περισσότερο τη γονιμότητα, μετά τη διακοπή της θεραπείας. Πράγματι, σε 2 περιπτώσεις που παρητήρησε ο δόκτωρ Σίνεβ, οι γυναίκες δεν κατόρθωσαν να συλλάβουν, πριν από τη θεραπεία με τα χάπια. Άφου όμως πήραν επί ένα χρονικό διάστημα τα χάπια και τα σταμάτησαν ύστερα, μέσα σ' ένα μήνα έμειναν έγκυες.

Η ηλικία των γυναικών που έλαβαν μέρος στα πειράματα, κυμαινόταν από 17 μέχρι 43 ετών. Και όλα τα αντρόγυνα είχαν ήδη αποκτήσει ένα παιδί (ή και περισσότερα) πριν αρχίσουν τη θεραπεία.

Η συντομότερη περίοδος εξαφανίσεως της γονιμότητας ήταν 90 ημέρες, και η μακρότερη 30 μήνες.

Όσον αφορά τώρα τον τρόπο ενεργείας, της έσπεριδίνης, φαίνεται ότι ενισχύει το εξωτερικό περίβλημα του γυναικείου ωαρίου. Έτσι ώστε δεν μπορεί να το διαρυσθεί και να το γονιμοποιήσει το αρσενικό γονιτικό κύτταρο.

Στη Μεγάλη Βρετανία εξ άλλου, δοκιμάζεται ένα άλλο φάρμακο, για τον ίδιο σκοπό. Πειραματίζονται ήδη κι' αυτό ο καθηγητής Τζων Γιούντιν, φυσιολόγος του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, ο ειδικός δόκτωρ Ούιτσερ κι' ο δόκτωρ Τζων Τζιλμυρ, διευθυντής του Βοτανικού κήπου του Πανεπιστημίου του Κέιμπριτζ.

Πρόκειται για ένα παρασκευάσμα από ένα κοινό φυτό, το «λιθόσπερμον». Έχει εξακριβωθεί ότι το μεταχειρίζονται από αιώνες διάφορες φυλές Ιθαγενών της Αμερικής, σε μίγμα με άλλα συστατικά. Είναι χαρακτηριστικό δε ότι μία από

τις φυλές αυτές που απέτελετο αρχικά από 300 άτομα, έφθασε μόλις στα 1.000 μέσα σε 350 χρόνια.

Ός τώρα, οι Βρετανοί επιστήμονες δεν έχουν επιδείξει να απομονώσουν το δραστικό στοιχείο αυτού του φυτού, ούτε κι' έχουν μελετήσει λεπτομερώς τα αποτελέσματά του. Ξέρουν μόνο ότι προλαμβάνει τη σύλληψη.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, τα φάρμακα αυτά πρέπει να χορηγούνται επί πολλά χρόνια, προτού αποφανθούν θετικά οι επιστήμονες αν είναι βλαβερά ή όχι.

Γεννάται έπειτα το ζήτημα κατά πόσον μπορεί, στην πράξη, να παίρνουν δυο σύζυγοι επί χρόνια ολόκληρα ένα φάρμακο, τακτικά, τρεις φορές την ημέρα, χωρίς καμμία διακοπή. Είναι πολύ πιθανόν ότι θα βαρεθούν στο τέλος η θ' αρχίσουν να το ξεχνάνε —όσο κι' αν έχουν ζωηρή επιθυμία να μην κάνουν παιδιά...

Έπειτα, είναι πολύ δύσκολο να εμποδιστεί κανείς την ισχυροτάτη φυσική λειτουργία της αναπαραγωγής. Ίσως λοιπόν, τα γεννητικά κύτταρα να συνθιθούν σιγά-σιγά στην έσπεριδίνη και να μην επηρεάζονται πια από αυτήν —όπως συνέβη με διάφορα μικρόβια, που ανέπτυξαν βαθμιαία ανοχή απέναντι των αντιβιοτικών φαρμάκων.

Όσο για τις αντιδράσεις των κυβερνήσεων και των εκκλησιών έναντι ενός τέτοιου αποτελεσματικού φαρμάκου, θα είναι βεβαίως ισχυρές. Τελικά όμως, δεν μπορεί παρά να υπερβούν το συμφέρον της ανθρωπότητας εν γένει, που θα κινδυνεύει να εξαφανισθεί από

πείνα, αν συνεχισθεί ο σημερινός ρυθμός του πολλαπλασιασμού της.

□□

Οι ελάνθες πυρετοί άνηκουν πια στο παρελθόν

Η επιστήμη διαθέτει σήμερα δύο δραστικά φάρμακα έναντι των ελάνθων πυρετών, τη χλωροκίνη και τη πριμακίνη. Το πρώτο από αυτά καταπολεμά τον πυρετό κατά την οξεία περίοδο της ασθένειας. Το δεύτερο επηρεάζει τις υποτροπές. Ο συνδυασμός και των δυο εξαφανίζει τους ελάνθες πυρετούς μέσα σε ελάχιστες ημέρες.

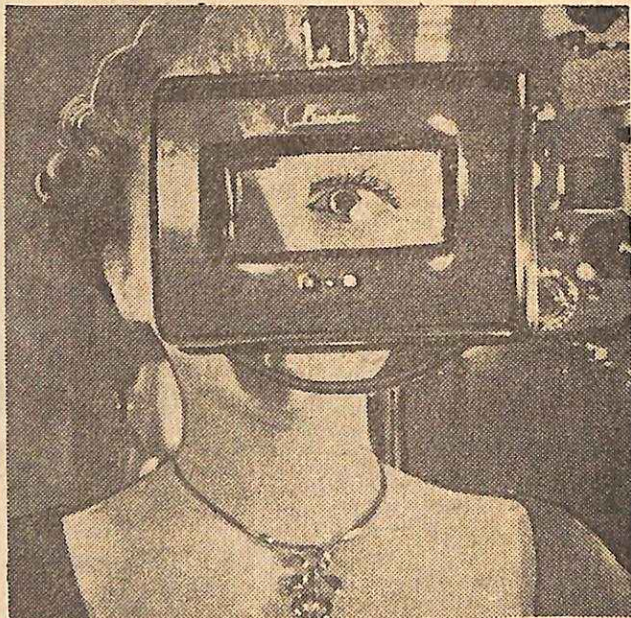
Νέα αντιβιοτικά

Οι Άγγλοι γιατροί Μάκ Γκούρ και Μπουρς κατόρθωσαν να απομονώσουν ένα νέο αντιβιοτικό που αποκάλεσαν ερυθρομυκίνη. Το αντιβιοτικό αυτό είναι ελάχιστο τοξικό και έχει παρεμφερή επίδραση με της στρεπτομυκίνης. Μπορεί να ληφθεί σε μικρές ποσότητες από το στόμα.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες ανακάλυψαν εξ άλλου, ένα άλλο αντιβιοτικό, την ιλλουσίνη, που αποδείχθηκε πολύ αποτελεσματικό έναντι του κοκκύτου.

Ένα νέο αέριο

Κατά τον δόκτωρ Μάνφρεντ Κούρρ, του Σικάγου, τα φαινόμενα οξείας πνευμονίας, της αμφοφαιρας εξαρτώνται κατά μέγα μέρος από ένα αέριο ανάλογο προς το όζον, που ονόμασε «αράν». Η αναλογία αυτού του αερίου μέσα στην ατμόσφαιρα εξηγεί τις διαφορές των κλιμάτων. Η ποσότης του ποικίλλει κατά περιοχές, αλλά και στον ίδιο τόπο παρατηρούνται αυξομειώσεις, που βρίσκονται σε στενή σχέση με τις διακυμάνσεις πιέσεως. Τα άτομα αντιδρούν με διαφορετικό τρόπο το καθένα σ' αυτό το αέριο. Φαίνεται πιθανόν, παρατηρεί ο Αμερικανός επιστήμων, ότι το «αράν» έχει ιδιαίτερη επίδραση στο πνευμονογαστρικό νεύρο και γι' αυτό στα ελασθητά άτομα επιδράει τις κινήσεις της καρδιάς, προκαλεί εφίδρωση στα άκρα και προδιαθέτει στις καρδιακές συγκοπές.

ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ένας Γερμανός επιστήμων, ο δόκτωρ Βίλχελμ Βίσελ, έδηλωσε, ότι μπορεί να διαγνώσει το φύλο του εμβρύου, που κυοφορεί μία γυναίκα εξετάζοντας τα μάτια της. Η θεωρία του Γερμανού καθηγητού δεν είναι νέα. Πριν από 2.500 χρόνια, δυο Έλληνες φιλόσοφοι, ο Παρμενίδης και ο Άναξαγόρας είχαν διακηρύξει ότι οι ωθήκες της γυναίκας πρέπει να δέχονται παράφορο κύμα ή καθεμιά, ότι δηλαδή η δεξιά ωθήκη παράγει αρσενικά ωάρια, η δε αριστερή θηλυκά. Το ίδιο παραδέχεται και ο δόκτωρ Βίσελ, ο οποίος προσθέτει ότι αμέσως μετά την σύλληψη, ανάλογα με την ωθήκη από την οποία προήλθε το ωάριο, επηρεάζεται και ο αντίστοιχος οφθαλμός, στην ίριδα του οποίου εμφανίζονται χρυσά στίγματα. Αν τα στίγματα αυτά του οποίου εμφανιστούν στο δεξιό μάτι, το παιδί θα είναι αγόρι. Κι' αν πάλι εμφανιστούν στο αριστερό, τότε πρόκειται πιθανότατα για κορίτσι.

Οι χιονίστρες ΕΙΝΕ ΜΟΡΦΗ ΦΥΜΑΤΙΩΣΣΕΩΣ;

Τα νεώτερα μέσα θεραπείας τους

Η επιστήμη δεν κατόρθωσε ακόμη να εξακριβώσει τι είναι ακριβώς προκαλούνται οι χιονίστρες. Μερικοί επιστήμονες τις θεωρούν σαν μία εξασθενημένη μορφή φυματίωσης. Γενόμενος πάντως είναι, ότι τα άτομα που πάσχουν από φυματίωση, ή που έχουν προδιάθεση σ' αυτή την ασθένεια, παθαίνουν επίσης χιονίστρες.

Άλλοι επιστήμονες τις αποδίδουν σε κακή λειτουργία των ενδοκρινών αδένων, δηλαδή σε ανεπάρκεια του θυρεοειδούς ή των επινεφριδίων, αλλά κυρίως των ωοθηκών, πράγμα που εξηγεί γιατί οι χιονίστρες είναι συχνότερες στις γυναίκες.

Ο διάσημος καθηγητής Λερίς, ουστηρίτης, εξ άλλου, πριν από λίγον καιρό, ότι οι χιονίστρες οφείλονται σε διαταραχή της ισορροπίας μεταξύ συνθηματικού και παρασυνθηματικού συστήματος. Οι εργασίες, τέλος, που έγιναν κατά την περίοδο του πολέμου, απέδειξαν, ότι η έλλειψη από τον οργανισμό φασφόρου, ασβεστίου, βιταμινών Α, Β, C, D, ΡΡ, μάς προδιαθέτουν επίσης για τις χιονίστρες.

Αλλά ως άφισουμε κατά μέρος το ζήτημα της προελεύσεώς τους, για να ιδούμε μερικά νεώτερα μέσα θεραπείας.

- 1) Ηλεκτροθεραπεία 15-20 λεπτών. Η κυκλοφορία του αίματος γίνεται ζωηρότερη μέσα στα αιμοφόρα αγγεία και οι χιονίστρες βαθμιαία εξαφανίζονται.
- 2) Βραχεία κύματα. Προκειμένου για τα χέρια, το ένα ή το άλλο τοποθετείται στον τροχήλο και το δεύτερο στις πρώτες φάλαγγες των δακτύλων. Προκειμένου για τα πόδια, το ένα ηλεκτρόδιο τοποθετείται στην οσφυϊκή χώρα και το δεύτερο στην πλάτη ή στο στήθος.
- 3) Οι ακτίνες Χ εισχωρούν σε μεγάλο βάθος, διαστέλλουν τα αιμοφόρα αγγεία και εξαφανίζουν τις χιονίστρες.
- 4) Μια θεραπεία με υπέρυθρες ακτίνες την εβδομάδα, αποδίδει άριστα αποτελέσματα, όταν εφαρμοσθεί κατά την πρώτη φάση της ασθένειας. Είναι καλύτερο οι υπέρυθρες ακτίνες να εναλλάσσονται με υπέρυθρες (τη μία εβδομάδα υπέρυθρες, την άλλη υπέρυθρες).
- 5) Μέθοδος του καθηγητού Λερίς. Τρεις ως τέσσερις ενδοφλέβιες ένεσεις νοβοκαΐνης, κατά αντίθετη φορά από εκείνη που ακολουθεί το φλεβικό αίμα (έκ των άνω προς τα κάτω).
- 6) Μέθοδος των καθηγητών Λεφτέρ και Μαί. 6-12 ένεσεις φλουροερίνης.
- 7) Μέθοδος του καθηγητού Μπαύλ. Ένεσεις ούρανινης (οξείας του ούρανιου). Η ούρανίνη, όπως και η φλουροερίνη, έχει αγγειοδιασταλτικές ιδιότητες.
- 8) Μέθοδος των γιατρών Χάνσεν και Τζάνσον. Μεγάλες ένεσεις βιταμίνης D σε ένεσεις (μία φύσιγγα των 15 χιλιοστών) περιέχει 600.000 στρογγυλά μονάδες. Μία μόνο ένεση αρκεί συνήθως. Αν παρ' όλα αυτά δεν υπάρχει αποτέλεσμα, μπορεί να γίνει και δεύτερη. Με ποιά τρό-

πο, όμως, επιδρά η βιταμίνη αυτή, είναι άγνωστο. Εκείνο που έχει σημασία είναι, ότι θεραπεύει γρήγορα τις χιονίστρες.

9) Έξαιρετα αποτελέσματα αποδίδει επίσης η βιταμίνη ΡΡ (νικοτινικό οξύ) από το στόμα. Αν ο οργανισμός δεν παρουσιάζει αντίδραση μπορούν επίσης να γίνουν τρεις ενδομυϊκές ένεσεις με την ουσία αυτή, όποτε η θεραπεία επέρχεται πιο γρήγορα. Οι ένεσεις αυτές προκαλούν μία μυρμηκίαση, εξάψεις, κεφαλαλγίες, ζάλες κλπ. Σε μερικά άτομα, όμως, η αντίδραση είναι πολύ μεγάλη και γι' αυτό οι ένεσεις αυτές δεν πρέπει να γίνονται χωρίς προηγούμενη άδεια του γιατρού.

Να τώρα και μερικά τοπικά μέσα θεραπείας:

10) Θα βράσετε 50 γραμμάρια φλοιού βελανιδιάς και άλλα 50 γραμμάρια φλοιού καρυδιάς μέσα σε 1 κιλό νερό και θα βάλετε μέσα σ' αυτό τα χέρια σας ώσπου να αισθανθείτε ότι αρχίζει το νερό να κρύνει.

11) Αλείψετε τις χιονίστρες με μουρουνέλιο. Τα αποτελέσματα θα είναι γρήγορα και θα σας εκπλήξουν. Αντί για μουρουνέλιο μπορείτε να χρησιμοποιήσετε επίσης μία γλυκερινούχο διάλυση ταννίνης (5%).

12) Αν οι χιονίστρες σας πονούν πολύ, αλείψτε τις με μία αλοιφή ελαιολάδου (ίσως μέρη ασβεστονέου και λαδιού). Στη διάλυση αυτή ο φαρμακοποιός σας μπορεί να προσθέσει λίγο όπιο.

13) Μέθοδος του καθηγητού Μαρτύ. Βυθίστε τα χέρια σας σ' ένα μίγμα νερού και γύψου που θα παρασκευάσετε μόνοι σας. Βγάλτε κατόπιν τα χέρια σας και αψήστε το περικάλυμμα που έχει σχηματισθεί γύρω σ' αυτά να ξεραθεί στον αέρα. Θα βγάλετε αυτό το περικάλυμμα έπειτα από μισή ώρα. Η ανακούφιση που θα αισθανθείτε θα είναι πολύ μεγάλη. Η μέθοδος αυτή μπορεί να εφαρμοσθεί μόνο όταν οι χιονίστρες σας είναι κλειστές.

14) Όταν οι χιονίστρες είναι ανοιχτές, θα σας κάμουν καλό τα τοπικά λουτρά μέσα σε ζεστό οξυγονούχο νερό (μία κουταλιά της σούπας οξυγένη 6 ατμοσφαιρών μέσα σε 200 γραμμάρια νερό).

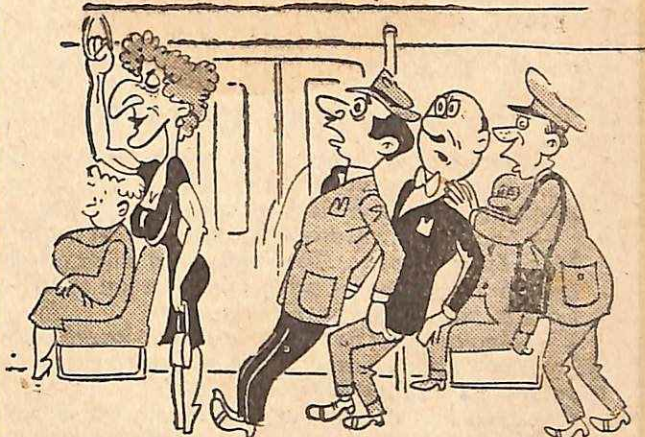
Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι είναι απαραίτητη η γενική τόνωση του οργανισμού. Το φασφορούχο ιωδοτανικό σιρόπι, το μουρουνέλιο και η οπιοθεραπεία (ιδίως όταν συνυπάρχουν διαταραχές των ωοθηκών) αποδίδουν πολύ καλά αποτελέσματα.

□□

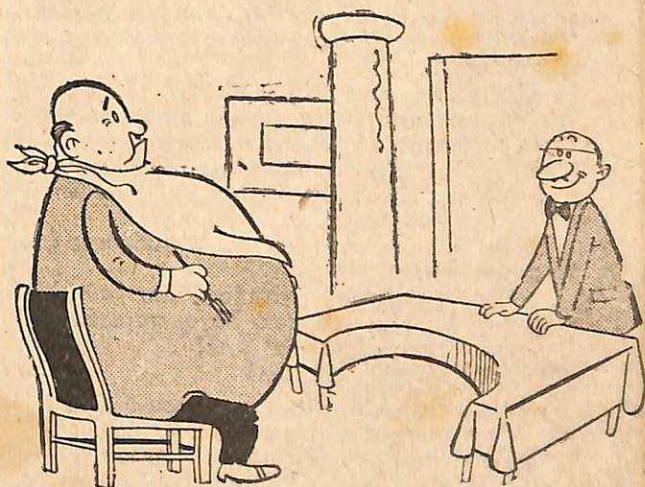
Οι περισσότερες γυναίκες είναι αναιμικές

Οι γυναίκες ζουν περισσότερο από τους άντρες, όπως αποδεικνύουν οι διεθνείς στατιστικές. Το αίμα τους, ωστόσο, είναι λιγότερο κόκκινο από των ανδρών, περιέχει δηλαδή μικρότερο αριθμό ερυθρών αιμοσφαιρίων. Το συμπέρασμα αυτό βγαίνει από μία πρόσφατη ανακοίνωση της Τραπέζης Αίματος του Διεθνούς Έργου Στάουρ. Σύμφωνα μ' αυτήν τα 12,6% των αιμοδοτών δεν γίνονται δεκτές λόγω αναιμίας. Η αναλογία των αποκλεισμένων ανδρών, αντίθετα, δεν φτάνει ούτε το 1%.

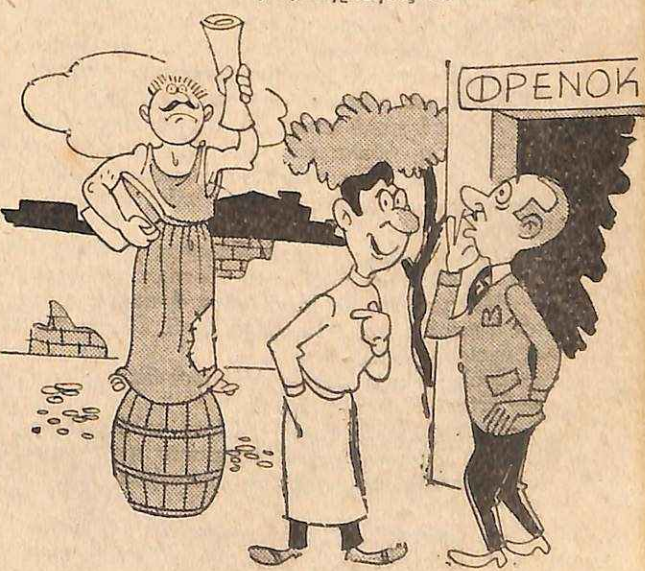
Τελωτοθεραπεία

—Μα προχωρήστε, λοιπόν, στο διάδρομο, κύριοι!...

Ειδική εξυπηρέτησις!...

—'Από την ημέρα που πήρε το διαζύγιο του, νομίζει, ότι είναι το άγαλμα της 'Ελευθερίας!...

Θά σε φιλήσω ΑΥΡΙΟ..

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Συναντήθηκαν στη γωνία του ζαχαροπλαστείου, απέναντι απ' τον Έκδοτικό Οίκο «Νέα Αύγη». Μόλις την είδε ο Κάρολος της είπε:

—Λοιπόν, έγινες συγγραφέας! Ώραϊα! Αυτό δεν αλλάζει όμως τίποτα... Τό διπλώμα τὸ πήρα, τὴ θέσι τὴν ἔχω. Μιά συγγραφεὺς μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ καλὴ σύζυγος. Πότε θὰ παντρευτοῦμε, Μαρία;

—Μαρία; ἔκανε ἡ κοπέλλα καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν ἔκφρασι ἀπαρηγόρητου ἀνθρώπου ποὺ θυμάται ἕνα φίλο χαμένο σὲ κάποιο δυστύχημα. Δὲ μὲ λένε, Μαρία! Τὸ ἀπλὸ κορίτσι, τὸ χαρούμενο, ἡ Μαρία δὲν ὑπάρχει πιά. Τὴ θέσι της τὴν πήρε μιὰ νέα γυναίκα, ποὺ κυττάζει τὴν ἀνθρωπότητα μὲ ἄλλα μάτια, διαβάζει τὶς κρυφές σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, καταλαβαίνει καὶ ὑποφέρει. Κάριλε, πρόσθεσε, μὲ μιὰ ματιά ἀνακαλύπτω μιὰ ὁλόκληρη ζωὴ!

—Κατάλαβα, εἶπε ὁ Κάρολος στεναζόντας, ἔγινες χειρομάντισσα!...

—Μὴν ἀστειεύεσαι, Κάρολε! Ἐγὼ εἶμαι συγγραφεὺς! Δὲν λέγομαι πιά Μαρία γιατί ἡ Μαρία πέθανε «Μιὰ νύχτα στὸ Σορρέντο», δηλαδὴ στὴν πρώτη μου νουβέλλα. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη γεννήθηκε μιὰ ἄλλη γυναίκα. Καὶ τ' ὄνομά της εἶναι: Σουλβία-Ματθίλδη ντὲ Μπρισάκ Ὁτ-φέιγ...

Ὁ Κάρολος ἀνατρίχιασε, γιατί φοβήθηκε ξαφνικὰ γιὰ τὸ μυαλό της.

—Λοιπὸν πρέπει ν' ἀγαπήσω, εἶπε δειλά, ὅλες αὐτὲς τὶς γυναῖκες; Καὶ γιὰ ποῖό λόγο, παρακαλῶ;

—Γιατί ὅλες αὐτὲς εἰμ' ἐγώ!

—Ἐσύ! Ἐσύ! Ἀ! ὄχι!

—Αὐτὸ εἶναι τὸ καλλιτεχνικό μου ὄνομα. Ἐτσι ὑπογράφω τὰ ἔργα μου.

—Μὰ ἀγάπη μου, αὐτὸ δὲν εἶν' ὄνομα, εἶναι σιδηρόδρομος! Πὼς θὰ σὲ φωνάζω ὅταν θάμαστε οἱ δύο μας; Τὸ νὰ γράφης διηγήματα δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ νὰ ὑπογράφης, ὅπως λές, μ' ἕνα ὄνομα-σιδηρόδρομο κι' αὐτὸ δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Αὐτὸ ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ ἰδιωτική μας ζωὴ. Ἀκου δὲ Σουλβία-Ματθίλδη...

—Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ συγκρατήσης ὁλόκληρο τὸ ἀπλὸ αὐτὸ ὄνομά μου; ἔκανε ἡ νέα στενοχωρημένα.

—Ἀ, ναί! πολὺ ἀπλὸ μὰ τὴν ἀλήθεια. Λοιπὸν, Σουλβία-Ματθίλδη, ἤθελα νὰ σοὺ πῶ... νὰ σοὺ πῶ πῶς...

Ὁ Κάρολος τάχε χάσει καὶ ψέλλιζε.

—Λοιπὸν τί ἤθελες νὰ μοὺ πῆς; ἔκανε ἡ Μαρία ἀνυπόμονα.

—Ξέρω κι' ἐγώ; εἶπε ὁ Κάρολος μ' ἀπελπισία. Πρὶν τὸ θυμόμουνα, μὰ τώρα μοὺ τὸ πήρε... ὁ σιδηρόδρομος.

—Πές μου τὴν ἀλήθεια, εἶπε ἡ κοπέλλα, χτυπάει ἀκόμα ἡ καρδιά σου γιὰ μένα; Μπᾶ, βλέπω τὰ χεῖλη σου πὼς ἔχουν χρώμα «βιολέ».

—Βιολέ; Γιατί βιολέ; Μὲ κοροϊδεύεις;

—Ἐτσι σὲ βλέπω ἐγώ!

—Τρελλάθηκες, Μαρία; Γιατί μιλάς ἔτσι; Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ ἀπὸ τότε ποὺ πηγαίναμε σχολεῖο. Σ' ἀγαποῦσα καὶ στὸ πανεπιστήμιο. Σ' ἀγαπῶ καὶ τώρα!...

—Ὁ ἔρωτας! εἶπε ἡ Μαρία σὰ νὰ ὀνειρευόταν. Τί εἶναι ὁ ἔρωτας; Μιὰ αὐταπάτη. Ἐνας πυρετός... Τὸ

αἷμα ποὺ τρέχει στὶς φλέβες μας! Τὸ ἱερὸ νερὸ ποὺ μᾶς ἐξαγνίζει. Τὸ ἀεροπλάνο ποὺ μᾶς ἀνεβάζει στὸν οὐρανό. Νὰ τί εἶνε ὁ ἔρωτας. Κατάλαβες, Κάρολε;

—Ναί, ναί, κατάλαβα, ἔκανε ὁ νέος ἀπελπισμένος γιὰ τὴ διανοητικὴ κατάστασι τῆς Μαρίας, ὅλα τὰ κατάλαβα. Ἐγὼ, σ' ἀγαπῶ, μὰ σὺ δὲ μὲ θέλεις πιά. Ἄλλοτε, ὅταν βλέπομαστε στὸ πάρκο, φιλιόμαστε ἀμέσως. Τώρα κουβεντιάζουμε μισὴ ὥρα... Ἐλα, δός μου ἕνα φιλί...

—Φιλί; Εἶπες φιλί; Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατο! Θὰ σὲ φιλήσω στὸ ἐπόμενο κεφάλαιο.

—Τί; εἶπε ὁ Κάρολος. Ποιὸ κεφάλαιο;

—Τίποτα δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; εἶπε ἡ Μαρία, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ ὠραῖα της μάτια. Ἡ ζωὴ μας εἶναι πάντα ἕνα μυθιστόρημα, ἕνα ποίημα! Μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ! Ὁραῖα! Δὲν μπορῶ νὰ σὲ φιλήσω ὅμως ἀμέσως. Πρέπει νὰ προετοιμάσω τὴ σκηνή. Πρέπει ὅλα νὰ ἐξελιχθοῦν σιγά, σιγά, ὅπως σὲ μιὰ νουβέλλα. Ἀς χωρίσουμε τώρα... Θὰ σὲ φιλήσω αὐριο, στὸ δεύτερο κεφάλαιο!...

Ὁ Κάρολος ἔφυγε ἔξω φρενῶν.

★

—Ὁχι, εἶπε ὁ Ρενὲ στὸν Κάρολο, ὄχι, δὲν εἶν' ἀρρώστη. Ἡ κοπέλλα σου γράφει σήμερα διηγήματα καὶ μιλάει ὅπως γράφει.

—Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω; εἶπε ὁ Κάρολος. Πὼς νὰ τῆς πῶ νὰ παντρευτοῦμε μὲ τὸν κίνδυνο νὰ μὲ διώξῃ στὴ σελίδα 365;

—Υπάρχει κάποια ἐλπίδα, εἶπε ὁ Ρενὲ. Ἄφησε, θὰ τῆς μιλήσω καὶ θὰ σοὺ ξαναφέρω κοντὰ σου τὴ Μαρία θεραπευμένη ἀπ' τὴν ἀρρώστειά της φιλολογίας...

Καὶ πραγματικά, μιὰ μέρα, ὁ Ρενὲ εἶπε στὸν Κάρολο:

—Μπορεῖς νὰ τὴν παντρευτῆς. Σ' ἀγαπᾷ πάντα καὶ σὲ περιμένει...

Ὁ Κάρολος δὲν ἔχασε καιρό. Σὲ λίγες μέρες, ἔγινε ὁ γάμος. Ἡ Μαρία μόλις μιλοῦσε. Χάρης στὴ θεραπεία τοῦ φίλου του ποὺ ἦταν γιατρός, εἶχε ἀλλάξει πραγματικά.

Πῆγαν στὸ «Κοντινεντάλ», ὅταν ἔφυγαν οἱ καλεσμένοι τοῦ γάμου. Στὸ δωμάτιό τους, ὁ Κάρολος εἶπε στὴ γυναίκα του:

—Αγάπη μου, τώρα πιά μπορῶ νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου!

Ἡ Μαρία ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη.

—Ἀνόητε Κάρολε, ξαναμωραμένε Κάρολε, τί πᾶς νὰ κάνης; Δὲ φαντάζεσαι, δέβαια πὼς θὰ περάσω τὴ νύχτα μου στὴν ἀγκαλιά σου! Τί εἶμαι; γυναίκα ἢ μαξιλάρι; Ἐπειτα τὰ χέρια σου, εἶναι σκληρά, βαρεῖά!... Πίσω! Μὴ μ' ἀγγίζεις!...

—Μαρία, Μαρία, τρελλάθηκες; εἶπε ἀπελπισμένα.

—Δὲ λέγομαι πιά Μαρία. Εἶμαι τώρα ἡ Μαρί! Θυμήσου καλά, ἡ Μαρί. Ἐγὼ ἡ Μαρί γιατί ὁ γιατρός μὲ συμβούλεψε νὰ παρατήσω τὴν εὐκολὴ λογοτεχνία τῶν διηγημάτων γιὰ τὴν καθαρὴ τέχνη. Σήμερα ἀνακάλυψα μέσα μου συμπλέγματα τρομερά. Τώρα εἶμαι μιὰ συγγραφεὺς ποὺ βλέπει, ποὺ εἰσχωρεῖ στὶς συνειδήσεις καὶ βρίσκει τὶς ἀμαρτίες τῶν ἀνθρώπων. Θέλεις νὰ μὲ φιλήσης εἶπες; Κι' ἐγώ, θέλω φιλιά! Ἀ! πάρε τὰ χεῖλη μου, ἀλλὰ θυμήσου πὼς μιὰ μέρα τὰ χεῖλη αὐτὰ τῆς Μαρί, θὰ τὰ τρῶνε τὰ σκουλήκια μέσα στὴ γῆ!...

Ὁ Κάρολος ἄφησε ἕνα οὐρλιασμα τρόμου καὶ τῶσκα-σε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο.

—Θεέ μου! φώναξε μόνος στὸ δρόμο. Ἡ ἄτυχη Μαρία, πᾶει τρελλάθηκε ὀριστικά, γιὰ πάντα!...

Κι' ἔτσι, ὅπως ἦταν μὲ τὶς πυτζάμες, ξαναγύρισε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του.

ΜΑΡΣΕΛ ΛΕΚΛΕΡ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-
ΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Όταν ο Ζαν Μωρ πληροφορείται από το Φλανκάρ πως είναι ο δράστης των τριών εγκλημάτων, παθαίνει νέα κρίση κι' απορραϊζει να τιμωρηθεί ο ίδιος τον εαυτό του. Φτάνει, λοιπόν, μία λαιμητόμο στο υπόγειο του σπιτιού του και κόβει μ' αυτήν το κεφάλι του, πριν προλάβουν να τον εμπόδισουν εκείνοι που τον αντέληφθσαν την τελευταία στιγμή. Στο μεταξύ, ο Φλανκάρ αναζητεί τα ίχνη του Ροσκώφ.

15ον Όταν του έφεραν την απάντησι αυτή, ο Φλανκάρ ψιθύρισε: — Δεν πρόκειται να γυρίσι. Τόσκασε δίχως αμφιβολία. Δίστασε τί έποπε να κάνη... Πού να κρυβόταν άραγε ο Ροσκώφ; Βρισκόταν στο Παρίσι... στη Γαλλία... "Η είχε φύγει για το εξωτερικό;

Όστόσο, έπειτα από πολλές σκέψεις, κατέληξε ότι ο διαβολο-γιατρός δεν θαχε απομακρυνθί απ' το Παρίσι.

Έκαμε δλ' αυτά τα εγκλήματα — έλεγε με το νου του — για ν' αποκτήση μεγάλη περιουσία, να παντρευτή την κόμηση και να κάνη πλούσια τη Λευκή ντε Μιρμόν, πού τη θεωρεί κόρη του.

Πισθανόν νάναι έρωτευμένος με την κόμησησα... σίγουρα όμως λατρεύει την κόρη του. Φρονώ λοιπόν πως δεν πρόκειται να την εγκαταλείψη, όσο μεγάλος κι' αν είναι ο κίνδυνος που διατρέχει. Ασφαλώς θα ζητήσει να την ξαναβίη. Ίσως να ζητήσει να ξαναβίη και την κόμησησα. Ποιος ξέρει μάλλον αν δεν επιχειρήσει κάτι εναντίον τους. Έπιβλέποντας λοιπόν από κοντά τη Λευκή και τη μητέρα της, έχω πολλές ελπίδες να τον συναντήσω.

Γι' αυτό, ο Φλανκάρ είχε συστήσει στον Πιέρ να μην απομακρυνεται καθόλου απ' τον πύργο. Μά οι μέρες περνούσαν, χωρίς τίποτε νεώτερο.

Μετά το θάνατο του Ζαν Μωρ, ο Φλανκάρ συμβουλευθηκε τον κόμητα, πούμενε πάντα καλά κρυμένος στο σπίτι του. Υστερα πήγε να βοηθί τον Μοργκάν στον πύργο.

Ένα μόνο τρώκο βρισκό, για να βάλω στο χέρι το Ροσκώφ, του έππε. — Ποιόν δηλαδή;

—Να προσποιηθώ πως του άφαινομε την κόρη του και τη φιλενάδα του. Άς χαλαρώσουμε φαινομενικά την επίβλεψί μας κι' άς άφαινομε κάποια έλευθερία στο Ροσκώφ. Φρονώ πως δεν θα βρισκεται μακριά και πως γρήγορα θα τον δούμε να ξεμυτίσι.

Μά γι' αυτό χρειάζεται ν' άφαινομε το Φουσερόλ. Έδώ, δεν πρόκειται να παρουσιασθί ποτέ ο Ροσκώφ. Πρόπει λοιπόν να πάμε όλοι στο Παρίσι. Αναλαμβάνετε σεις να πείσετε την κόμησησα και τη Λευκή ντε Μιρμόν να φύγουν για την πρωτεύουσα.

Τό αναλαμβάνω, βεβαίως ο Μοργκάν. Πραγματικά, σε δυο μέρες, άπόμειναν στον πύργο μόνο δυο-τρεις ύπποτες. "Η Λευκή κι' ο Καραντέκ, ο Φλανκάρ κι' ο Μοργκάν τις είχαν ακολουθήσει.

Ο κόμης έμεινε μόνος στο Φουσερόλ, κρυμένος πάντα στο σπίτι του άστυνόμευ, με έτοιμος να έμφανισθί στην κατάλληλη στιγμή.

Πέρασαν δυο βδομάδες περίπου χωρίς να συμβή τίποτε πού θα μπορούσε να κινήσι τις ύποψιες του Φλανκάρ.

Ο Πιέρ είχε πη στην άδελφή του πως ο Ροσκώφ θα προσπαθούσε ασφαλώς να την πλησιάσι, και την είχε παρακαλέσει να μη βγί ποτέ απ' το σπίτι χωρίς να είδηποιήσι τον Καραντέκ ή αυτόν τον ίδιο. "Η Λευκή άπόρριψε γι' αυτή τη μυστηριώδη σύστασί του.

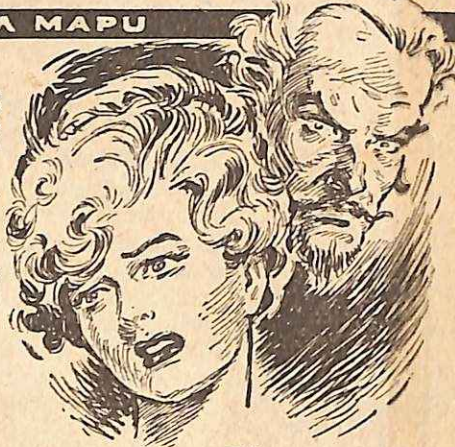
Μά τί έγινε ο Ροσκώφ; ρώτησε το νέο. Γιατί φαίνεται τώρα πως δυσπιστείτε σ' αυτόν; Τί με θέλει και τί κακό υπορεί να μου κάνη;

—Ο γιατρός Ροσκώφ είναι ένας μεγάλος κακούργος! άπάντησε σοβαρά ο Πιέρ. Μη με ρωτάτε σήμερα τίποτε περισσότερο. Δεν μπορώ να ίκανοποιήσω την περιέργειά σας... Μακάρι να άγνοούσατε πάντα αυτό που έννοώ. Όστόσο, άργότερα θα μάθετε όλα κατ' ανάγκη.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΣΥΛ ΜΑΡΥ

—Μου είπατε, Πιέρ, μιά μέρα ότι με περίμενε κάποια άπεράστη κι' ανέλπιστη γαρά. Μά εγώ περνάω τις μέρες και τις νύχτες μου κλαίγοντας για το θλιβερό θάνατο του πατέρα μου... Πότε λοιπόν θα-βή αυτή η γαρά. Πιέρ;

—Μήπως γελιόσθε; Κι' αν έρθη πραγματικά αυτή η γαρά άναίμενη τη θλίψη της, μάζω; Δεν θα τη συμεριισθί κανείς άλλος κοντά μου;

—Υπομουνί. Λευκή... Λίγες μέρες ά-κόμη!

Κι' ο Πιέρ βγήκε, άφου χαμογέλασε γλυκά στην αγαπημένη του άδελφή.

Οι τραγικές συμφορές πού είχαν χτυπήσει την οικογένεια εκείνη μέσα στον τελευταίο χρόνο, την είχαν τόσο πικράνει, ώστε δεν μπορούσε άκόμη να επαναλάβη τις κοινωνικές σχέσεις της. Έπειτα από μερικές τυπικές επισκέψεις σε συγγενείς και σε στενούς φίλους, η Λευκή κι' η μητέρα της κλείστηκαν στο μεγάλο τους. Και δέχονταν μόνο το μαρκήσιο ντε Τεδάν και τη μητέρα του.

Η κόμησησα έδωαινε έξω σπάνια. "Η ύ-γεία της είχε κλονισθί πολύ, έπειτα απ' τα δυστυχήματα εκείνα. Έξ άλλου, την βασάνιζε η άνησυχία για την εσθνική έξασφάνισι του Ροσκώφ.

Άκόμη κι' η Μάρφα δεν ήξερε να την

ΕΝΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΚΟΛΛΙΕ
"Η Παριζιανή μόδα λαμβάνει το πρώτο τυπο αυτό κολλίε πού συνδυάζει την τάση με τον έρωφρενισμό. Οι άκρες, σε δυο μεγάλα άνθη άπό λευκή έρμινά, στο έσωτερικό των οποίων η γυρί έχει αντικατασταθί από μικρά μπριλλάντια.

πληροφορήσι, γιατί άγνοούσε τί είχε άπογίνει ο ά-δελφός της. Κι' η κόμησησα δεν έδλεπε την ώρα να ξαναγυρίσι κοντά της ο γιατρός — Ίσως γιατί έννοιωθε την άνάγκη της προστασίας του, τώρα πού είχε έξασθενήσει το μυαλό της και κινδύνευε άπό διανοητικές παρακρούσεις.

Η Λευκή προσπαθούσε να διασκεδάσι τη λύπη της με φιλανθρωπικά έργα. Είχε τους φτωχούς της, και πήγαινε τακτικά στα σπίτια τους για να τους προσφέρει βοήθεια κι' ανακούφισι.

Άλλοτε, τη συνόδευε συχνά ο πατερας της σ' αυτές τις επισκέψεις. Τώρα λοιπόν, η έλλειψι του μεγάλωνε τη θλίψη της. "Η μητέρα της πήγαινε κάποτε μαζί της —σπάνια όμως, Κι' όταν γυρίσε σπίτι της, της φαινόταν πως είχαν λιγοστέψει οι τύψεις της συνειδήσεως της.

Κάποια μέρα, άνάμεσα στις πολλές έ-πιστολές πού λάβαινε άπό διάφορους φτωχούς βοήθε μιά πού κίνησε ιδιαίτερος τον οίκτο της. Την έδωσε στην κόρη της να τη διαβάσι.

Το γράμμα αυτό ήταν γραμμένο σε πρόστυχο γαρά κι' με έθωριασμένο μελάνι. Νά τί έλεγε:

«Κυρία, Άκουσα πολλά για τα φιλανθρωπικά σας αίσθήματα, και γι' αυτό τολμά ν' άποταθώ σε σας. Έχω πέντε παιδιά, άπ' τα όποια το μεγαλύτερο είναι μόλις έξη χρονών. Είμαι στο κρεβάτι, παράλυτη, και δεν μπορώ να τα θρέψω, ούτε και ν' αγοράσω άφάρμακα για τον άντρα μου, πού είναι κι' αυτός άρρωστος άπό έξη μήνες. Χτέες θέλησε να σηκωθί, παρά τη διαταγή του γιατρού, μά έπεσε κάτω σαν πεθαμένος κι' έμεινε τέσσερες ώρες άναίσθητος.

«Οι γείτονες μάς βοήθησαν όσο μπόρεσαν. Μά είναι φτωχοί κι' αυτοί. Χωρίς τη συνδρομή μιάς φιλάνθρωπης γειτονιάς, θα είχαμε πεθάνει όλοι της πείνας. "Η ίδια μου μίλησε για σας κι' ανέλαβε να σας γράψη αυτό το γράμμα, γιατί εγώ δεν μπορώ να κουνήσω ούτε τα χέρια ούτε τα πόδια μου. Έχει γεννηθί στην καρδιά μου κάποια έλπίδα πως δεν θα μου άρνησθίτε τη συνδρομή σας! Δεν σας ζητώ τίποτε πούν μάς δίτε, κυρία, γιατί δεν θέλω να νομίζετε πως σας απατώ.

«Όλοι θα σας πληροφορήσουν για μάς και θα σας πούν πως δουλεύαμε φιλότιμα όταν είχαμε την υγεία μας. Θα σας πούν άκόμη πως είμαστε άνθρωποι τίμιοι κι' αξιοπρεπείς. Πιστέψετε, κυρία, πως δίστασα πολύ πριν καταφύγω στα φιλάνθρωπα σας αίσθήματα. Ο άντρας μου δεν έξερεί τίποτε...

«Η διεύθυνσι μου είναι: Κυρία Λεγκάν, όδός Ποτρώ 125».

—Θά πάμε, μητέρα; έππε η Λευκή συνκινημένη.

—Όχι σήμερα, παιδί μου. Είμαι κουρασμένη και ύποφέρω λίγο... Όστόσο, αυτοί οι δυστυχισμένοι βρισκονται σ' έσχάτη έξασθίωσι. Είναι άπάρθρωπο να τους άφαινομε να περιμένουν. Πρόπει να τους βοηθήσουμε άμέσως να τους στείλουμε χρήματα...

—Μά εγώ είμαι καλά. έππε η Λευκή και μπορώ να βγώ έξω μαζί με την καμαρίερα. Δεν είναι η πρώτη φορά πού γίνεται αυτό. Τί έχω να φοβηθώ άλλωστε; "Η κόμησησα συμφώνησε να πάη η Λευκή στο σπίτι εκείνο τ' άπόγεμα.

Η ώρα ήταν 11. Βγαίνοντας απ' το δωμάτιο της μητέρας της, η Λευκή συνάντησε τον Πιέρ, όπως κάθε μέρα. Ο νέος ήξερε τις συνήθειες της άδελφής του, και φοβούμενος μήπως της στήσουν καμιά παγίδα, έρχόταν να μάθι πού θα πήγαινε, για να κινή αυτός πρώτα μια έρευνα στο μέρος εκείνο.

—Σήμερα δεν έχω πολλές δουλειές, του έππε η κοπέλλα. Μιά μόνον... Όρίστε κύριε προστάτα μου, διαβάστε!

Ο Πιέρ διάβασε το γράμμα. Είχε κυριευθί άπό ένα άνεξηγτο κι' άλλόκοτο προαίσθημα. Του φαινόταν πως, πίσω απ' αυτό το γράμμα, κρυβόταν η παγίδα πού φοβόταν...

—Ποιόν ώρα θα πάτε στην όδον Ποτρώ; ρώτησε.

—Στις τέσσερες περίπου.
—Καλά. Μου άφαινετε αυτό το γράμμα;
—Ευχαρίστως. Σταθίτε μόνο να τιμειώσω τη διεύθυνσι.

Κι' η Λευκή έγγραψε τη διεύθυνσι της κ. Λεγκάν σ' ένα μικρό καρτέ της. Έξ άλλου, κάθε μέρα, κατά τις 11½, ο Μοργκάν είχε ραντεβού με τον άστυνόμο Φλανκάρ σε κάποια γειτονική ταβέρνα. Έκεί τον βοήθε και σήμερα να πίνη σιγά-σιγά ένα ποτήρι κρασί και να καπνίσι την πίπα του.

Ήταν συλλογισμένος. Το μέλλον του φαινόταν άβέβαιο...

Ο Πιέρ τούσφιξε το χέρι και, δίχως να πη λέξι, τούδωσε το γράμμα.

Ο Φλανκάρ το διάβασε. Υστερα έππε: —Περατέστε πως έχει την ούρά του εδώ ο Ροσκώφ;

—Τό ύποπτεύουμαι.

—Κι' εγώ σας λέω πως είμαι βέβαιος γι' αυτό. Κι' αν δεν κάνουμε λάθος, ο άνθρωπος μάς θα πέσι στα χέρια μας!

—Τί σχεδιάζετε να κάμπετε;

—Θά σάς το πώ όταν επιτύχη. Έλάτε εδώ μετά το μεσημέρι. Ίσως σας χρειαστώ. Νά πάρτε μαζί σας και τον Καραντέκ.

Κι' ο Φλανκάρ άοισε τον Πιέρ. Πού πήγαινε; Στην όδον Ποτρώ

Κοντά στον άριθμό 125, βρισκόταν μιά ταβέρνα. Ο Φλανκάρ μπήκε μέσα και ζήτησε κρασί. Υστερα κάλεσε τον καλοκάγαθο ταβερνιάρη να πιή μαζί του. Έκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Κάθισε στο τραπέζι του άστυνόμευ και του έππε, χαμογελώντας και κλείοντας του το μάτι:

—Στοιχηματίζω πως ήρθατε να μου ζήτηστε πληροφορίες.

—Δεν πέσατε έξω, άπάντησε ο Φλανκάρ. Πρόπει δώσω να σας εξηγήσω πως δεν εροιάζομαι για την άστυνομία, αλλά για δικό μου λογαριασμό.

—Αυτό μου είναι αδιάφορο. Όστόσο, έπειδη δεν θέλω να με περνάη κανείς για βλάκα, κάνέτε μου τη χάρι να μου δείχτε την ταυτότητά σας.

Ο Φλανκάρ συμμορφώθηκε με την επίθυμία του ταβερνιάρη. Έκείνος έσκυψε τότε και του έππε σιγανά:

—Μπορείτε να με ρωτήστε ό,τι θέλετε. Έγώ είμαι πληροφοριοδότης της άστυνομίας.

—Πέστε μου λοιπόν, μένει στο διπλανό σπίτι μιά οικογένεια Λεγκάν; Την έξερετε; —Ναί, είναι φτωχοί άνθρωποι και δυστυχισμένοι. Άξίζαν καλύτερη τύχη.

—Όποτε είναι τίμιοι;

—Τιμωταιοί! Όσο μπορούμε, τους βοηθάμε εδώ στη γειτονιά... Σκεφτόνουμε τα λίγα πού τους δίνουμε. Σκεφθήτε! Πέντε παιδιά, κι' ο πατέρας κι' η μητέρα άρρωστοι άπό καιρό, άνικανοί για δουλεία!

—Έχουνε κανένα γιατρό πού τους κυτάξει;

—Νά σας πώ... Ός τώρα, έμειναν με μιά γειτονιάσα πού τους περιποιόταν. Είναι όμως λίγος καιρός, πούονεται και τους βλέπει ένας γιατρός σχεδόν κάθε μέρα. Τους έππε να μην άνησυχούνε, γιατί δεν θα τους ζήτησι πληρωμή...

Η περιέργεια πού Φλανκάρ είχε διεγερθί απ' αυτή την πληροφορία.

—Θάνα, βέβαια, κάποιος γιατρός της συνοικίας... έππε.

—Όχι. Κανένας δεν τον έξεοι.

—Μπάρ! Κι' άπό πού έρχεται;

—Ποιος ξέρει; Πισθανόν απ' τη γειτονική συνοικία... Ά. σταθίτε! Θαρρώ πως είπα στους Λεγκάν ότι ήρθε στο Παρίσι τώρα τελευταία.

—Είναι νέος;

—Όχι και τόσο. Σαραντά ως σαρανταπέντε χρονών.

—Τον έχετε δλ;

—Ναί, πολλές φορές.

—Μπορείτε να μου το περιγράψετε;

—Και βέβαια! Είναι κατάρμαυρα και καλοντυμένος με μάτια κατάρμαυρα πού δάλεγε κανείς πως δεν έχει σταλαγμιά αιμα στις φλέβες του.

—Αυτός είναι! Ψιθύρισε ο Φλανκάρ, άνατριχιάζοντας άπο γαρά.

Ο ταβερνιάρης το παρατήρησε και έππε:

—Ά. φαίνεται πως σάς άρέσουν αυτά πού σ' ά-λέω!

Ο Φλανκάρ δεν άπάντησε. Ρώτησε μόνο:

—Ποιόν ώρα έρχεται αυτός ο γιατρός;

—Δεν έχει μέρα και ώρα άρισμένη.

—Είναι καιρός πού τον είδατε για τελευταία φορά;

—Χτές τ' άπόγεμα. Τό θυμάμαι καλά, γιατί έστειλε εδώ ένα άπ' τα παιδιά του Λεγκάν να μου ζητήσει το μελάνι και την πένα μου, για να γράψη βέβαια καμιά συνταγή.

Αυτός ύπαγόρευσε το γράμμα! σκέφθηκε ο Φλανκάρ. Σίγουρα, θα βρισκεται εκεί σήμερα να μου ζητήσει το μελάνι και την πένα μου, για να γράψη βέβαια καμιά συνταγή.

Κι' έππε στον ταβερνιάρη, χτυπώντας τον φιλικά στον ώμο:

—Μπορούμε νάμαστε βέβαιοι για τη συνδρομή σας;

—Μά φυσικά. άφου δουλεύουμε κι' οι δυο για τον ίδιο σκοπό. Τί θέλετε να κάνω; Πέστε μου!

—Καλά. Φεύγω τώρα. Θα γυρίσω τ' άπόγεμα. Έσείς, στο μεταξύ, ναχέτε τα ύατια σας δεκατέσσερα και να προσέχετε τι γίνεται γύρω.

—Πρόκειται λοιπόν να γίνη τίποτε;

—Ασφαλώς! Και πρόπει να μη σας ξεφύγη τίποτε... Νά, πάρτε αυτά για τον κόπο σας...

Κι' ο Φλανκάρ έχωσε στο χέρι του άλλου μερικά χαρτονομίσματα.

—Δεν χρειάζονταν να με πληρώσετε για να σας έυπηρετήσω, έππε εκείνος.

Όστόσο έκουψε στην τσέπη του τα χρήματα...

Ο Φλανκάρ έφυγε ύστερα. Στη λεωφόρο Ροσετούαρ συνάντησε έναν άνωθόπ του, με τον όποιο έστειλε ένα γράμμα στο Μοργκάν. Τού άνακοίνωνε τί είχε ανακαλύψει και τον παρακαλούσε να τα κρατήσι μυστικά απ' τη Λευκή και την κόμησησα.

Έπειτα πήγε στο μικρό διαμέρισμα πού είχε νοικιάσει, για να μεταμφιεσθί και να έτοιμασθί για την έκστρατεία του.

1

Η Λευκή βγήκε κατά τις 4. Δεν άργησε να φτάσι στο σπίτι της όδου Ποτρώ.

Ανέθηκε τη σκάλα. Είθε μια πόρτα μισανοικιστή, στο πρώτο πάτωμα, και μπήκε μέσα. Ρώτησε ένα ενογάτη για την οικογένεια Λεγκάν. Έκείνος την ώδηγησε άπό ένα σκοτεινό διάδρομο, ως μιά χαμηλή πόρτα.

—Έδώ είναι! της έππε.

Και την άφισε μόνη. Η Λευκή χτύπησε την πόρτα.

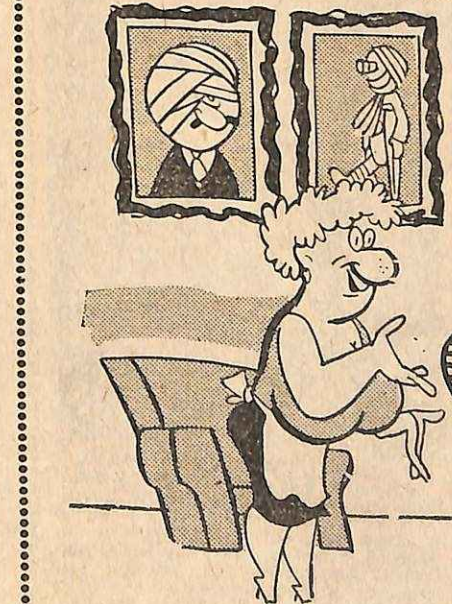
—Εμπρός! άκούστηκε μιά άδύνατη φωνή άπό μέσα.

Η Λευκή μπήκε και βρέθηκε σε μιά στε-

νή αίθουσα.

—Όχι να παινευτώ, Κουλίτσα μου, αλλά ο άντρας μου έχει να τώ λεί για τώ παρκέ μου!...

...

—Όχι να παινευτώ, Κουλίτσα μου, αλλά ο άντρας μου έχει να τώ λεί για τώ παρκέ μου!...

...

νόχωρη καμαρούλα. φωτισμένη έλάχιστα άπό ένα φεγγίτη πούβλεπε πός την αλή.

Χρειάστηκαν λίγα λεπτά της ώρας για να συνιθίσι η νέα στο μισοσκοτεινό και να διακρίνη έναν άντρα και μία γυναίκα, γλωμους κι' άδύνατους, έσπλωμένους σε δυο έλεγείνα στρώματα. Εκείνοι προσπαθούσαν ν' άνασκαφθούν, βλπποντάς την με ξανάπεσαν εξαντλημένοι.

Δίπλα στα κρεβάτια τους, ήταν άπλωμένα γάμω κατί αξιοσηνήτα στρωσίδια, και πάνω σ' αυτά κείτονταν πέντε παιδιά, κια μισόγυμνα, πού κύτταζαν σαστισμένα την έπισκέπτρια.

Η Λευκή πλησίασε στο κρεβάτι της γυναίκας.

—Είσαστε η κυρία Λεγκάν; ρώτησε.

—Μάλιστα, άπάντησε η άρρωστη, με φωνή σδυσμένη.

—Σείς έγνώατε στην κόμησησα ντε Μιρμόν, τη μητέρα μου, και της παραστήσατε την κοίσιμη θέσι σας;

—Ναί, εγώ είπα να γράψουμε...

—Καλά κάνατε. Έρχομαι να σας προσφέρω βοήθεια.

—Έπενέβη τότε ο άντρας, για να εύχαριστήσι τη Λευκή.

—Έξερα, έππε, πως ύπάρχουν άκόμη στον κόσμο άνθρωποι με καλή καρδιά, κι' ότι δεν θα μάς άφαινε να πεθάνουμε της πείνας... "Η γυναίκα μου μου τόκουψε στην αρχή ότι σας έγγραψε. Έξερε πως είμαι περφηανος... Μά η περφηάνεια σ' άφαινει ύγεια, όταν έχης πέντε μικρά πού κλαίνε όλη την ημέρα άπ' το κούρο και την πείνα!

—Ναί, ύποφέρετε πολύ... έππε η Λευκή, με σισιγμένη καρδιά.

—"Η ζωή μας έχει καταντήσει άνυπόφορη... Και πάλι καλά σήμερα! Μά έσπεπε να μάς δίτε πού 15 ήμερών, πριν έρθη ο καλός γιατρός πού μάς θαθερείται τώ...

Από τότε, έχωμε κάμψατα πόνανισα χάρη σ' αυτόν! Και σ' αυτόν χροστάμ πως σας γνωρίσαμε, γιατί αυτός μάς έππε πόσο καλή και φιλάνθρωπη είσαστε.

—Πως λέγεται αυτός ο γιατρός;...

—Πως λέγεται... Σταθίτε! Μίσα... ναί, Μίσα...

—Έμαθε τυχαίως άπ' τους γείτονες τη δυστυχία μας κι' ήθελε μόνος του. Μας έππε πως δεν θα ζήτησι πληρωμή, γιατί είναι ο γιατρός των δυστυχισμένων.

Η Λευκή δεν σκέφθηκε καθόλου το Ροσκώφ.

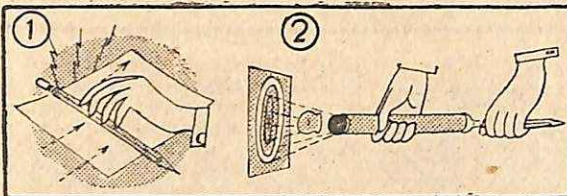
—Υποσχέθηκε νάοθη και σήμερα πούσθεσε η άρρωστη. Έλεγε πως ήταν βέβαιος ότι θαρόχασσε σήμερα να μάς επισκεφθίτε. Κι' έπειδη έξεοι την καλωσύνη σας ήθελε να συμενωθί μαζί σας για τα γατρικά πού χρειάζομαστε.

—Καλά τώ σκέφθηκε, άπάντησε η Λευκή. Και κάθισε σε μιά έλεγείνη καρέκλα —

τη μόνον πού ύπρχε εκεί μέσα.

Δεν χρειάστηκε να περιμείνη πολύ: —

...

1) Το ηλεκτρισμένο χαρτί. 2) Το παιχνίδι με το σωλήνα.

Η Έπιστήμη σάς διασκεδάζει

Μερικά εύκολα παιχνίδια

Η Φυσική σας προσφέρει το μέσον να διασκεδάσετε με τους φίλους σας, σκοτώνοντας διάφορα νοστιμά παιχνίδια. Σας είχαμε υποδείξει μερικά απ' αυτά, σε προηγούμενο τεύχος μας. Συνεχίζουμε τώρα, με άλλα, όχι λιγότερο πρωτότυπα και διασκεδαστικά.

1) Τρίψτε ένα φύλλο χαρτί μ' ένα μολύβι—όχι με τη μύτη του ή με το πίσω μέρος του, αλλά με το πλευρό του. Ύστερα πιέστε το χαρτί και ακουμπήστε το μ' όλη την επιφάνειά του πάνω στον τοίχο. Θα δείτε ότι θα μείνει κολλημένο πάνω σ' αυτόν επί αρκετή ώρα.

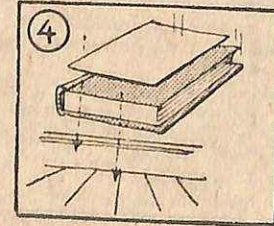
Γιατί; Γιατί, με το τρίψιμο με το μολύβι, το χαρτί ηλεκτρίστηκε, με στατικό ηλεκτρισμό. Και ο ηλεκτρισμός αυτός δημιουργεί μια έλξη, που το κρατάει πάνω στον τοίχο.

Ανάλογο είναι και το έξης παιχνίδι: Τρίψτε ένα φουσκωμένο μπαλόνι μ' ένα μάλλινο ύφασμα, ή πάνω στη μάλλινη φορεσιά σας. Θα ηλεκτρίσθете τότε, και αν το ακουμπήσετε ύστερα στον τοίχο θα μείνει προσκολλημένο πάνω σ' αυτόν.

2) Μολονότι είναι άορατος, ο αέρας έχει βάρος. Γι' αυτό πιέζει όλα τα σώματα. Πάνω στην επιφάνεια π. χ. ενός γραμματισμού έξασκεί συνεχώς πίεση 7 κιλών περίπου. Σας φαίνεται μικρή; Υποθέστε όμως ότι τευντώνετε μπροστά το χέρι σας και ότι κάθε τμήμα της επιφάνειάς του, μεγάλο σαν ένα γραμματισμό, συγκρατεί ένα κομμάτι σίδηρο βάρους 7 κιλών. Θα μπορούσατε ποτέ να κρατήσετε τευντωμένο το χέρι σας υπ' αυτές τις συνθήκες; Ασφαλώς όχι! Για τον ίδιο λόγο, δεν θα μπορούσατε να σταθίτε όρθιος και να περπατήσετε, αν συγκρατούσατε τόσο βάρος πάνω σε κάθε μικρή επιφάνεια του κεφαλιού και των ώμων σας.

Πώς λοιπόν δεν αισθανόμεθα την πίεση του αέρος; Γιατί, απλούστατα, αυτή ασκείται προς όλες τις διευθύνσεις, ακόμη και απ' το εσωτερικό του σώματός μας προς τα έξω, κι' έτσι αλληλοεξουδετερώνεται.

Ωστόσο, η πίεσις του αέρος μας επιτρέπει να κάνουμε διάφορα διασκεδαστικά πειράματα, όπως το έξης: Πάρτε ένα στενό γυάλινο ή μεταλλικό σωλήνα, μήκους 15 πόντων περίπου, καθώς κι' ένα μακρύ ξύλο που να μπαίνει ολόκληρο μέσα σ' αυτόν (π. χ. ένα μολύβι). Κόψτε μερικές φέτες πατάτας, πάχους 2 πόν-

Το βιολί και το χαρτί

4

Το βιολί και το χαρτί

4

Το βιολί και το χαρτί

4

Το βιολί και το χαρτί

4

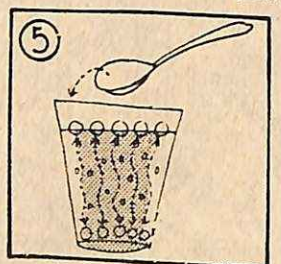
Το βιολί και το χαρτί

του αέρος στην κίνησή του. Αν επαναλαμβάνετε το ίδιο πείραμα στο κενό, δίχως αέρα, το σίδερο και το χαρτί θα πέφταν με την ίδια ακριβώς ταχύτητα.

Επειδή όμως δεν είναι εύκολο να δημιουργήσετε κενό χωρίς ειδικές συσκευές, μπορείτε να κάμετε το έξης πείραμα: Παίρνετε ένα βιβλίο κι' ένα φύλλο χαρτί λίγο μικρότερο απ' το βιβλίο.

Αν αψίστε να πέσουν και τα δυο, αλλά χωριστά το ένα απ' τ' άλλο, το χαρτί θα φθάσει αργότερα στο έδαφος απ' το βιβλίο. Εξ αιτίας της αντίστασης του αέρος. Αν όμως βάλετε το χαρτί πάνω στο βιβλίο, έτσι ώστε να μην προεξέχει καθόλου ολόγουρα, κι' ύστερα κρατήστε το βιβλίο οριζόντιο και τ' αψίσετε να πέσει, το χαρτί θα φθάσει στο έδαφος μαζί με το βιβλίο. Αυτό συμβαίνει γιατί η αντίστασις του αέρος δεν ενεργεί πια πάνω στο χαρτί, εφόσον βρίσκεται μπροστά του το βιβλίο.

5) Σε μισό ποτήρι νερό προσθέτετε άλλο τόσο ζύδι.

Ο «χορός με τις μπαλίτσες».

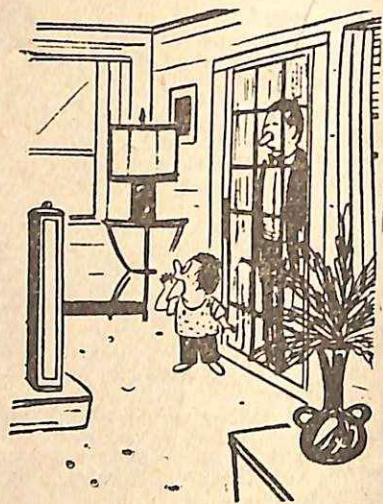
Ρίχνετε μέσα 4—5 μπαλίτσες ναφθαλίνη. Προσθέτετε ύστερα μία μικρή κουταλιά σόδα. Ο' αρχίσει τότε να παράγεται αέριο (άνθρακικό οξύ). Οι φυσαλίδες του θα κολλήσουν στις μπαλίτσες και θα τις ανεβάσουν προς την επιφάνεια. Έκει, θα σκάσουν οι φυσαλίδες, και οι μπαλίτσες θα ξανακατεβούν στο βυθό. Κι' αυτός ο «χορός» θα συνεχισθεί εφόσον παράγεται αέριο από την χημική έωση του ζυδιού με τη σόδα.

6) Παίρνετε ένα κομμάτι λεπτό χαρτόνι, μεγέθους 10X20 πόντων περίπου. Το τσακίζετε στις άκρες κατά 2 πόντους ώστε να σχηματισθεί όρθη γωνία. Το βάζετε πάνω στο τραπέζι, με το τσάκισμα προς τα κάτω. Και φυσάτε ανάμεσα σ' αυτό και στο τραπέζι, για να το πετάξετε μακριά. Αντί όμως να φύγει από τη θέσι του, το χαρτόνι θα μείνει κολλημένο στο τραπέζι, τόσο πιο πολύ, όσο δυνατότερα φυσάτε.

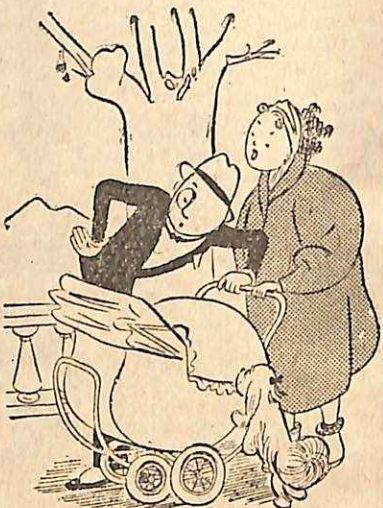
Αυτό συμβαίνει γιατί, με το ισχυρό ρεύμα αέρος που περνάει ανάμεσα στο χαρτόνι και στο τραπέζι, ελαττώνεται η πίεσις στον περιωρισμένο εκείνο χώρο, κι' έτσι η εξωτερική ατμοσφαιρική πίεσις συγκρατεί το χαρτόνι στη θέσι του.

Σε μία εφαρμογή αυτής της αρχής βασίζεται η λειτουργία των φτερών των αεροπλάνων.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Μαρίκα! Ο φίλος σου! Δεν ξέρεις όμως ούτε σχολάτες, ούτε λουλούδια! Να του ανοίξω;...

—Πόσων μηνών είναι ο μικρός; —Μόλις δέκα εβδομάδων, κύριε! —Και είναι το τελευταίο σας;...

—Η κόρη; Τι θάκανε, μαμά ο μπαμπάς μ' αυτό το κρύο, χωρίς έμας;...

Τί πρέπει να ξέρετε ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Το κρύο, ή ζέστη, ή βροχή κλπ.

Όπως για όλα τα πράγματα, έτσι και για τον καιρό, οι περισσότερες από τις αντιλήψεις μας είναι σφαλερές. Αυτές οι αντιλήψεις μας δεν διαφέρουν από προλήψεις. Τις πιστεύουμε γιατί τις πίστεψαν και πολλοί άλλοι πριν από μας και γιατί οι περισσότεροι άνθρωποι γύρω μας κάνουν το ίδιο.

Κι' αυτό γίνεται γιατί κανείς δεν σκοτίζεται να μάθει ποιά αξία έχουν αυτές οι αντιλήψεις κι' αν ανταποκρίνονται ή όχι στην πραγματικότητα.

Έτσι επιβάλλονται ολοένα και περισσότερο και κατανατών να φαντάζονται μπροστά στα μάτια μας σαν αυταπόδεικτες αλήθειες.

Είναι όμως; Οι κατωτέρω έρωταποκρίσεις θα σας κατατοπίσουν σ' αυτό και θα σας κάμουν να μάθετε μερικά πράγματα που ίσως τ' άγνοείτε.

1) Οι μικρότερες ημέρες του χειμώνα είναι πιο κρύες;

Οι μικρότερες ημέρες του χειμώνα είναι η 21η, 22α και 23η Δεκεμβρίου. Αλλ' ως τις τελευταίες ημέρες του 'Ιανουαρίου η γη εκπέμπει περισσότερη θερμότητα από εκείνη που δέχεται από τον ήλιο και μ' αυτό τον τρόπο θερμαίνει την ατμόσφαιρα που την περιβάλλει. Το δυνατό κρύο άρχίζει λοιπόν από τα τέλη του 'Ιανουαρίου ή τις αρχές του Φεβρουαρίου, οπότε οι ημέρες είναι μεγαλύτερες.

2) Η ύψηλη βαρομετρική πίεσις φανερώνει πάντοτε καλόν καιρό;

Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι αν ο δείκτης του βαρομέτρου βρίσκεται ψηλά ή χαμηλά, αλλ' αν η βαρομετρική πίεσις ύψσταται απότομες διακυμάνσεις. Αν π. χ. ο δείκτης κατεβαίνει συνεχώς, άσχετα με το αν εξακολουθεί να βρίσκεται σε ύψηλά επίπεδα, αυτό σημαίνει ότι ο καιρός θα χαλάσει.

3) Τα ανοιχτά παράθυρα ελκύουν τον κεραυνό;

Πρόκειται για μία πρόληψη που δεν στηρίζεται σε καμιά επιστημονική βάση.

4) Όταν η σελήνη περνάει σε άλλη φάσι, αλλάζει ο καιρός;

Πρόκειται επίσης για μία σφαλερή αντίληψη. Οι μετεωρολογικές παρατηρήσεις δείχνουν ότι οι αλλαγές του καιρού είναι άσχετες με τις φάσεις της σελήνης.

5) Δεν υπάρχουν δυο νιφάδες χιονιού που να έχουν το ίδιο σχήμα ή μία με την άλλη;

Αυτό είναι σωστό. Οι επιστήμονες δεν κατώρθωσαν ως σήμερα να βρουν δυο νιφάδες που να

PERMANANT

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ιδού το μυστικό μας.

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Αγ. Κωνσταντίνου 12

ΑΓΟ MAGICO Σημαίνει πρόοδος

μοιάζουν απόλυτα μεταξύ τους.

6) Το καλοκαίρι κάνει πιο πολλή ζέστη γιατί η γη βρίσκεται πιο κοντά στον ήλιο;

Η γη βρίσκεται, πιο κοντά στον ήλιο στις 2 'Ιανουαρίου. Αλλ' η ημέρα αυτή κάθε άλλο παρά είναι η θερμότερη του χρόνου. Η θερμότης που δέχεται η γη κατά το χειμώνα είναι μικρότερη από οποιαδήποτε άλλη εποχή. Αυτό οφείλεται στο ότι οι ημέρες του χειμώνα είναι μικρότερες και στο ότι οι ακτίνες του ήλιου πέφτουν λοξά πάνω στον πλανήτη μας. Τα χιόνια, εξ άλλου, που σκεπάζουν μεγάλες περιοχές της γης κατά το χειμώνα αντανακλούν προς τον ουρανό τα 80% της ηλιακής θερμότητος που δέχονται.

7) Το ούρανο τόσο εμφανίζεται και τη νύχτα;

Ναί. Το σεληνιακό ούρανο τόσο παρατηρήθηκε από την εποχή του 'Αριστοτέλους. Το ούρανο τόσο σχηματίζεται, ως γνωστόν, από το πέρασμα φωτεινών ακτίνων μέσα από σταγονίδια νερού. Το σεληνιακό φώς, που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά αντανακλώμενο φώς, μπορεί να προκαλέσει το ίδιο φαινόμενο.

8) Κατά τη διάρκεια μιας καταιγίδας είναι επικίνδυνο να στεκόμαστε κάτω από ένα μοναχικό δέντρο;

Ναί. Τα μοναχικά δέντρα προσβάλλονται συχνότερα από κεραυνό παρά εκείνα που αποτελούν συστάδες.

9) Όταν ο ούρανος γίνεται κατακόκκινος την ώρα που βυί ο ήλιος, αυτό σημαίνει πως θα έχουμε κακοκαιρία;

Η αντίληψη αυτή είναι σφαλερή. Η κόκκινη δύση προαναγγέλλει τουναντίον καλοκαιρία. Το κόκκινο χρώμα που παίρνει ο ούρανος οφείλεται στο έξης: Όταν επικρατεί καλοκαιρία, η ατμόσφαιρα είναι έερη και γεμάτη από μικρά υόρια σκόνης. Οι κόκκινες ακτίνες του ήλιου που δύνει χρωματίζουν τότε τα υόρια της σκόνης και δίνουν αυτό το κόκκινο χρώμα στον ούρανο.

10) Η ύπαρξις άλω γύρω στη σελήνη προαναγγέλλει βροχή ή χιόνι;

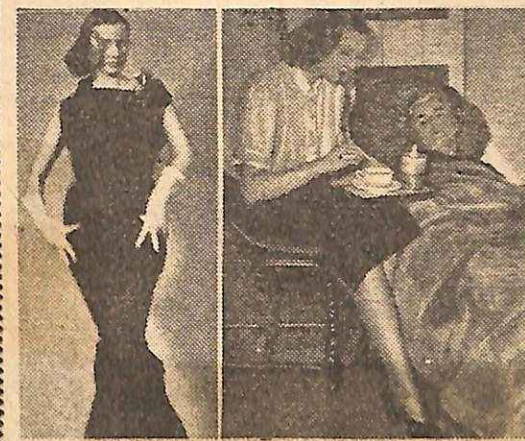
Ναί. Αυτή η άλω οφείλεται στην ύπαρξι νεφών, που αποτελούνται από μικροσκοπικά κούσταλλα χιονιού, στα ύψηλά στρώματα της ατμοσφαιρας. Αυτά τα νέφη προαναγγέλλουν σχεδόν πάντα κακοκαιρία.

11) Το χιόνι είναι παγωμένη βροχή;

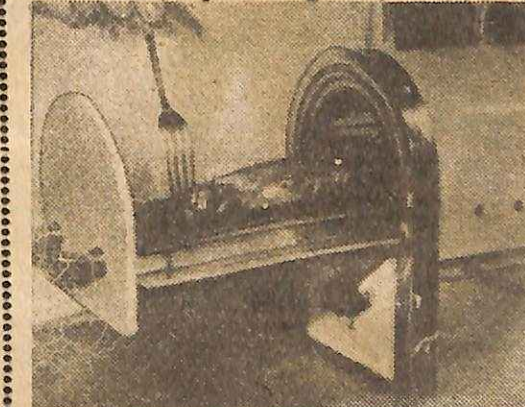
Όχι. Το χιόνιο πέφτει από τα νέφη σαν... χιόνι. Οι νιφάδες σχηματίζονται από την συσπύκνωσι υδρατμών σε θερμοκρασία κατώτερη από εκείνη που απαιτείται για το σχηματισμό της βροχής.

12) Το χειμώνα ρίχνει σπάνια καλά;

Ναί. Το καλάσι σχηματίζεται μόνον όταν ξεσπάει καταιγίδα. Και το χειμώνα πολύ σπάνια εκπρατούν συνθήκες που ευνοούν το σχηματισμό καταιγίδας.

ΜΙΑ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΚΟΡΗ
Η Ρούθ Βίλμπερτ έσπούδασε στη Βιέννη, θέατρο και τραγούδι. Σήμερα όμως ζή μακριά από το θέατρο και εργάζεται ως μανκεν, είνε δε ένα από τα πιο ακριβοπληρωμένα της Αυστρίας. Η Ρούθ δέχτηκε μέχρι σήμερα πολλές θεατρικές και κινηματογραφικές προτάσεις, τις απέρριψε όμως όλες, γιατί θέλει να παραμείνει κοντά στην άρρηστη μητέρα της που έχει ανάγκη από τις περιποιήσεις της.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΧΑΡΑ
Η νέα γεωμετρική ηλεκτρική σχάρα «Έκρας» κοστίζει 35 δολάρια. Ψήνει το μπρόντι μέσα σε 5 λεπτά της ώρας και τα ψάρια μέσα σε 6—7 λεπτά. Για απόλυται δέ κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι κατάλληλα για όλους πάσους από στομάχι και άσθενειών των εντέρων.

ΕΞΩΤΙΚΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Στο παρισινό αεροδρόμιο του 'Ορλί, η όραία «Μπεγκούμ», η σύζυγος του 'Αγά Χάν, υποδέχθηκε το μαχαργαβιά της Χόντισα και του προσέφερε, σύμφωνα με τα έθιμα της χώρας τους, μία γιρλάντα από φρεσκοκομμένα γαρύφαλα. Η Χόντισα βρίσκεται στην περιοχή των 'Ιμαλαίων και είναι η πρώτη φορά που ο εξωτικός πρίγκιψ εγκαταλείπει την χώρα του.

Ο Τσενγκιζ Χάν ήταν γιός ενός μικρού φυλάρχου Ταρτάρου, που γεννήθηκε στην Γκόπη, μία απομακρυσμένη περιοχή στην άκανη έρημο της Μογγολίας.

Ὁ ἄσημος, ὅμως, καὶ ἀπλοῖκος αὐ-
τὸς ἄνθρωπος πρὶν πεθάνῃ εἶχε γί-
νῃ γνωστὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον μὲ τὴν προ-
σωνυμία «Ὁ Κεραυνὸς τῆς Γῆς» καὶ
ἡ αὐτοκρατορία του ἀπλωνόταν ἀπὸ

Κι' όλη αυτή η τρομακτική εξάπλω-
σι της παντοδυναμίας του πραγματο-
ποιήθηκε εξ αιτίας μιάς μελαχροινής
καλλονής: της Χάζνα που ήταν ο μεγα-
λύτερος του κόσμου θησαυρός! Ή γλυ-
κειά αυτή γυναίκα άνηκε στην ίδια πα-
λη και θάταν δεκαεφτά χρόνων πάνω-
κάτω όταν την πρωτοείδε στο δρόμο
του ο Τσενγκίς Χάν.

Ὁ πατέρας, ὅμως, τῆς Χάρινα ἦταν
γέρος καὶ τσιγκούνης.

—Καὶ πόσο ἀξίζει; φώναξε ὁ Τσενγκιζ Χάν. Πές μου, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω γιὰ νὰ τὴν πάρω;

Ὁ Τσενγκιζ δὲν εἶπε τίποτα. Ὑποκλήθηκε μὲ σεβασμὸ καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα τοῦ γέρου. Τόσα πολλὰ ζῶα ποῦ νὰ τὰ βῇ! Αὐτοὺς ἦταν φτωχοί. Δὲν ἔπρεπε λοιπόν, λογικά, νὰ ἐλπίζῃ πὼς θ' ἀποκοτούσε τὴ χάρις.

² Ἦταν ὁμῶς τρελλὰ ἐρωτευμένοις κι' ὁ ἔρωτας κάνει θαύματα. ³ Ἦταν ἀποφασισμένοις ὅπως οἵποτε, μὲ κάθε τρό-

Μάζεψε λοιπόν, μερικούς φίλους του, σχημάτισε μιὰ ληστρική συμμορία, πέρασε τὸ περίφημο Σινικό Τείχος κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες γύρισε στὸ γέ-

Θ ἔρωτας
ΕΝΟΣ ΜΟΠΠΟΛΟΥ

Κι' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀρχί-
ζει ἡ ἐπικὴ ἐξόρμησι τοῦ Τσενγκιζ Χάν
γιὰ τὴν κατάκτησι ὅλου τοῦ τότε γνω-
στοῦ κόσμου.

Μέσα σε δυό χρόνια λοιπόν κατάρ-
θηκε επί κεφαλής της φυλής του να κα-
τακτήσει όλη τη Σιβηρία. Έπειτα,
μπήκε στην Κίνα, στις Ύδρες και
προσέπρεσε την Περσία. Υποδούλωσε
την Τουρκία και τη Ρωσία κι από κεί
οι όρδες του ξεχυθήκαν στην Ευρώπη
φτάνοντας ως κάτω στο Άδριατικό πέ-
λαγος.

Παρ' όλες όμως αυτές τις κατακτήσεις του καί παρ' όλο τό χρυσάφι που μάζεψε ήταν ό πιό δυστυχής άνθρωπος. Δέν μπόρεσε ποτέ νά ξαναβροή τή γυναίκα του!

Θάχε γίνει ἑξήντα χρόνων ὅταν μιὰ μέρα ἔμαθε πὼς ἡ ἀγαπημένη του Χάζνα βρισκόταν αἰχμάλωτη κάπου στὴν

Χωρίς να χάσει καιρό μάζεψε έναν πολυάριθμο στρατό και μπήκε εκεί μέσα σαν σίφουνας. Σε λίγες μέρες το κράτος του Σάχη είχε διαλυθεί κι ο Σάχης δραπέτευσε και ζήτησε καταφύγιο απ' το Σουλτάνο του Δελχί των

Ὁ Τσενγκιζ ὥστόσο τὸν κυνήγησε
ὡς ἐκεῖ καὶ κατῴρθωσε νὰ τὸν αἰχμα-
λωτίσῃ.

Πόσο μεγάλη όμως ήταν η απογοήτευσί του κι' ο θυμός του, όταν έμαθε από τα χείλη του Πέρση ηγεμόνα ότι η αγαπημένη του Χάρινα είχε πεθάνει πριν από πολλά χρόνια.

Ὁ θυμός του ξέσπασε πάνω στους κατοίκους τοῦ Δελχί. Μέσα σὲ δυὸ μέρες ἔσφαξε ἑβδομήντα χιλιάδες ἀνθρώπους! ::::

Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ἐξόρμησι τοῦ ἐρωτευμένου Μογγόλου, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἔκλεισε κι' αὐτὸς γιὰ πάντα τὰ μάτια του.

Ἄσχετα ὅμως μετὰ τὴν αἰτία, ποὺ προκάλεσε τοὺς πολέμους αὐτοὺς καὶ τὴν ὄρυσιν τῆς πρὸ μεγάλης χυτοκρατορίας, ἡ διοίκησις καὶ ἡ ἀσφάλεια στὰ μέρη τοῦ ἦταν παραδειγματική.

Ὁ ὄρκος του, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσι, εἶχε πραγματοποιηθῇ κ' ἔτσι τὴν ἀπέρανταν αὐτὴ αὐτοκατορθῶν καὶ πορνοῦσα νὰ τὴ διασχίσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὸς τὴν ἄλλη ὅποιαδὴποτε γυναῖκα φοροτμήνῃ ν' ἔνα σακκὶ γουσαφί. Διὼς νὰ γολμησῇ νὰ τὴν πειράξῃ κανεὶς!

ΑΛΙΣ ΣΟΥΡ

★ ★ ★

“Ένας ναυτικός του υπηρετούσε σ’ ένα
υπερωκεάνειο, θέλησε να βγάλει κουφά με-
ρικά μεταξωτά, που είχε φέρει από την ‘Α-
μερική και σκέφθηκε το παρακάτω κόλπο:
Μέσα στη βαλίτσα του έβαλε τη γάτα του
πλοίου. Κι’ όταν οι τελωνοφύλακες του εί-
δαν την βαλίτσα, πάλι

πὰν ὡς ἀνοίγει τὴ βασιλίσσᾳ. πού κοτούσε
γιὰ νὰ τὴν ἐρευνήσουν. ἔκρινε τοὺς ἐξέ-
γνησε, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ συμμορφωθῇ·
γιατὶ ἐκεῖ μέσα εἶχε τὴ γάτα τοῦ πλοίου.
πὺν εἶνε ψώρα κι' ἔπρεπε νὰ τὴν πετάξῃ.
Οἱ τεγωνοφύλακες υποψιφάνηκεν κι' ἀνοι-
ξαν τὴ βαλίστᾳ. Ἡ γάτα τότε πετάχτηκε
ἔξω κι' ἔτρεξε πίσω στο πλοιο. Κι' ὁ ναυ-
τικός ἀμέσως ἄσπασε νὰ τὴν κυνηγᾷ γιὰ
νὰ τὴν πιάσῃ.

Σε λίγο, ξαναφάνηκε με την ίδια βα-
λίτσα στο χέρι.

— ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΝΑ ΞΑΝΑΠΆΘΩ ΤΗΝ ΊΔΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ! ΤΟΥΣ ΕΊΠΕ.

ΟΙ ΤΕΛΩΝΟΦΥΛΑΚΕΣ ΥΕΛΑΣΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ Α-
ΦΗΣΑΝ ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΕ. ΠΟΥ ΝΑ ΦΑΝΤΑΣΤΟΥΝ ΟΤΙ
ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΑΛΙΤΣΑ ΕΙΧΕ ΤΩΡΑ ΤΑ ΜΕΤΑ-
ΕΧΩΣΤΑ!

Ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις
 με διαπάζων.

Όταν πρόκειται να εξετάσουν ένα άρρωστο, ωριμμένοι Άμερικανοί γιατροί χρησιμοποιούν, αντί θερμόμετρου, ένα διαπασών. (Το μετάλλιο δηλαδή εκείνο εργαλείο που χρησιμοποιεί στους μουσικούς για να κουδιστούν τα όργανά τους). Ψιπύπου δυνατά το διαπασών, για ν' άρχισι να πάλαι. "Υστερα λέγει στον άρρωστο να το κρατήσει αιώρων, ανάμεσα στο δεύτερο και τρίτο δάχτυλο του χειριού του, με τη βοήθεια ενός μικρού μετάλλινου στελέχους, περασμένου καθέως στην άκρη του.

Κατοπιν, ο γιατρός περιέ-
νει μ' ένα χρονόμετρο στο χέ-
ρι να τον πι ή άρρωστος πεί-
θει θα πών να αισθανεται τους
παλμούς του διασπών. Άπο
τς διάκεια δέ τής ευαισθησίας
του σ' αυτές τις παλμικές δο-
νησεις, βγάει ασφαλή συμ-
περάσματα γιά την υγιεινή του
κατάστασι — τó ίδιο σάν να
τον θερμμετρούσε η σάν να
τον μετρούσε την «πίεσι».

Ἡ πρωτότυπη αὐτὴ μέθοδος ἀνακρινώθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ ἐτήσιο συνέδριο τῆς Ἀμερικανικῆς Ἰατρικῆς Ἑταιρείας, στὸ Σικάγο, ἀπ' τὸ δεσματολόγο Σάμουελ Γκρόντμπλιντ. Ὁ ἐπιστήμιαν αὐτὸς ἀνέφερε λεπτομερῶς τὰ ἀποτελέσματα 2.550 πειραμάτων του μὲ τὸ διαπασῶν, μέσα στὴν τελευταία ὀκταετία. Βεβαίως δὲ ὅτι μπερσεῖται ἔτσι να διαγνώσῃ ἕνα πλῆθος ἀσθενειῶν: ὑπερθροσεϊδισμό, λευκαίμια, συφιλίδα, δικήτην, ἀναιμία, ψωρίασι, πολλὰ πᾶν σκληρῶσι, ὑπερθροσεϊδισμό, κλπ.

“Όταν ένα άτομο αισθάνεται τους παλμούς του διαπασών λιγότερη ώρα από την κανονική σημαίνει ότι είναι άρρωστον. Το διαπασών αποκαλύπτει τον κλονισμό της υγείας, όπως το θερμομετρο το πυρετό. Προσδιορίζει δηλαδή την ύπαρξη μιας κάποιας αρρώστειας. Έπειτα ο γιατρός θα προχωρήσει σε άλλες εξετάσεις και θα αναζητήσει τα είδη συμπτώσεων που θα τον κατατοπίσουν για ποιά ασθένεια πρόκειται.

Η ευαισθησία στους παλμούς του διαπιστώνω μπορεί να δοκιμασθή σε 30 διάφορα μέρη του σώματος. Προτιμώνται όμως οι άκρες των δακτύλων, γιατί έχει αποδειχθεί ότι, στα 90% των περιπτώσεων, έκδηλώνεται άριστα σ' αυτό το μέρος η ευαισθησία στις παλμικές δονήσεις. Η ευαισθησία στα δάχτυλα γίνεται κοινή θερμομέτρησης.

Ἡ ἰδία μέθοδος εἶνε ἐξ ἴσου
λούθησι τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐφαρ-
μογῆς αὐτῇ, ὁ δόκτωρ Γκόλνιτς
σικὴ ἐξέτασι τῆς «ταχύτητος»
γνωστὸν, ὅταν τὸ αἷμα ἐνὸς ἀ-
φυματίωσι ἢ ἀπὸ ἀρθρίτιδος, με-
νωματίζῃ καὶ αἰμοσφαίρια του
βυθὸς πολὺ ταχύτερα παρὰ ὅταν
«ὅσο καλύτερευσί δὲ μὲ τὴν θρο-
νὸς ἀπορῶν περὶ σφόδρα καὶ

"Ας υποθέσουμε λοιπόν τώρα τους παλμούς του διαπασών μόνον νικίου διαστήματος (πού είναι ένας). 'Ο γιατρός αναζητεί το λήγος της π. γ. από υποθυρεοειδισμό.

A man with a receding hairline, wearing a light blue button-down shirt and a patterned tie, is leaning over a table. He is holding a small, yellow, rectangular object with both hands, showing it to a woman. The woman, with blonde hair styled in a bob, is wearing a dark jacket and looking up at the object with an expression of interest. They are seated at a table covered with a white cloth. The background is a plain, light-colored wall.

Με τὸ διαπασών καὶ τὸ χρονόμετρο στὸ χέρι ὁ δόκτωρ Σάμουελ Γκόλντμπλατ ἐξετάζει τὴν εὐαισθησία στοὺς παλμούς μιᾶς ἀσθενούς.

τούς δείχνει κάθε φορά την
 θρώπου που πάνε να έπισκεφ

三

Οι γιατροί του Βιετνάμ (γαλλικά 'Ινδοκίνα) Χάινγκ-Μόνγκ-Λουόνγκ και Τράν-Τιένγκ-Χύ άνεκοντοσαν τελευταία στο διεθνές συνέδριο Βελονισμού που συγκυροτήθηκε στο Παρίσι ότι ή χρησιμοποίηση των πλακούντος ως βιολογικού διεγερτικού (πρόκειται για ή γνωστή μεθοδο του διασημου Ρώσου επιστήμονος Φιλιάφφ) εφαρμόζονταν σε μεγάλη κλίμακα από τους Κινέζους γιατρούς του 3ου αιώνα. Ο Νγκο Κάου, Κινέζος γιατρός που έζησε από το 220 -265 μ.Χ., συνιστούσε την πλακουντοθεραπεία σε περιπτώσεις διανοητικής εξάντλησως, έπιληψιας, άιμασιας, σε ώριμένες μορφές δηλητηρίασως κλπ. Ο πλακούνς έχρησιμοποιείτο με ή μορφή καπνοπίτου, σκόνης ή πολτώδους εκχυλίσματος. Παρά τώ εξείρεται άποτελέσματα της, ή μεθοδος αυτή απαγορεύθηκε για λόγους θρησκευτικούς. Κατά την επικρατούσα στην Κίνα αντίληψη, ο πλακούνς έπειτα από τον τοκετό, έπρεπε να ένταφιασθι σύμφωνα με ώριμένους τυπικούς, γιατί, διαφορετικά, τώ νεογέννητο βρέφος δεν θα άναπυσσώταν κανονικά.

«Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω — ὁμολοεῖ ὁ ἴδιος — γιὰ τὴν ὥριστημένη ἀσθένεια ἐλαττώουν τὴν εὐαίσθησιαν στὶς παλινκτικὲς δονήσεις. Μήπως ἐμὼς ἔξομα γιὰ ποῖο λόγο ἐμφανίζεται πυρετός; ὅταν τὸ σῶμα προσβληθῇ ἀπὸ μικροβία; Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ ἀγνοία μας δὲν κάνει λιγώτερο χρησιμο τὸ θερμομέτερο».

Στο μεταξύ συνεχίζει τις έρευνες με. Πειραματίζεται πρώτα με μια ειδική ηλεκτρονική συσκευή, που μετράει την ευαισθησία σε 5 διαφορές παλιχικές δονήσεις (με συχνότητα 70, 120, 240, 480 και 960 παλμών στο δευτερόλεπτο). Γιατί πιστεύει ότι οι άρρωστοι παρουσιάζουν περισσότερη ελάττωση της ευαισθησίας σε ωρισμένες δονήσεις, αναλόγως της ασθένειάς τους. Αν αυτό αποδειχθεί σωστό, θα μπορεί να μια τέτοια συσκευή να γίνει ακριβής διάγνωσης του είδους της αρρώστιας.

Χρειάζονται όμως χιλιάδες
πειράσματα ακόμη για να κα-
ταλήξη ἴσως ὁ δόκτωρ Γκόλντ-
μπλάτ σ' αὐτὸ τὸ ἀποτέλε-
σμα.

“Ετσι στο έξης οι γιατροί
 αντί να έχουν μόνο θερμόμε-
 τρο στην τσέπη τους ή το
 χαρτοφύλακά τους, θα κουβα-
 λούν και τον υπολογιστή τους.”

Αστυνομικό διήγημα

ΕΧΕΙΣ τόσα λεφτά στην Τράπεζα, δεν ξέρεις τί να τ' κάνεις, κι' όμως δεν μου δίνεις πεντάρα. Κι' ύστερα λες πώς μ' αγαπάς!

—Μα ακριβώς γιατί σ' αγαπώ, παιδί μου φέρονται έτσι. Είδα πόσο κακό έκαναν στον πατέρα σου αυτά τα λεφτά... Ένώ ήταν ένας τίμιος κι' εργατικός άνθρωπος, άφότου κληρονόμησε ένα μεγάλο ποσόν απ' τους γονείς του κατέστησε ένας άχρηστος, ένας τεμπέλης, που δεν σκεπτόταν άλλο απ' το πιατό και τ' χαρτιά! Δεν θέλω να πάρης και συ αυτό το δρόμο...

Ο Τζιμ κύτταξε με μίσος τη μητέρα του. Ήταν ένας ψηλός, αδύνατος, νευρικός τύπος, με μάτια μαύρα κι' ανήσυχά, με πρόσωπο πρό-ωρα αυλακωμένο από ρυτίδες.

Η μητέρα του ήταν πολύ

Φεύγω... άφίνω για πάντα αυτό το ήλιθιο, το καθυστερημένο, το μουχλιασμένο χωριό! Θα πάω στο Λονδίνο, να αποκτήσω λεφτά και να ζήσω σαν άνθρωπος.

—Θάμαι περήφανη για

Πάντα Στο Παραθύρο...

σένα, αν το κατορθώσης! απάντησε μελαγχολικά η μητέρα, γιατί ήξερε ότι ως τώρα ο Τζιμ δεν έκανε καμμία δουλειά κι' ότι ζούσε εις βάρος της.

—Θα το δής!

—Σου εύχομαι καλή τύχη, γυιέ μου! Αν όστόσο θελήσης μία μέρα να γυρί-

τό ρούχα του. Κι' έφυγε απ' το σπίτι, χωρίς καν να την αποχαιρετήσει. Καθώς περνούσε την καγκελλόπορτα του κήπου, έρριξε μία ματιά πίσω του στο παράθυρο. Και την είδε, καθισμένη εκεί κι' άκουμπησμένη στα μαξιλάρια της...

Εξήσε δέκα μήνες με τις

μωσ καμμία ένδειξη πού να τον συζητήσει το έγκλημα. Είχε φροντίσει άλλωστε να εξασφαλίση το άλλοθι του: Κάποια ελαφρόμυαλη κοπέλλα, πού τον είχε έρωτευθί, θα όρκιόταν ότι βρισκόταν μαζί της όλη τη νύχτα του έγκλήματος. Ήταν βέβαιος έξ άλλου πώς δεν τον είχε δη κανείς στη γειτονιά της μητέρας του. Είχε κάμει νύχτα το έγκλημά του.

Δεν είχε να φοβάται τίποτε — άρκει μόνο να διατηρούσε την ψυχραιμία του...

Όταν έφτασε κοντά στην καγκελλόπορτα του σπιτιού, θυμήθηκε τα λόγια της μητέρας του: «Αν ποτέ γυρίσης, κύτταξε ψηλά, σ' αυτό το παράθυρο. Θα με βρής εδώ...»

—Σ' αυτό έπεσε έξω ή γρηά! μουρμούρισε σαρκαστικά, καθώς άνοιγε την πόρτα...

Κύτταξε ώστόσο ψηλά, στο παράθυρο. Κι' αυτό πού είδε, έκαμε να παγώση το αίμα του, να σηκωθούν οι τρίχες του και να μουσκευτή το μέτωπό του από κρύον ιδρώτα!

Η μητέρα του βρισκόταν εκεί, όπως του το είχε υποσχεθί! Τού χαμογελούσε και σήκωνε τόνα της χέρι, σαν να τον καλωσόριζε!...

Τα νεύρα του τσάκισαν όλοτελα. Έπεσε γονατιστός, τέντωσε μπροστά τα χέρια του σαν για να προφυλαχτή από κάποιο χτύπημα και τραύλισε:

—Λυπήσου με! Δεν τόθελα... δεν τόθελα να σε σκοτώσω! Συχώρεσέ με, μητέρα. Είμαι το παιδί σου! Έλεγε πώς μ' αγαπούσες. Λυπήσου με!...

Δεν κατάλαβε πώς τον είχε πλησιάσει κάποιος — ένας αστυνομικός — και στεκόταν πίσω του, ακούγοντας τα λόγια του εκείνου... την όμολογία του έγκλήματός του.

—Νόμισε πώς έδλεπε το φάντασμα της μητέρας του, διηγήθηκε άργότερα στη γυναίκα του ο αστυνομικός έπιθεωρητής. Έτσι, κουρελιάστηκαν τα νεύρα του και τα όμολόγησε όλα. Έτυχε να περνά από εκεί, τον είδα και τον άκουσα...

Δεν ήξερε, βλέπεις, ολόκληρο το περιεχόμενο της διαθήκης της μητέρας του.

—Δεν καταλαβαίνω! Τι έγγραφε αυτή ή διαθήκη;

—Με τη διαθήκη της, η μητέρα του του κληροδοτούσε όλα της τα χρήματα. Άφινε επίσης μία έντολή: Σε περίπτωση θανάτου της, να στήσουν μέσ' απ' το παράθυρό της μία κέρνιν κούκλα, θυρό της μία όμοιά της, πού της πιστό όμοιά της, πού της τόχαν φτιάξει λίγο άφου έφυγε ο γυιός της. Έγραφε πώς το είχε ύποσχεθί να βρίσκεται εκεί, και πώς δεν είχε παραδθ ποτέ μία ύπόσχεσί της.

Ρ. ΤΙΜΠΕΡΛΕΥ

καταθέσεις πού είχε στο ταμειευτήριο. Βρήκε μερικές δουλειές, σε καμμία όμως δεν έμενε περισσότερο από δύο μέρες. Τον έδιωχναν ύστερα ή έφευγε μόνος του. Έπινε, χαρτόπαιζε. Και τον έπνιγε ό θυμός, κάθε φορά πού σκεπτόταν πώς ύπήρχαν τόσα λεφτά στην Τράπεζα, άχρηστα, νεκρά, ως την ήμέρα πού θα πέθαινε ή μητέρα του. Ός την ήμέρα που ο ύ θά πέθαινε...

Η πρώτη πού ανάκαλυψε το έγκλημα, ήταν μία παραδουλεύτρα, πού σκούπιζε και συγύριζε κάθε μέρα το σπίτι της μητέρας του Τζιμ: Η καλή γερόντισσα βρισκόταν στην πολυθρόνα της, δίπλα στο παράθυρο, όπως συνήθως. Ήταν όμως πεσμένη προς τα εμπρός, και το κάτω μέρος του κρανίου της αποτελούσε μία φριχτή μαζά από πηγμένα αίματα πολτοποιημένες σάρκες και κολλημένες τρίχες... Δίπλα της, ήταν πεταγμένη στο πάτωμα μία βαρειά τσιμπίδα. Αύτην είχε μεταχειρισθί ο δολοφόνος κι' ύστερα είχε φροντίσει να σκουπίση μ' επιμέλεια τα δακτυλικά του άπς τυτώματα...

Ο Τζιμ άκουσε με ήρεμή την είδησι του θανάτου της μητέρας του. Ήταν εύτυχη σμένος γιατί θα την κληρονομούσε επί τέλους.

Ίσως ναχε συλλάβει ή αστυνομία κάποιες ύπόνοιες εναντίον του, δεν ύπήρχε δ-

διαφορετική: ήρεμη, ψυχραιμη, επίμονη και σταθερή στις αποφάσεις της. Πίστευε ότι τα χρήματα θα βλαπταν το γυιό της, και γι' αυτό δεν έννοούσε, να του τα δώση, ακριβώς γιατί τον αγαπούσε.

Η άκλόνητη άρνησί της τον έκανε έξω φρενών. Όπως κι' ο πατέρας του, δεν είχε κι' αυτός ήθικες βάσεις. —Αν δεν μου δώσης τα λεφτά, θα φύγω και θα σ' άφίσω! την άπέειψε μία μέρα.

Ελπίζε να την έκδιάση έτσι, γιατί ήξερε πώς ήταν γι' αυτήν ό κόσμος όλος.

—Θα πονέση ή καρδιά μου, αν σε χάσω, παιδί μου, απάντησε εκείνη. Μα δεν μπορώ να σ' έμποδίσω...

—Α, έτσι; Καλά λοιπόν.

Περπατάτε ΜΕΤΑΠΟΛΙΑ ή... ΜΕ ΤΗ ΡΑΧΗ;

Οι διάφοροι τρόποι βαδίσματος

Οσο κι' αν αυτό φανή παράξενο, πολλοί άνθρωποι δεν χρησιμοποιούν τα πόδια τους, για να περπατήσουν. Μετακινούνται με... τους μύς της ράχης τους και οι κνήμες τους δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να υποβαστάζουν το σώμα τους.

Μετακινούμεθα χάνοντας την Ισορροπία μας, και ξαναβρίσκοντας την διαδοχικά. Αυτό και μόνον αυτό, είναι το περπάτημα. Μπορούμε, όμως, να περπατήσουμε με δυο διαφορετικούς τρόπους. Είτε με τη ράχη, είτε με τις κνήμες.

Στην πρώτη περίπτωση, χάνουμε την Ισορροπία μας, γέρνοντας τον κορμό προς τα εμπρός ως το σημείο πού κινδυνεύουμε να πέσουμε κάτω. Την ξαναβρίσκουμε τότε, τεντώνοντας γρήγορα το ένα μας πόδι προς τα εμπρός. Ακριβέστερα, εκείνο πού γίνεται, είναι το εξής: Με την κλίσι του κορμού, το κέντρο της βαρύτητας μετατοπίζεται ολόενα προς τα εμπρός. Τη στιγμή, όμως, πού φτάνει στο δάκτυλο του ενός ποδιού, προχωράμε γρήγορα το άλλο προς τα εμπρός και αναγκάζουμε το κέντρο της βαρύτητας να μετατοπισθί προς τα πίσω. Έτσι ξαναβρίσκουμε την Ισορροπία μας.

Για να μην πέσουμε, το βάδισμά μας πρέπει αναγκαστικά να είναι γρήγορο (διαφορετικά, το κέντρον της βαρύτητας θα έφευγε έξω από τα δάκτυλα και θα πέφαμε). Άλλ' επίσης βαρύ και ταραγμένο. Γιατί τα πόδια μας δεν μετακινούνται από δική τους πρωτοβουλία. Το μόνο πού κάνουν είναι, ότι σπενδούν να μας συγκρατήσουν, για να μην πέσουμε. Θα μπορούσε κανείς να πη ότι μετατοπίζονται πασα τη θέλησί τους. Γι' αυτό, ο άνθρωπος προχωρεί με συνεχή τραντάγματα. Το σώμα του ιαs δίνει την έντύπωσι πώς αποτελείται από διάφορα κομμάτια, πού άγωνίζονται να διατηρήσουν τη συνοχή τους.

Το βάδισμα αυτό του γορίλλα, όπως έχει άποκληθί, μας αναγκάζει να γέρνουμε διαρκώς το σώμα μας προς τα εμπρός. Αυτό το περπάτημα δεν είναι κουραστικό για το γορίλλα πού σώματός του αντίσταθμίζει την κλίσι του σώματός του με τα μακυνά μπροστινά του πόδια. Στον άνθρωπο, όμως, κουράζει σε μεγάλο βαθμό τη σπονδυλική στήλη και τους σχετικά αδύνατους ραχιαίους μύς. Τα βαρεία όργανα της κοιλιάς, έξ άλλου, ώθούνται προς τα εμπρός και κάτω και διαστέλλουν τα κοιλιακά τοιχώματα.

Θα πρέπει να προσθέσουμε, ότι αυτό το βάδισμα δεν έχει χάρι κι' ότι είναι αντίθετο στην καλώς νοούμενη οικονομία του οργανισμού μας. Κουράζουμε τους μύς του κορμού, υποχρεώνοντάς τους να κάνουν μία εργασία πού θα μπορούσαν να εκτελέσουν εύκολότερα οι μύς των κνήμων.

Στο δεύτερο τρόπο βαδίσματος, ή πρωτοβουλία άνήκει στους μύς των κνήμων. Αυτοί μας σπρώχνουν προς τα εμπρός. Αυτό μας σώματός μας μετατοπίζει το βάρος του σώματός μας προς τα πίσω. Άλλ' έχει ως αποτέλεσμα μια άνασχεση προς τα πίσω, ενώ το ζεταί έλαφρά προς τα άριστερα. ενώ το ζεταί έλαφρά προς τα άριστερα. ενώ το ζεταί έλαφρά προς τα άριστερα. ενώ το ζεταί έλαφρά προς τα άριστερα.

Αν προσέξετε, θα το έπαληθεύσετε. Έτσι την άπαραίτητη ένεργεια για το περπάτημα μας τη δίνουν τα πόδια. Ο κορμός δεν θα κάνει τίποτα.

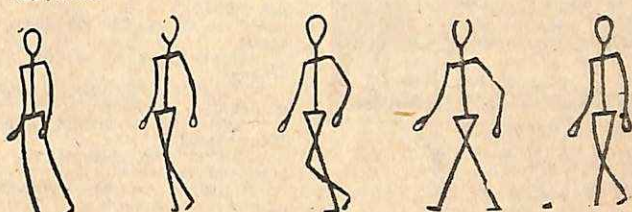
Τα πλεονεκτήματα αυτού του βαδίσματος, είναι πολλά. Το σώμα μας βρίσκεται διαρκώς σε Ισορροπία, πότε στο σκεταί διαρκώς σε Ισορροπία, πότε στο σκεταί διαρκώς σε Ισορροπία, πότε στο σκεταί διαρκώς σε Ισορροπία.

την ίδια εύκολία είτε προς τα εμπρός, είτε προς τα πίσω.

Περπατώντας με τα πόδια, διαθέτουμε ένα «περιθώριο ασφαλείας», σε περίπτωση άπροόπτου, πράγμα πού δεν συμβαίνει όταν περπατούμε σαν το γορίλλα. Η άπόδοσί μας, έξ άλλου, είναι μεγαλύτερη και οικονομικότερη. Κουραζόμαστε, δηλαδή λιγώτερο και γι' αυτό μπορούμε να διανύσουμε μεγαλύτερες άποστάσεις από έναν άνθρωπο πού περπατάει όπως ο γορίλλας.

Νά τώρα μερικοί άλλοι έλαττωματικοί τρόποι πεοπατήματος:

1) Κατά το πρότυπο του Σαρλά, με συνεχή ζιγκ-ζαγκ από τα δεξιά προς τα άριστερά και αντίστροφα. Μ' αυτό τον τρόπο, χάνουμε σημαντική ποσότητα ένεργείας.

Όταν βαδίζουμε με τις κνήμες, ή ράχη διατηρεί μία θέσι ίσια και Ισορροπημένη και ό κορμός στρίβεται γερά στα πόδια.

2) Όπως στη ρούμπα. Το πόδι πού μας κρατάει, δέχεται όλο το βάρος του σώματος κι' έτσι ό αντίστοιχος γοφός γέρνει σημαντικά προς τα πλάγια.

3) Σαν τον κάστορα πού τρέχει. Στο κανονικό βάδισμα, οι μύς των χειρών είναι χαλαροί. Τα νέγια μας παρακολουθούν τις κινήσεις των ποδιών ήρεμα και χωρίς προσπάθεια. Ο κάστωρ κάνει το αντίθετο. Κουράει ζωηρά τα μπροστινά πόδια του, πού παίζουν το ρόλο χειρών. Έτσι το σώμα του χάνει την Ισορροπία του. Για ν' αντίσταθμίσουν αυτή την κίνηση οι γοφοί του, μετακινούνται κι' αυτό ζωηρά προς τα εμπρός και πίσω. Ο κάστωρ κάνει, λοιπόν, πολύ άερα με τα χέρια του, αλλά δεν προχωρεί όσον θα έπιθυμούσε γρήγορα. Το ίδιο κι' ο άνθρωπος πού πεοπατάει σαν τον κάστορα.

4) Μία παραλλαγή του βαδίσματος του κάστορα, είναι το ζωηρό κούνημα όχι ολόκληρου του χειριού, αλλά μόνον του πήχεος. Οι βραχιόνες μένουν κολλημένοι στον θώρακα και οι ώμοι δεν σαλεύουν καθόλου. Το βάδισμα είναι ζωηρό, αλλά τα βήματα μικρά. Έτσι χάνεται πολύτιμη ένεργεια, ενώ ή άπόδοσι είναι πολύ μικρή.

5) Το περπάτημα πού λαοπαώνει. Σε κάθε βήμα ή φτέρνα τινάζεται προς τα πίσω σαν να δίνει κλωτσιές. Μ' αυτό τον τρόπο, λερώνονται τα παντελόνια και το πίσω μέρος των παπουτσιών.

6) Το περπάτημα του περιστρωτού, πού προοπαθούν να μιμηθούν πολλές σύγχρονες νέες συνίσταται σε μία στροφή των δακτύλων των ποδιών προς τα μέσα, πράγμα πού τις υποχρεώνει σε μία αντίστοιχη τάλαντευσι των γοφών. Τα βήματα είναι μικρά. Τα πόδια κουράζονται, έξ άλλου, γιατί τα υποχρεώνουμε να κάνουν αντίφυσικές κινήσεις.

7) Η κυματοειδής κίνηση του σώματος από κάτω προς τα πάνω. Τα πόδια σε κάθε βήμα, δίνουν στο σώμα ένα τίνανμα προς τα πάνω. Το βάδισμα αυτό φαίνεται άνάλοφο και χαοτικό. Άλλ' έχει ως αποτέλεσμα μία άσκοπη σπατάλη ένεργείας. Το ν' άνασχεθούμε σε κάθε βήμα σε ύψος 7-8 εκατοστών ένα βάρος 60 ή 65 κιλών, δεν είναι μικρό πράγμα.

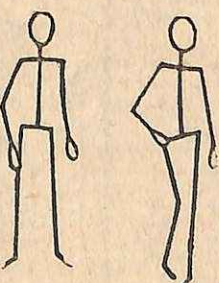
8) Το βάδισμα των ναυτικών χαρακτηρίζεται από το ότι είναι συροτό και νωθρό. Κι' εδώ επίσης έχουμε μία άσκοπη σπατάλη ένεργείας. Έκτος τούτου, οι κινήσεις μας γίνονται χωρίς έλεγχο, πράγμα πού είναι επικίνδυνο για έναν άνθρωπο πού πεοπατάει σε μία σύγχρονη μεγαλούπολι.

9) Το περπάτημα με ψηλά τακούνια απαιτεί ιδιαίτερη προσοχή. Στην περίπτωση αυτή, δεν πρέπει να τραβούμε τις κνήμες και τους γοφούς προς τα πίσω και να τεντώνουμε την κοιλιά. Είναι άπαραίτητο, αντίθετα να έναρμονίσουμε όλες μας τις κινήσεις με αυτό το άντικανονικό βάδισμα. Και αυτό θα το κατορθώσουμε, τραβώντας έλαφρά όλα μας το σώμα προς τα πίσω.

Περπατάτε λοιπόν με τα πόδια και όχι με τη... ράχη.

Στο γορίλλα είναι εύκολο να περπατά με τη ράχη του, γιατί τα μπροστινά του πόδια αντίσταθμίζουν το βάρος του σώματος. Το βάδισμα αυτό είναι, όμως, άντικανονικό για τον άνθρωπο.

Άριστο εργά: Το βάδισμα του Σαρλά. Δεξιό: Το βάδισμα του περιστρωτού.

βάλει το φόρο της αφέλειάς σου
υπό τύπον «προκαταβολής σκοτει-
νών και ακαθορίστων εξόδων».

— Όπου, μιά μέρα, κατέφθασε
η Πιπίτσα η Παπαδοπούλου —
νεαρή στρουμπουλή, πεταχτή,
σταχυνοειδής, και είπε στον Κω-
στάκη:

— Κωστάκη, πρέπει να χω-
ρίσω.

— Γιατί;
— Γιατί δεν με φτάνουν τα
λεφτά και δεν θέλω ν' απατήσω
τον άντρα μου! Είμαι τίμια γυ-
ναίκα.

— Δεν θα πής τέτοια πράμ-
ματα. Θα πής ότι σε βρίζει, εί-
ναι μεθυστικός, σε δέρνει, ξενο-
χτάει, κορτάρει τις υπηρέτριες...

— ...Μα πώς θα τα πω αυτά,
Κωστάκη; Ψέμματα θα πω;

— Δεν μου άρουν οι πολλές
συζητήσεις. Αυτά θα πής κι' εγώ
θ' αποδείξω μ' έναν από τους
πρωτογενέστερους διπλωματού-
χους υπαλλήλους που έχω, ότι
«κατέστη ο βίος αβιώτος» και
ότι «εγκατέλειψε την συζυγικήν
εστία». Πήγαινε!

— Αλλά η Πιπίτσα είπε την «α-
λήθεια» στο δικαστήριο:

— Θέλω λεφτά και δεν δέχο-
μαι να τον απατήσω!

Και ο πρόεδρος — σύγχρονος
πρόεδρος, που ήξερε τη ζωή και
χόρευε και «σάματα» — έδωσε το
δικαίωμα.

— Ευρίσκω ήθικον να χωρί-
ζουν οι άνθρωποι, πριν αναγκά-
σθουν από το Νόμο να γίνουν α-
νήθικοι! είπε.

Ντενεκές ξεγάνωτος, απέδει-
ξε ο Κωστάκης ο Μπαρλαμάς.
Σαν βρεμένος γάτος τη ζύω-
σε στο δρόμο:

— Σε βοήθησε η τύχη, φιθύ-
ρισε.

— Με βοήθησε η αλήθεια, τό-
νισε η Πιπίτσα.

— Όστε πρέπει ν' αρχίσω να
λέω κι' εγώ την αλήθεια;

— Όχι, χρυσό μου! Το ψέμ-
μα είν' επάγγελμα! Έγώ τώρα,
να πούμε, είμ' έλευθερη να γίνω
φίλη σου!... Και πού εν τάξει!

— Αλλ' αν εσύ παύεις να λες ψέμ-
ματα, δεν θάχεις πια και λεφτά!
Κι' εγώ τότε... θ' αναγκαστώ πάλι
να ξαναδώ στην αλήθεια! Θα
φύγω να βω κάποιον άλλο, που
να λήψω ψέμματα και νάχη λεφτά!

— Τόσο ήθικη... ανήθικη, δεν
έχω ξαναδω στη ζωή μου! είπε
αγανακτισμένος ο Κωστάκης και
τη βούτηξε «αγάλας».

— Ούτ' εγώ!

— Αλλ'... αυτά συμβαίνουν στη
ζωή! Τί θέλεις να σάς πω; Ψέμ-
ματα; Λέω την αλήθεια!

Ο ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ 51-15
35.000-45.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
Ριζική αποτρίχωση, εφο-
μογή μασκας και ηλεκτρικού
μασάζ, δια την ανανέωση της
επιδερμίδος. Αισθ. Σ. Α.
ΧΡΥΣΗ Όδους Νίκης 13.
Τηλέφωνον 29-548.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ· ΤΗΛ. 28-407

Η αλληλογραφία μας

Ευχαριστήριες

— Ο κ. 'Ιωάννης Παπαγεωργίου, δ «Θησαυρός»
και οι συνεργάτες του ευχαριστούν όλους τους
πολυαριθμούς αναγνώστες, που τόσο έσπευσαν τις
ευχές τους, επ' ευκαιρία του νέου έτους και τους
τις ανταποδίδουν.

Διευθύνσεις αστερών

Μ α ρ ι α Κ. Σ., Θεο(ν)ικήν: Μπορείτε να
γράψετε στη Marika Röck μέσω του περιοδικού:
Film Revue, Neue Verlags-Gesellschaft mbH, Baden-
Baden, Rheinstrasse 13, Deutschland. Το γράμμα
σας θα το γράψουν στη γερμανική γλώσσα. Η δι-
εύθυνση της Piper Laurie είναι: Universal-Inter-
national Studios, Universal City, Calif. U.S.A. Η δι-
εύθυνση της Ann Blyth είναι: Metro-Goldwyn-Mayer
Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City Calif.
U.S.A. Καί τ η φ. Γ., Θεο(ν)ικήν: 'Ο Γκρέγκορ
Πέκ γεννήθηκε στο Λά Γκόλτα της Καλιφορνίας στις
5 'Απριλίου 1916. Στόν κινηματογράφο ντεμπου-
τάρθηκε το 1944 με το φιλμ «Ημέρες δόξης». Μερι-
κές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ήταν: «Τα
κλειδιά του Βασιλείου», «Συμφωνία κυρίων», «Υ-
πόθεσις Παρανταίν», «Κίτρινοι ουράνιοι», «Θρόνοι
του δάσους», «Η κοιλιά των αποφάσεων», «Εκ-
σταση» και «Μονομαχία στον ήλιο». Η διεύθυνση
της Vivien Leigh είναι: London W. 1, England. Γεν-
νήθηκε στις 5 Νοεμβρίου 1914. Η δι-
εύθυνση της Silvana Mangano είναι: Via XXIV Maggio
14, Roma Italia και της Gina Lollobrigida Via Taro
3, Roma, Italia. Στό φιλμ «Αύριο θάναί πάλι άρ-
γά» πρωταγωνιστούσε ο νεαρός Gino Lurini. Η δι-
εύθυνσή του είναι: Produzione «Oro Film» Via Va-
rèse 3B, Roma, Italia. Κ. Α. Χαλάνδρου: Η δι-
εύθυνση του Richard Green είναι: Universal-Inter-
national Co. Inc. Universal City, Calif. U.S.A. Η αυτή
διεύθυνση λαμβάνει και για τον Tony Curtis. Θερμι-
στο κλην Χατζημήτσον, Σκότια: Η δι-
εύθυνση της Joan Fontaine είναι: 404 Fordyce Rd.
Brentwood, Calif. U.S.A. Δεν υπάρχει στο Χόλυ-
γουντ ηθοποιός με το δεύτερο όνομα, που αναφέ-
ρεται. Έκτος βέβαια αν παίζη ρόλους άπλου φυγκυ-
ράν. Γεώργιον Παπαδημητράκη, Χανιά-
Κρήτης: Η διεύθυνση του Mario Lanza είναι: Me-
tro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202, W. Washington
Bld, Culver City, Calif. U.S.A. Και το Montgo-
mery Clift: 20th Century-Fox Films, 10201 West
Pico Bld, West Los Angeles 24 Calif. U.S.A. Β α-
λ εν τ ί ν α, Ένταθα: Δεν έχω την διεύθυνση
της Βίλλας του Μάριο Λάντσα. Η προηγούμενη α-
πάντησή λαμβάνει και για σας. 'Ο δούτοπος χα-
κτήρας του αγαπημένου σας ηθοποιού έσκολοιούθη
να τον ζημιώση επαγγελματικά. Γεννήθηκε στη Νέα
'Υρκη στις 31 'Ιανουαρίου 1922. Β ού λ α, Θεο
νικήν: Η διεύθυνση του Howard Hughes είναι:
R.K.O. Radio Pictures Inc, 780 Gower Street, Los
Angeles 38, Calif. U.S.A. 'Α τ υ χ ο ν σ τ η ζ ω ή,
Ένταθα: Θα βρήτε πιά πάνω της διεύθυνση της
Συλβάνας Μάνγκαν. Κυρίων Κε. Κε. Κε. Κε. Κε.
Ένταθα: 'Αν δεν ήρθε ήδη, ο δικός μου σάς
ένδιαφέρει δεν θ' άργηση να φτάση. Δεν ξέρω αν
η Συλβάνα Μάνγκαν στέλνει φωτογραφία της σε
όσους της την ζητήσουν. Θα βρήτε πάντως πιά πα-
νω τη διεύθυνσή της. Μπορείτε να της γράψετε στην
Ιταλική ή γαλλική γλώσσα. Δ. Κ ε ρ α ν ή ν: Η
Συλβίαν Καρπαντιέν δεν προκείται, πρὸς το παρόν,
να παίξη στο κινηματογράφο και μάλιστα άνωστη
η σημερινή διεύθυνσή της. Μ α ρ σ έ λ Σ ε ν τ ά ν:
'Ο Τζέμης Κάγκνεβ παίζει, όπως ξέρετε, δυναμι-
κούς ρόλους, γι' αυτό και οι περισσότερες φωτο-
γραφίες του είναι ακατάλληλες για το κινηματο-
γραφικό μας όλοσέλιδο. Σ κ ί τ ο υ π α ν τ ὠ ς θ ἄ
δημοσιεύσαμε με την πρώτη ευκαιρία. 'Ο Κάγκνεβ
κέρδισε το «Όσκαρ» το 1941. Κ ε ρ κ υ ρ α ί ο ν:
Η διεύθυνση της Yvonne Sanson είναι: Produzione
Titanus, Via Somma-Campagna, Roma, Italia. Γυρί-
ζει τώρα στην 'Ιταλία το φιλμ «Λευκή άμαρτωλή»
με τον μέλλοντα σύζυγό της Σ τ ή θ Μ π α ρ κ λ ε ὺ.
Δ ε σ π ο ι ν α Φ ι λ ο ξ έ ν ο υ, Παγκράτι: 'Ο άμερικάνο-
νικος τίτλος του φιλμ «Χαμένο καρδάνι» είναι «Bend
of the River», ή δε διανομή του έχει ως έξης: Τζέ-
νις Στιούαρτ: Γκλιν Μάκ Λιντκ, «Άρθουρ Κέν-
νεντ»: Έμερσον Κόλ, Τζούλια «Ανταξ»: Λώρα
Μπάιντλ, Ροκ Χάντσον: Τρέυ Όλνσον, Λώρυ Νέλ-
σον: Μάρτζορ Μπαίτλ. Η διεύθυνση του Rock
Hudson είναι: Universal-International Co, Inc. U-
niversal City, Calif. U.S.A. Γ. Ρ. Β., Ένταθα: Τόν
ρόλο του 'Αλαντίν στο φιλμ «Ο 'Αλαντίν και
το μαγικό λυχναρί» τον έπαιξε ο Johnny Sands. Η
διεύθυνσή του είναι: Monogram Pictures Corp. 4376
Sunset Drive, Hollywood 27, Calif. U.S.A.

Διαφορές πληροφοριών

Μ α ρ α μ έ ν η ά ν ε μ ὶ α, Πάτρας: Τό γράμμα
σας παραδόθηκε στον γιατρό μας, δ οποίος και θα
σας απαντήσει από τη στήλη του. Β α σ, Πα γ ἄ
σ χ α ν, Πάτρας: Δεν είναι δυνατόν να ανακαλύψη
κανείς στην 'Αθήνα ένα πρόσωπο διαθέτοντας τό-
σο λίγα στοιχεία. Σ. Β α ρ α ν γ ι ὶ ν α, Βελγικό
Κογκό: Η εξέδωσή ανδρομνη στο περιοδικό μας
στοιχίζει τρεις λίρες χάρτινες 'Αγγλίας. Η απο-
στολή γίνεται με κοινό ταχυδρομείο, γιατί η δια-

φορά της αποστολής αεροπορικώς εί-
νε πολύ μεγάλη. Τζ ά κ Μ ο ρ ἄ ι τ,
Ένταθα: Δεν μās είνε γνωστή η
διεύθυνση του 'Αμερικανού πυγμαίου.
'Α ν δ ρ έ α ν Σ χ ο ι ν ο χ ω ρ ί τ η ν,
Ένταθα: 'Ο συνεργάτης μας σάς
ευχαριστεί για τα καλά σας λόγια, α-
δυνατεί όμως ν' άπαντήσει στο κάπως
παράξενο ερώτημά σας. Θ η σ α ρ ὺ
φ ι λ ο ν, Νάουσα: Γράψτε στην έλ-
ληνική έφημερίδα «Atlantis»: 443-

445 West 41th Street, New York 36, Calif. U.S.A.
Είνε η μόνη που θα μπορούσε, ίσως, να σας εξυ-
πηρετήσει. Μ α ί ρ η Πα τ ο ὅ λ ο υ, Πειραιά: 'Ε-
πρεπε να γράψετε άπ' ευθείας και όχι να στείλε-
τε τό γράμμα στα γραφεία μας. Να στείλετε δέ α-
παραίτητως τό όνοματεπώνυμο και την διεύθυνσή
σας για να μπόρῃτε να σάς άπαντήση. Ε. Τ σ α γ-
κ α ρ ἄ κ η ν, 'Ηράκλειον: Δεν υπάρχει στην 'Ελ-
λάδα πρόσωπο που να έφαρμόζη τις θεωρίες αύ-
τές, ούτε και έχει κυκλοφορήσει κανένα σχετικό
έλληνικό βιβλίο. Σ ε ὠ ρ ι α μ έ ν α β ι β λ ι ο π ω λ ε ἰ ἄ
μπορούσατε μόνο να βρήτε βιβλία σχετικά με τό
θέμα που σάς ενδιαφέρει αλλά στη γαλλική ή άγ-
γλική γλώσσα. Σ τ ἄ ὁ ρ ο ν Θ ε ο δ ω ρ ἄ κ ἄ κ ο ν,
'Ένταθα: Μόνο ένα μέντιουμ θα μπορούσε να σάς
δώση την άπάντησή που ζητάτε από μας. Σ τ α υ-
ρ ἰ δ η ν, Βιέννη: Η άνακάληψή του κ. Δεληγερά-
ρη είνε βέβαια εξαιρετικής σημασίας θα ένδιεφε
όμως περισσότερο ένα ειδικό τεχνικό περιοδικό.
'Εμείς πάντως θα κάνουμε μιά όσο τό δυνατόν κα-
λύτερη χρήση της έπιστολής σας.

Ζητούν αλληλογραφία

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται
στην Κορέα, ζητούν αλληλογραφία με 'Ελληνί-
δες: Στυλιανός Μιχαηλίδης, 'Αναστάσιος Καρα-
γέρης, Δημήτριος Πουλημένος, Νικ. 'Ασημακόπου-
λος, Βάσιος Ριζόπουλος, Χρήστος Δεληγιάννης,
Σάββας Θεοδωρίδης, Κωνστ. Νασούπουλος, 'Ελευ-
θέριος 'Αντρονικίδης, Γρηγόρ. 'Αθανασιάδης, Δη-
μος 'Αστερίγιος, Μιχαήλ Πατασούρας και Ευθύμιος
Ζώγας (του Ιου Λόχου). Σ π ὦ ρ ο ς Πα πα δ ὅ ς,
'Αθ. Μακρίδης, Γεώργ. Σ τ ο υ ρ ἄ ρ ας, Δημ. Πάνου, 'Ιω.
Λίτος, Βασίλ. Ζωΐτσας, Κωνστ. Λυμπεράκης, Κων.
'Αναστασίου, 'Ιω. Λούκος, 'Ιω. Γρηγορίδης, Κων.
Σοφράς, Γιώργος Στεφανίδης, Νικ. Βάσσας, Γ.
Μαράκης, Νικ. Ρουμελιώτης, 'Αθαν. Βασιλείου,
Γεώργιος Στρίφτης, Νικ. Φανουράκης, Νικ. Πε-
τρίδης, Χρήστος Σαραντιδής, Φώτιος Μεταξάς,
Χρήστος Μαυρόπουλος και Φώτιος Παπαδόπουλος,
(του 2ου Λόχου). 'Α ν τ ὠ ν ι ο ς Κ α ν τ ὠ ν ι ο ς, 'Αλ. Κό-
τ ι κ α ς, Γ ε ὠ ρ γ ι ο ς Μ α ρ ο ὗ γ κ α ς, Π ὠ λ ο ς Κ α ρ α κ α ὲ ὲ
δης, Δημ. 'Ανδριανόπουλος, 'Αλέξ. Χρυσόελλίδης,
Βασίλ. Μανιαδάκης, Βασίλ. Παπαδάκης, Παναγ.
'Ιωαννίδης, Βασίλ. Σπηλιωτόπουλος και Γεώργιος
Γκαγκάνης (του 3ου Λόχου). Π ὠ λ ο ς 'Ε λ ε υ θ ε ρ ἰ ο υ,
'Αθαν. Αλεξόπουλος, Ροβέρτος Κυριακίδης, και Νι-
στείδης 'Ιωάννου, Εὐάγγελος Μαρινόπουλος, και Νι-
κόλας Χριστόπουλος (της Διομορίας Δ)σεως).
Π ὠ λ ο ς Πα πα δ ὅ ς, Γ ι ὠ ρ γ ο ς Κ α λ λ ἰ τ ὠ ς, Τ ε ἡ ρ ἄ
ος Κορίστης, Χρήστος Τσακίρης, Φανούριος Μαρού-
κης, Νικόλαος Κυριακάκης, Παναγιώτης
ης, Σταμάτιος Πετρολιάκης, Μενέλαος 'Αποστολί-
δης, 'Ιωάννης Χόνδρος, Γιώργος 'Αποστολίδης,
Π ὠ λ ο ς Β ἄ σ σ α ς, 'Αθανάσιος Ζαχαριάδης, Γιώργος
ος Καπογιάννης, 'Αχιλλεύς Τασούλας, Γιώργος
Κουστουπιάς, 'Αντώνιος Γεωργακόπουλος, Γεώργιος
Σαμπουλής, Νικόλ. Τσαυδαρίδης, Νικόλαος Κασ-
παγερίδης, Δημήτριος Σταθόπουλος, Κωνσταντίνος
Σαμάρας, Πέτρος Χρήστος, Γεώργιος Σχοινάκης,
ης, 'Ιωάννης Παγωμένος, Χρήστος Μαυρογιάννης
Νικόλαος Φανουράκης, Θεόδωρος Κοντολογιάνης
Λόν Ζουάν, Βασίλειος Χατζησωτηρίου, Γεώργιος Λί-
θερης, Γεώργιος Τρόχαλος, Βασίλειος Ζάχος, Σ π ὦ ρ ι-
ω ἄ ν η ς Χ α ρ α λ α μ ἰ δ ῆ ς, Δ η μ ἰ τ ρ ἰ ο ς Τ σ α ν ῆ ς,
δων Ραφτόπουλος, Νικόλ. Τσαυδαρίδης, Γεώργιος Τρι-
Σχοινάκης, Γεώργιος Στρατής, Γεώργιος Μιχα-
χανατζής, 'Αγησίλαος Ρομπής, Δημήτριος Λο-
πούλος, Σπυρίδων Κλουβάς, Παναγιωτόπουλος, Τάκης
Ευστράτιος Καραβίδας, Εὐάγγελος Μπόρας, Τάκης
Χριστοδούλου, Κωντίνος Τζούρας, 'Αθανάσιος Μα-
ρίνος, 'Αγγελος Δέδες, Μαύρος Γάτος και 'Ιωάννης
Κοκονεζάκης (της Διομορίας Χριστοδούλου, Δημήτριος
Κουτλης, Κωντίνος Ράτης, Κωντίνος Παπαδόπου-
λος, 'Ιωάννης Χριστοφής, 'Αλκης Δάντης, Γεώργι-
ος Μαρούγκας και Χρήστος 'Ασημακόπουλος.
'Υ π ο λ ο γ ὠ ς: Μιχαήλ Χατζηαποστόλου και
'Α ν θ ὠ γ ο ι: Νικόλαος Σιδερίδης, Γιώργος Ξενίας
και Νικόλαος Ζαχαριάδης. 'Ο λ ὠ ν τ ὠ ν ἄ ν ω τ ἑ ρ ὠ ν
διεύθυνση είνε: Greek Exped. Forces, C.A.P.O.
5800, Μερίμνη Β.Σ.Τ. 902.

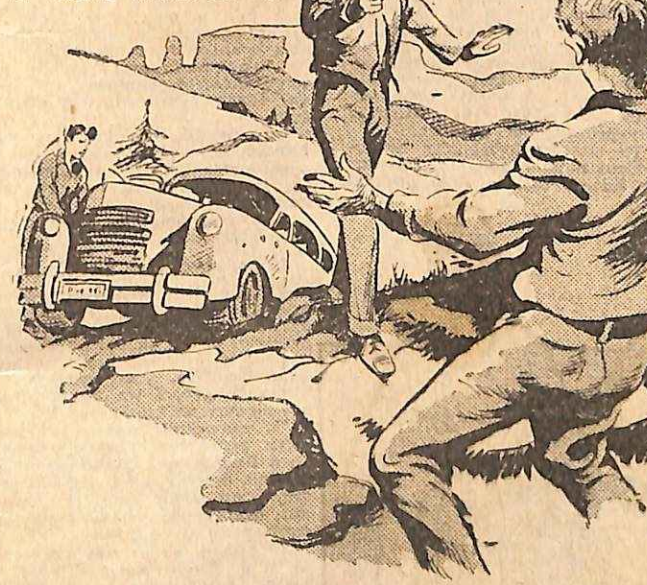
'Αλληλογραφία ζητούν και τρεις σ μ η ν ἱ τ ε ς
μας που βρίσκονται στην Σεούλ: δ Λάμπρος Μα-
μασάριδης, δ Μάκης 'Αθανασίου και δ Παναγιώτης
Τζάρας. 'Η διεύθυνσή τους είνε 13th
Hellenic Flight, R.H.A.F., C.A.P.O. 5802, Cjo P.M.
B.A.P.O. 902, Athens, Greece.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλο-
γραφία με 'Ελληνίδες: Π. Χατζής, Ι. 'Αλεξάνδρου,
Νικ. Κουκουλάκης, Θωμ. Δημησίου και Νικόλ.
Ζαφειρίδης 569 Τ. Π. 3ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 916, Κων.
Τίνας Οικονομίδης και Δημήτριος Γράβας, 24 Σ. Πε-
τ.Τ.Γ. 918Β, Σπυρίδων 'Αλεξίου, 146 Σ.Τ.Γ. 914,
Σ.Τ.Γ. 912, 'Ηλίας Γεωργίου 514 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 914,
Φώτιος 'Αρρηκάκης και Ζωρής Ντινέπουλος, Σ.
Τ.Γ. 913Β, 'Αθανάσιος Πεφτινός, Οδυσσεύς Μήλιος
και Σερραφείμ Δημάκης, 222 Τ. Πρ.κ. Σ.Τ.Γ. 927.

Ο μοιραίος περίπατος με τό αυτοκίνητο

Ο ΛΟΙ, στο Σάντοβαλ του Νέου Μεξικού, θεωρούσαν ύπο-
δειγματική την οικογένεια Σίλβας. 'Η γήρας μητέρα κι'
οι τέσσερις γιοι της — δ Τζώρτζ, δ Φέλιξ, δ Τόνυ κι'
δ Τζέιμς — ζούσαν μονιασμένα κι' αγαπημένα.
Μιά μέρα λοιπόν του καλοκαιριού του 1933, οι τρεις άπ'
τους άδελφούς παρουσιάσθηκαν στο γραφείο του «σερίφη»
και τόν άνήγγειλαν με ταραχή ότι
δ Φέλιξ είχε χαθή, από 3 ήμέρες.
Φοδόνταν —είπαν— ότι του είχε
συμβή κάτι κακό.

Είνε εξαφανισθή, χωρίς να τους
πή τόν πήγαινε, δίχως καν να τους
άποκαιρητήση. 'Οταν τους καληνύ-
χτισε, τό βράδυ του Σαββάτου,
στις 10, είχε πη πώς θα
να κοιμηθ. Τό πρωί της
Κυριακής όμως, δεν φάνη-
κε στο πρόγευμα. 'Ανέ-
δθηκαν τότε στο δωμάτιό
του και δρῆκαν τό κρεβ-
βάτι του άπείραχτο. Δεν
υπήρχαν ίχνη πάλης, ούτε
κι' έλειπε τίποτε άπ' τό

— 'Ο καυγάς τους πήρε διαστάσεις και σε μιά στιγμή δ άλλος τόν
πυροβόλησε δυό φορές και τόν σκότωσε...

δωμάτιο.

— Ρωτήσατε τους φίλους του; είπε δ σερίφης.
— Ναί, αλλά δεν ήξεραν τίποτε, άπάντησε δ Φέλιξ. 'Υπο-
θέσαμε μήπως είχε πάει στο «ράντσο» ενός άπ' αυτούς: του
Μπιλ Σμιθ, που κυνηγούσαν και φάγευαν συχνά μαζί. Πή-
γαμε εκεί, αλλά μās είπαν πός δ Μπιλ έλειπε στο Νηπτορότ.

Η είδηση της εξαφάνισής του Τζώρτζ δημοσιεύθηκε στις
έφημερίδες. Την άλλη μέρα, ένας νέος είπε στο σερίφη ότι
είχε δη τό Τζώρτζ τη νύχτα του Σαββάτου, στις 11½, να μι-
λά με κάποιους που βρίσκονταν μέσα σ' ένα αυτοκίνητο.
Μά δεν τους είχε διακρίνει, στα σκοτεινά.

— Αλλά κι' ένας ιδιοκτήτης ντανονγκ κατέθεσε πώς είχε πε-
ράσει από κεί δ Τζώρτζ κατά τις 11 κι' είχε φύγει ύστερα
μόνος. Μετά τις 11½, δεν τόν είνε δη πιά κανείς.

— 'Ο σερίφης άργάγανως συστηματικές έρευνες και άνακρί-
σεις. Πέρασε όμως μιά βδομάδα, χωρίς ν' ανακαλύψη κανέ-
να ίχνος. Πώς είχε χαθή έτσι μυστηριωδώς δ Σίλβας;

— Άπ' όλους τους φίλους του, δ μόνος που δεν είχε εξετασθή,
ήταν δ Μπιλ Σμιθ. 'Ο σερίφης τηλεγράφησε στην αστυνομία
του Νηπτορότ, για να τόν ειδοποιήση. Την άλλη μέρα, τόν
άπάντησαν πός δ Σμιθ είνε όσάκις εκεί τό Σάββατο, για να
έπισκεφθῃ μιά φιλενάδα του, κι' ότι δεν ήξεραν τί είχε απο-
γίνει κατόπιν. Η φιλενάδα του είχε δηλώσει στην αστυνο-
μία πός της είχε πάρει 250 δολάρια, άρνήθηκε όμως να υ-
βάλῃ μήνυση. Πάντως, δεν μπορούσε νάχη σχέσηι δ Σμιθ με
την εξαφάνισι του Τζώρτζ, έόσον την ίδια εκείνη μέρα βρι-
σκόταν στο Νηπτορότ.

Τ' άλλο πρωί, δ Σμιθ παρουσιάστηκε στο γραφείο του
σερίφη. Φαινόταν άναστατωμένος.

— Τί είν' αυτά που έμαθα για τό Τζώρτζ, μόλις γύρισα
τώρα άπ' τό ταξίδι μου; είπε με άγωνία. Ανακαλύψατε τί-
ποτε νεώτερο;

— Όχι, δυστυχώς, άπάντησε δ σερίφης. Ξέρετε σείς άν
είχε έχθρους;... ή κανένα λόγο να εξαφανισθή ξαφνικά;...

— Τό μόνο που είχα μάθει άπ' τόν ίδιο, ήταν πώς μάλωνε
με τους άδελφούς του, πού τόν κατηγορούσαν ότι πήρε τη
μερίδα του λέοντος άπ' την πατρική κληρονομία...

— 'Ο σερίφης άπόρησε γι' αυτή την πληροφορία, έπειτα άπ'
όσα ήξερε για τους Σίλβας. 'Οστόσο, σκέφθηκε πός ύπαρ-
χουν συχνά μέσα στις οικογένειες έχθρες και πάθη άγνωστα
στους ταίτους...

Πάντως, δεν άκολούθησε τό σύστημα του Σμιθ να διακώψη
τις έρευνες του. Έστειλε μάλιστα παντού
εγκυκλίους, με τις όποιες ύποσχόταν άμοι-
ρή 5.000 δολαρίων κι' όποιον βάραισε τά
ίχνη του Τζώρτζ Σίλβας.

Πέρασε λίγος καιρός κι' δ κόσμος άρχισε
πιά να ξεχνάη την παράξενη αυτή ιστορία.
Μιά μέρα, κάποιος Ουάλλυ Σάντς, 16 χρό-
νων, σπουδαστής κολλεγίου, μαζί μ' ένα φί-
λο του και δυό κορίτσια, ανέβηκαν σ' ένα ό-
ροπέδιο της περιφέρειας, για να κόψουν ένα
χριστουγεννιάτικο δέντρο. 'Αφού περιπλανή-
θηκαν κάμποσο, δ Σάντς έπίσημανε ένα μι-
κρό κέδρο, με κολόδη κορυφή. Πήγαν κοντά
του...

...και, σταμάτησαν, τρέμοντας άπ' τη
φρίκη! Είχαν άντικρύσει τό πτώμα του Τζώρτζ Σίλβας,
ανάμεσα στους θάμνους!...

Είδοποίησαν άμέσως τό σερίφη. Αυτός εξέτασε τό
νεκρό και βάραισε δυό τρυπες από σφαίρες στο κεφάλι
του.

Λίγο άργότερα, άφού άνέκρινε χωριστά τόν κα-
θένα άπ' τη συντροπιά που είχε δρῃ τό πτώμα, κά-
λεσε πάλι τό Σάντς και τόν ρώτησε:

— Ψάχνατε για ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο...
δεν είν' έτσι; 'Υπάρχουν όμως στο βουνό τόσοί ώρι-
μοί κέδροι. Γιατί να πάτε στο οροπέδιο, όπου βρι-
σκονται μόνο λίγα δέντρα, μικρά και καχεκτικά;

— 'Ο Σάντς ταραχθηκε και δεν δρῆκε τί ν' άπαντή-
ση. 'Ο σερίφης συνέχισε:

— Έμαθα άπ' τους φίλους σου ότι έσύ έπέμυ-
νες να πάτε στο βουνό, κι' ότι άδιαφορήσεις για
τόσα ώρια δέντρα που δρῆκατε στο δρόμο. Γιατί
προτίμησες εκείνο τό κολοδό;

— 'Ο νεαρός είνε νινεϊ καταχλωμος. 'Εμεινέ άνι-
λπος για λίγο κι' ύστερα φάναζε ύστερικά:

— Δεν τόν σκότωσα εγώ!... 'Οχι, όχι!...

Δεν δυσκολεύτηκε πιά πολύ δ σερίφης, για να
τόν κάμη να διηγηθῃ όλα όσα ήξερε.

Τη νύχτα, τόν φόνου του Σίλβας, δ Σάντς βρι-
σκόταν μ' ένα φίλο που δοκίμαζε ένα καινούργιο
αυτοκίνητό του. Συνάντησαν λοιπόν τό Τζώρτζ, πού
έθευε άπ' τό ντανονγκ, και τόν πρότειναν ένα περί-
πατο ως τό βουνό. 'Εκείνος δέχτηκε.

— 'Οταν έφτασαν όμως εκεί, μάλωσε με τόν ιδιοκτή-
τη του αυτοκινήτου, γιατί τόν είχε δώσει ένα τσέκ
χωρίς άντίκρυσμα. 'Ο καυγάς τους πήρε διαστάσεις και σε
μιά στιγμή δ άλλος τόν πυροβόλησε δυό φορές και τόν σκό-
τωσε. 'Απειλίες ύστερα τό Σάντς ότι, αν μιλούσε, θα είχε
κι' αυτός τό ίδιο τέλος με τό Σίλβας.

— Έτσι, δ Σάντς σώσασε. 'Οταν όμως δ σερίφης προκί-
νησε την άμοιβή των 5.000 δολαρίων, δ φονιάς υπέδειξε στο
Σάντς να προπονήθῃ πώς δρῆκε τυχαίως τό πτώμα, να πά-
ρη τά χρημάτα και να τόν τά δώση. 'Αλλοίως, τόν άπειλеше
πός θα τόν σκότωνε. Δική του ιδέα ήταν ή δῆθεν άναζήτησι
του Χριστουγεννιάτικου δέντρου.

— Και ποιάς είν' αυτός δ φίλος σου; ρώτησε δ σερίφης.

— 'Ο Μπιλ Σμιθ!

Σέ λίγο, δ σερίφης είχε συλλάβει τό Σμιθ. Έξακριβώθη-
κε τότε ότι τό αλλοθί του στο Νηπτορότ ήταν ψεύτικο. Τό εί-
χε σκηνοθετήσει, με τη βοήθεια μιάς φιλενάδας του.

— Δεν τόδελα να σκώτῳ τό Τζώρτζ! είπε με συντριβή.
'Ηταν δ καλύτερός μου φίλος... Μά, εκείνη τη στιγμή, είχα
χάσει τά λογικά μου...

Τόν Φεβρουάριο του 1934 έγινε ή δίκη του, και καταδικά-
σθηκε σε ισόβια δεσμά.

Τό γωμά του σολωμού

— Ένας διομήχανος έβριζε στην αγορά της 'Αμερικής πολ-
λές κονσέρβες που είχαν μέσα σολωμό με λευκή άπόκρυσσι.
'Η τιμή της κονσέρβας αυτής ήταν φτηνή και ή ποίησις τού
ψαριού εξαίρετική.

Δυστυχώς όμως, τό λευκό γωμά του σολωμού δεν ήταν
συνήθισμένο στον πολύ κόσμο πού ήξερε ότι δ σολωμός είχε
γωμά πάντα έλαφρά ροζ. 'Ηταν λοιπόν νόστιμος, αλλά έ-
λειπε ή έμπιστοσύνη από τους άγοραστές. 'Ετσι δ διομήχα-
νος δεν πωλούσε διόλου τό έμπορεύμα του και άντιμετώπιζε
την πλήρη χρεωκοπία. Τί έπρεπε λοιπόν να γίνη;

Κάλεσε τότε γρήγορα τους διευθυντές των διαφόρων δια-
φημιστικών έταιρειών για να σώσουν την κατάσταση... 'Επι-
τέλους δρέθηκε ή λύσις: — Ένας από τους διαφημιστάς πρό-
τεινε — ζητώντας φυσικά να καλοπληρωθῇ — στον έργοστα-
σίαρχη να τυπώση στο περίβλημα της κάθε κονσέρβας:

«Σας έγγνώμεθα ότι αυτός δ σολωμός δεν παίρνει ροζ
γωμά μέσα στο κουτί».

Η δυναστεία των Ρότσιλντ

Πώς απέκτησαν την κολοσσιαία περιουσία τους

Το Βατερλώ του Ναπολέοντος ήταν η αρχή της οικονομικής παντοδυναμίας των Ρότσιλντ. Και να πώς:

Μόλις έφτασαν στο Παρίσι οι πρώτες ειδήσεις για την ήττα του Ναπολέοντος στο Βατερλώ, ο Μεγιέρ Άνσελμ Ρότσιλντ, έστειλε έναν απεσταλμένο του στο Λονδίνο, με την εντολή να αγοράσει κάθε είδους τίτλους, με προθεσμία πληρωμής 24 ωρών. Κι είχε το σκοπό του γι' αυτό. Οι Άγγλοι έδωσαν με τρόπο να πλησιάει η ημέρα της αποφασιστικής συγκρούσεως μεταξύ του Ουέλλινγκτον και του Ναπολέοντος. Καί, μ' όλο που προσπαθούσαν να φαίνονται αισιόδοξοι, στο βάθος της συνειδήσεώς των, ήταν βέβαιοι για την πανωλεθρία του αγγλικού στρατού. Έτσι, οι διάφοροι τίτλοι έπεφταν συνεχώς και πολλοί είχαν φτάσει να προσφέρονται στο μισό της αξίας τους. Ο Ρότσιλντ ήξερε, λοιπόν, ότι ο απεσταλμένος του θα εύρισκε την αγορά του Λονδίνου «μέτα κάτω», όπως θα λέγαμε σήμερα. Και δεν απάτηθηκε στις προβλέψεις του. Γιατί στο Λονδίνο δεν ήξεραν ακόμη τίποτα. Η καλύτερα ήξεραν, ότι οι Άγγλοι είχαν έρθει σε δύσκολη θέση πάνω στο ύψωμα του Άγιου Ιωάννου.

Όταν, λοιπόν, ο απεσταλμένος του Ρότσιλντ τους έδειξε μια έκδοση της Παρισινής «Γκαζέτ», που περιέγραφε τις πρώτες, ευνοϊκές για τους Γάλλους, φάσεις της μάχης, και προέβλεπε τη νίκη του Ναπολέοντος, δημιουργήθηκε ένας απερίγραπτος πανικός στο χρηματιστήριο του Λονδίνου.

Έτσι ο απεσταλμένος του Ρότσιλντ δεν είχε να κάνει τίποτα άλλο παρά να αγοράζει συνεχώς...

Εικοσιτέσσερες ώρες αργότερα, έφτασε η είδηση της πανωλεθρίας του Ναπολέοντος και της οριστικής νίκης των Άγγλων... Κι' έγινε τότε το αντίθετο... Οι τίτλοι άρχισαν να ανεβαίνουν αμέσως κι' έφτασαν σε ύψη δυσθεώρητα...

Ο απεσταλμένος του Ρότσιλντ άρχισε τότε να πουλάει... Κι' από τα χρήματα που εισέπραξε, διέθεσε ένα ελάχιστο ποσό, για να πληρώσει εκείνα που χρωστούσε. Τα υπόλοιπα αποτέλούσαν κέρδος!...

Αλλά ποιος ήταν ο Μεγιέρ Άνσελμ Ρότσιλντ; Είχε γεννηθεί στη Φραγκφούρτη το 1743 και πρωτοέκανε την εμφάνισή του στη ζωή, ως παληπατζής. Λίγον καιρό αργότερα, έγινε γυρολόγος, έπειτα σαράφης και, τέλος, τραπεζίτης.

Το πρώτο τίναγμά του προς τ' άνω του το είχε δώσει και πάλι... ο Ναπολέων!

Το 1806, ο γαλλικός στρατός έφτασε μπροστά στη Φραγκφούρτη. Ο πρίγκιψ-ελέκτορας της Έσσης Γουλιέλμος Α', έφυγε τότε βιαστικά από την πρωτεύουσά του, αφήνοντας διαχειριστή της κολοσσιαίας περιουσίας του τον Ρότσιλντ. Ο Έβραϊος τραπεζίτης δεν καταγράφηκε τον πρίγκιπα. Αλλά από τη διαχείρισή αυτή, βγήκε κερδισμένος με μερικά εκατομμύρια, που εισέπραξε ως προμήθειες, μεσιτικές κλπ.

Ο πρώτος Ρότσιλντ πέθανε το 1812. Λίγη ώρα προτού ξεφυγήσει, κάλεσε τους πέντε γιους του γύρω στο κρεβάτι του και τους έδωσε τις τελευταίες συμβουλές του, που ήταν: 1) Να μείνουν πιστοί στη θρησκεία τους. 2) Να είναι αγαπημένοι. 3) Να παντρευτούν μόνο συγγενείς τους. 4) Να έχουν πάντα ένωμένες τις περιουσίες τους. 5) Να σέβονται και να υπακούουν πάντα τη μητέρα τους.

Η τρίτη απ' αυτές τις συμβουλές, έγινε παράδοσι της οικογενείας. Πολλές δεκαετίες οι Ρότσιλντ παντρεύονταν μόνο μεταξύ τους. Ο πρώτος που παρέβη αυτό τον κανόνα, ήταν ο Άλφρεντ, που παντρεύτηκε την Αμερικανίδα Κλώντια Ντυπόν (κόρη του γνωστού πολυεκατομμυριούχου) κι' ο Φίλιππος, που παντρεύτηκε μια Σαμπύρ.

Ο Έδουάρδος Ρότσιλντ, ο «Έδουάρδος του Παρισιού», όπως τον έλεγαν, θεώρησε αυτούς τους γάμους σαν προσβολή εναντίον της οικογενείας και σκέφτηκε να αποκηρύξει τους άποστατες και να διακοπεί κάθε σχέση μαζί τους. Αλλά ήρμισε κάπως, όταν οι ανεισιδίτοι του του υποσχέθηκαν με όρκο, ότι θα ανέτρεφαν τα παιδιά τους με την εβραϊκή θρησκεία.

Η άποστασία όμως, δεν περιωρίσθηκε μόνον στα αγόρια. Κατά το 1936, η κόρη του Έδουάρδου Ιακωβίνη, κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψής της στην Αμερική, έπεσε στην αγκαλιά ενός Αμερικανού. Κατά την ίδια περίπου εποχή, μια άλλη Ρότσιλντ πήρε το ψευδώνυμο Νικολέττα Στέφεν κι' έγινε ηθοποιός του κινηματογράφου.

Αυτή τη φορά, ο Έδουάρδος Ρότσιλντ δεν διάσσε ούτε στιγμή: αποκήρυξε τόνον την κόρη, όσο και την ανεψιά του.

Αλλά η τύχη τον εκδικήθηκε. Κατά τη γερμανική κατοχή, αναγκάσθηκε να φύγει κρυφά από το Παρίσι, χωρίς ούτε μια πεντάρα στην τσέπη του κι' έπειτα από πολλές περιπέτειες, έφτασε στη Νέα Υόρκη. Στην αποδράση, βρήκε την κόρη του που τον περιέμενε. Γιατί η Ιακωβίνη είχε μάθει την ύλη του πατέρα της κι' είχε τρέξει για να τον παραλάβει. Συμφιλιώθηκαν τότε κι' ο Έδουάρδος έμεινε κοντά στην κόρη του ως τον τερματισμό του πολέμου. Γύρισε κατόπιν στο Παρίσι, όπου πέθανε το 1950 σε ηλικία 80 χρόνων.

Αλλά κι' η συνοχή της οικογενείας των Ρότσιλντ δεν διατηρήθηκε. Μετά το θάνατο του αρχηγού της δυναστείας Μεγιέρ Άνσελμ Ρότσιλντ, οι πέντε γιοί του διασκορπίστηκαν στις πρωτεύουσες της Ευρώπης. Ο μεγαλύτερος, ο Άνσελμ, κράτησε το κατόστημα της Φραγκφούρτης, ο Σολομών ίδρυσε Τράπεζα στη Βιέννη, ο Νάθαν στο Μάντσεστερ και κατόπιν στο Λονδίνο, ο Κάρολος στη Νεάπολη και ο Ιακώβος στο Παρίσι.

Αλλά οι περιουσίες τους ήταν κοινές. Όλες αυτές οι Τράπεζες αποτελούσαν μια και μόνο. Και σ' αυτό ώφειλετο η οικονομική κυριαρχία τους στην Ευρώπη.

Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, η περιουσία των Ρότσιλντ υπολογίζονταν τεσσάρης φορές πιο μεγάλη από την περιουσία του Ροκφέλλερ.

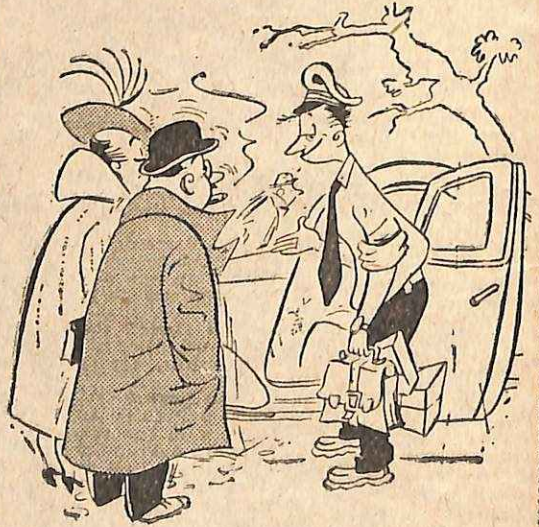
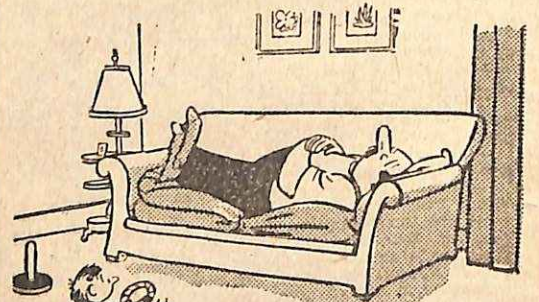
Αλλά ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, υπενόμισε τις βάσεις της ηγεμονίας τους και η μεταπολεμική κατάσταση της Ευρώπης, δεν άφησε μεγάλο περιθώριο στη δραστηριότητά τους.

Έτσι οι Ρότσιλντ έκτοπισθηκαν βαθμιαία από τη θέση που είχαν πριν. Είναι, βέβαια, το ίδιο εύρωστο οικονομικά, όπως και άλλοτε. Αλλά τα κεφάλαιά τους παραμένουν νεκρά ή τους αποδίδουν ελάχιστα... Κι' αυτό, για τους τρεις οικονομικούς δυναστές της Ευρώπης, είναι συνώνυμο με την παρακμή.

Δύο απ' αυτούς άλλωστε, ο Μαυρίκιος κι' ο Άλφρεντ, έχουν αποσυρθεί από τις επιχειρήσεις κι' είναι πιθανόν, ότι κι' άλλοι Ρότσιλντ θα ακολουθήσουν τα παράδειγμά τους. Αρχηγός της οικογενείας είναι σήμερα ο 42ετής Γκυ, πρωταθλητής του γκολφ και ιδιοκτήτης του μεγαλύτερου σταυλού ίππων για κούρσες της Ευρώπης. Οι επιχειρήσεις δεν τον αφήνουν ασυκίνητο. Αλλά δεν δείχνει τον ίδιο ζήλο γι' αυτές, όπως οι πρόγονοί του. Γιατί εκείνο που τον ενδιαφέρει περισσότερο, είναι να γράφει «αί ν' απολαύσει τη ζωή του...

—Παιδιά, τί λέτε; Πεταγόμαστε, με την εθνικία, μέχρι το χαμάι;...

—Μα πώς γυρνάς με κοντά μανίκια, ν' αυτό το κούνο, Γιάννη;
—Φταίνε οι προκαταβολές που έχω πάρει, κύριε διευθυντά! Μη ξεχνάτε, πώς βρίσκομαι στα μέσα 'Ιουλίου!...

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑΙΟΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Μαίρη Βίλιγκτον, σύζυγος Αμερικανού τραπεζίτη και βεη κόρη ενός Ίνδου μαχαργιά, κληρονομεί 1.000 εκατομμύρια δολάρια. Ο άνδρας της σχεδίαζε να την δολοφονήσει κι' ανατινάζει την κληρονομία κι' ανατινάζει το έγκλημα στον εμπιστογγραμμάτη του Τζακ Λαίονς, που είναι και συμμορίτης της φοβερης συμμορίας του «Ματωμένου Χεριού». Αλλά η αντίπαλη συμμορία του «Σταχτιού Γάντιου» φυγαδεύει τη Μίρκα, κι' ο Τζακ αναγκάζεται να μεταπηδήσει σ' αυτή τη συμμορία για να σώσει τη ζωή του. Ο Βίλιγκτον αναθετίζει στον Πίνκερτον να βρει την γυναίκα του. Ο Τζακ τραυματίζεται σοβαρά τον αστυνομικό, ριχνοντας πάνω του ένα βαρύ επιχοντας. Ο «Αριθμός 47», αρχηγός του «Ματωμένου Χεριού», αναθετίζει στο συμμορίτη Κουκ ν' αποτελειώσει τον πληγωμένο Πίνκερτον. Βρίσκει εξ' άλλου κάποια Τζέννυ Μόρρις, που μοιάζει καταπληκτικά με τη Μίρκα, και συννοείται με το Βίλιγκτον να παίξει αυτή το ρόλο της γυναίκας του, για να πάρουν από την Τράπεζα τα 1.000 εκατομμύρια.

Πραγματικά, πηγαίνουν κι' οι δύο στην Τράπεζα. Ο διευθυντής, ξεγελασμένος από την μοιότητα της Τζέννυ με τη Μίρκα, προθυμοποιείται να της δώσει τα εκατομμύρια. Τη στιγμή εκείνη του τηλεφωνεί ο Πίνκερτον, αμέσως όμως κόβεται η τηλεφωνική γραμμή. Στο μεταξύ ο Κουκ έχει προσληφθεί ως νοσοκόμος στην κλινική όπου νοσηλεύεται ο Πίνκερτον. Ο αστυνομικός ανακαλύπτει τους σκοπούς του και λυπτεί τους σκοπούς του και προσποιείται το νεκρό, για να προσποιηθεί. Έτσι, ειδοποιείται το «Ματωμένο Χέρι» πως πέθανε ο Πίνκερτον. Το μαθαίνει επίσης και το «Σταχτιού Γάντι», πειδή όμως ο αρχηγός του αμυδάλλει, στέλνει ανθρώπους του να αρπάξουν το φέρετρό και διαπιστώνουν ότι ο νεκρός δεν είναι Πίνκερτον. Αυτό το πληροφορείται και το «Ματωμένο Χέρι». Στο μεταξύ, ο Πίνκερτον τηλεφωνεί στην Τράπεζα για να μη παραδώσει τα εκατομμύρια της Μίρκα, οι συμμορίες όμως κόβουν το σύρμα του τηλεφώνου του. Έτσι, ο Βίλιγκτον κι' η Τζέννυ προλαμβάνουν να πάρουν το θησαυρό και να φύγουν. Η πραγματική Μίρκα ζητάει κατόπιν να πάρει τα εκατομμύριά της, αλλά είναι πολύ αργά πια. Ο Βίλιγκτον αναγγέλλει στην Τζέννυ πως σκοπεύει να ξεγελάσει το «Ματωμένο Χέρι», κρατώντας για τον εαυτό του τα εκατομμύρια κι' αυτή την ίδια. Εκείνη προσποιείται, ότι δεχεται κι' ότι τον έχει αγαπήσει, για να προλάβει να φτάσει η συμ-

μορία στο εξοχικό σπίτι όπου βρίσκονται προσωρινά.

—Οχι, δεν θα φύγουμε, αν δεν γίνης πρώτα δική μου! τραύλισε. Είσαι θεσπεσία, είσαι καλλιτέχνημα! Σ' αγαπώ, σέ ποθώ!...

Κι' η Τζέννυ τόν άφινε να ξεγινιέται στην στιγμή εκείνη απόλαυσί του, για να κερδίσει καιρό...

ΚΣΤ'

Την ίδια ώρα, ένα κόκκινο αυτοκίνητο έτρεχε στον ίδιο δρόμο που είχαν ακολουθήσει πριν ο Βίλιγκτον κι' η Τζέννυ. Βρίσκονταν σ' αυτό ξη άντρες, με ρούχα και όπλα κυνηγών. Τα πρόσωπά τους κτεπάζονταν από μαύρες μάσκες. Κι' είχαν όλοι κεντημένο στο στήθος ένα κόκκινο χέρι μέσα σε λευκό κύκλο.

Ξαφνικά όμως, τ' αυτοκίνητό τους σταμάτησε. Είχε πάθει κάποια βλάβη ή μηχανή.

—Θα προσπαθήσω να τη διορθώσω, είπε ο σωφέρ.

—Κάνε γρήγορα. Βάν Κίγκ! Πρέπει να προφτάσουμε το Βίλιγκτον, πριν ξεφύγει απ' τη βίλλα όπου βρίσκεται τώρα με τους θησαυρούς.

Ο σωφέρ δεν άργησε να επισκευάσει το μοτέο. Και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε πάλι. Σε λίγο όμως έπαψε καινούργια βλάβη, ανεπανόρθωτη τώρα.

Θέλωμε ακόμη 50 χιλιόμετρα, για να φτάσουμε εκεί που βρίσκεται ο Βίλιγκτον! είπε με μανία ένας απ' τους συμμορίτες.

—Και δεν έχουμε ούτε άλλο!

—Κι' αν είχαμε, τί θα κάναμε; Πώς θα κυνηγούσαμε μ' αυτά το γρήγορο αυτοκίνητο του Βίλιγκτον;

—Ανάθεμα! Μας κλέβει ο άθλιος νίλια έκστομωσία! —Σκέψου το θυμό του «Αριθμού 47»...

—Αν περνούσε από δω κανένα άλλο αυτοκίνητο... Μα ο δρόμος είναι έρημος!...

—Ένας απ' τους προσυποδότες, που φαίνονται ο άρχηγός, σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα ρώτησε:

—Πότε θα περάσει το τραίνο του Σάν Φραντσκο;

—Σε μισή ώρα, απάντησε ένας άλλος, άφοι κούταξε το ρολόι του.

—Αυτή λοιπόν μόνο ή ελπίδα μας μένει.

—Να πάρουμε το τραίνο; Μα είναι αδύνατον.

—Τίποτε δεν είναι αδύνατον για τους ανθρώπους του «Ματωμένου Χεριού».

—Τί εννοείς, Λόρενς; Θέλεις να σταματήσουμε το τραίνο;

—Θα το περιμένουμε, δίπλα στη γραμμή, και θα πηδήσουμε πάνω.

—Μα πώς, Λόρενς; Το τραίνο θα τρέχει με 85 χιλιόμετρα την ώρα!...

Κι' άλλωστε, απ' τον περασμένο μήνα που το ληστέψαμε στο Ίλλινόις, το συνοδεύει πάντα μια αστυνομική

δύναμις από πενήντα άνδρες.

—Διάβολο! Κι' εμείς είμαστε μόνο έξι!...

—Βλέπεις λοιπόν, τώ πρέπει να βρης κάποιο άλλο μέσον... Αλλιώς, άς προσκινηθούμε κι' άς ειδοποιήσουμε έγκαιρώς τον Αριθμό 47 ότι για λόγους ανεκάρητους της θελήσεώς μας, άποτύχαμε στην άποστολή μας.

Ο Λόρενς κούταξε γύρω του. Η ματιά του καρφώθηκε στο ποτάμι, που περνούσε σε μικρή απόσταση. Παρακολούθησε για λίγες στιγμές το νερό του, που κυλούσε ορμητικό.

—Για πές μου, Κίγκ, ρώτησε. Ποιό δρόμο ακολουθεί αυτό το ποτάμι;

ΚΖ'

Ο Κίγκ δεν μάντεψε άμέσως το σκοπό της ερωτήσεως εκείνης του Λόρενς.

—Τραβάει προς τη δύση, άπάντησε.

—Είναι όμαλη ή κοίτη του;

—Ομαλότατη.

—Σχηματίζει πουθενά καταράκτες;

—Οχι. Μόνο που έχει μεγάλη κλίση, κι' έτσι τα νερά του κυλάνε μ' αυτή τη δραμονισμένη ταχύτητα που βλέπεις.

—Μα αυτό ακριβώς θέλω κι' εγώ... Υπολογίζω πως το ποτάμι θα περνάει πολύ κοντά απ' τη βίλλα του Βίλιγκτον.

—Ναι. Τριακόσια ως τετρακόσια μέτρα.

—Να λοιπόν το γρήγορο μεταφορικό μέσον που νας χρειαζόταν! φώναξε με χαρά ο Λόρενς.

—Το ποτάμι; Θα χρησιμοποιήσης το ποτάμι; Με ποιόν τρόπο;

—Θα δέσουμε με γερά σκοινιά τρεις γοντρούς κορμούς δένδρων και θα φτιάσουμε έτσι μια θαυμασία σχεδία, στην οποία θα μπορούμε να σταθούμε άνετα και οι έξι.

—Μα είναι πολύ επικίνδυνο το σχέδιό σου!

—Καθόλου! Θ' αναλάβω ε-

γώ να διευθύνω τη σχεδία και θα την οδηγώ στην όχθη, κοντά στο σπίτι του Βίλιγκτον.

—Θα τα καταφέρεις, Λόρενς; —Το έγγωμαι.

—Εμπρός λοιπόν! Οι συμμορίτες πήσαν νύστα απ' το αυτοκίνητο ξη καλά τσεκούρια κι' ώρμησαν προς το κοντινό δάσος.

Σε δέκα λεπτά είχαν κόψει τρία χοντρά δέντρα και τα είχαν μεταφέρει ως την όχθη. Τα έδεσαν δίπλα-δίπλα κι' έτοιμάσαν μια σχεδία, μήκους 10 μέτρων και πλάτους 6. Την έρριξαν μέσ' στο ποτάμι και πήδησαν πάνω σ' αυτήν. Ο Λόρενς είχε φτιάσει ένα είδος πρωτόγονοι τιμονιού.

Το νερό παρέσυρε με όρμη τη σχεδία με τους έξι συμμορίτες, προς το σπίτι όπου ο Βίλιγκτον είχε ξεχαστεί τόσο ασυλλόγιστα πάνω στα άφρόπιστα στήθη της Τζέννυ Μέρρις...

ΚΗ'

Στο μεταξύ, η έρωτική και μωδία που αποφάσισε να παίξει η Τζέννυ, έπαυσε έπικινδυνή τροπή. Ο Βίλιγκτον ήταν πια ασυγκράτητος. Έσφίγγε λυσσασμένα στην αγκαλιά του τη νέα γυναίκα, τη φιλούσε στα χείλη, στο λαιμό. Στά στήθη και της ψιθύριζε:

—Δική μου! Θα γίνης δική μου, Τζέννυ!

Εκείνη έδλεπε πως δεν θα μπορούσε να του αντισταθεί για πολύ. Ζήτησε λοιπόν να κερδίσει ακόμη καιρό, με την ελπίδα πως θα φτανε από στιγμή σε στιγμή το «Ματωμένο Χέρι».

—Μή, μη, Ουίλ!... φώναξε. Με κάνεις να σέ φοβάμαι να σ' αποστρέφωμαι!...

Και προσπάθησε ν' απαλλάγεί απ' την αγκαλιά του μα δεν το κατάφερε. Παραπονήθηκε τότε τη θυμωμένη. Τόν έσπρωξε μακριά και τόν είπε:

—Ντροπή σου Ουίλ! Θέλεις να σ' αγαπήσω, κι' όμως

Μυριές ιστορίες
Το τηλεγράφημα

Στις Ήνωμένες Πολιτείες, από τα παλιά χρόνια ισχύει στο θέατρο ένας άγραφος νόμος: Μπορεί ένας θεατρώνης ν' απολύσει έναν ήθοποιο χωρίς καμιά αποζημίωση ή αμοιβή, αρκεί ή απόλυσή του να γίνη μέσα σε 13 μέρες από της προσλήψεώς του. Αν ως τότε δεν απολυθή πληρώνεται κανονικά για τις ημέρες της δουλειάς του.

Ένας ήθοποιός λοιπόν είχε μια φοβερή κακοτυχία. Σε έξη διαδοχικά «άγκαζαρίσματα» του είχε ειδοποιηθεί τηλεγραφικώς την δεκάτη τρίτη ημέρα της παραστάσεώς του έργου, που έπαιρνε μέρος, ότι απολυόταν έπειδή είχε άποτυχε στο ρόλο του.

Τώρα έπαιζε για την ίδια χρονική περίοδο σ' ένα έβδομο έργο. Αν λοιπόν ως τα μεσάνυχτα της δεκάτης τρίτης ημέρας δεν έφτανε κανένα τηλεγράφημα, είχε σωθί. Είχε μεγάλη ανάγκη από λεπτά, γιατί αυτός και ή γυναίκα του είχαν από μέρες ξεδώσει και το τελευταίο τους δολλάριο.

Έτσι, ανήσυχος και οι δύο τους κύτταζαν το ρολόι. Τα μεσάνυχτα λοιπόν πλησίασαν κι' ετοιμαζόντουσαν να γιορτάσουν το γεγονός, όταν ξαφνικά έσκασε ή υπόμπα.

Ένας τηλεγραφικός διανομέας τούς έφερε το μοιραίο τηλεγράφημα... Κεραινοβολημένος ο ήθοποιός τόν άνοιξε με τρεμουλιαστά χέρια. Ξαφνικά όμως άφησε μια άγρια κραυγή ανακουφίσεως.

—Αγαπη μου! φώναξε στη γυναίκα του. Η μητέρα σου πέθανε!...

με μεταχειρίζεσαι σαν μια κοινή γυναίκα.

Και, καταλαβαίνοντας πως τα λόγια της έκαναν ζωντανή εντύπωση στο Βίλιγκτον, προσέθεσε:

— Βίλιγκτον! "Ακουσε με, αν δεν θέλεις να πιστέψω πως έχεις ένστικτα κτηνούς!"

— Ο τραπέζιτης φοβήθηκε μήπως θυμώσει περισσότερο την άμορφη γυναίκα. Χαλάρισε λοιπόν το σφισταγκάλιασμά του, αλλά χωρίς να παραιτηθεί από τους σκοπούς του. Απομάκρυνε το πρόσωπό του από το δικό της και τα χείλη του από τα χείλη της.

— Σ', αγαπά, Τζέννυ... δικαιολογήθηκε.

— Μα δεν είναι έρωας, αυτός! Μ' αγαπάς και με μεταχειρίζεσαι με τέτοιο τρόπο; Θέλεις λοιπόν να με κάνεις να πιστέψω πως έκαμα κακά να σ' άφισω να καταλάβεις τη συμπαθεία μου για σένα και να κάνω μερικές υποχωρήσεις;...

— Ώ, Τζέννυ! "Αν ήξερες πόσο είσαι άρτια!"

— Τό ξέρω, φίλε μου. Κι' η όμορφιά μου σου άνηκε. Μα μη θελήσεις να κάνεις κατοχή με τρόπο που με προσβάλλει και με κάνει να ντρέπομαι για τον εαυτό μου! "Ήσυχα λοιπόν, Βίλιγκτον!"

— Η Τζέννυ κυττάχτηκε και προσπολήθηκε πως τώρα μόλις ανακαλύπτει τη γυναικότητα του στήθους της. "Έδωκε μια φωνή και βέβαια να σκεπαστεί."

— Όχι, όχι! φώναξε ο Βίλιγκτον. Μείνε όπως είσαι, Τζέννυ!"

— Την έσφιξε και πάλι παράφορα στο στήθος του και κέλλησε τα χείλη του στα δικά της, ψιθυρίζοντας:

— Αυτή τη φορά, θα γίνεις δική μου!...

— Ήταν τόσο η όρμη του ώστε η Τζέννυ κατάλαβε πως ο κίνδυνος είχε γίνει πια αναπόφευκτος... πως είχε πέσει η ίδια στην παγίδα που είχε στήσει για το Βίλιγκτον.

— Μα έπρεπε να άμυνθώ! "Αλλάστε, δεν είχε λείψει ακόμη κάθε έλπίδα. Μπορούσε κάποιο έμποδο να κλυδωνιστεί το «Ματωμένο Χέρι».

— Μα ήξερε καλά η Τζέννυ πως η πανίσχυρη συμμορία είχε τα μέσα να νικήσει όλα τα έμποδα.

— Αποφάσισε λοιπόν να παίξει το τελευταίο άσπας της. Αγκάλιασε κι' αυτή το Βίλιγκτον, τον φίλησε και του είπε:

— Έστω λοιπόν. "Ας γίνω το θέλημά σου... Κλείδωσε όμως την πόρτα, γιατί μπορεί να μπη ο σωφέρ."

— Ναι, είχες δίκιο.

Κι' ο Βίλιγκτον, άνυποπτος, την άφισε ελεύθερη και πήγε προς την πόρτα. "Αμέσως η Τζέννυ πετάχτηκε όρθια τράβηξε το μαχαίρι που της είχε δώσει κρυφά ο θυρωρός και περίμενε."

Καθώς ο Βίλιγκτον ξαναγύριζε κοντά της, μ' άνοιχτή άγκαλιά, αυτή άφισε να δεσπάσει ο θυμός που κοχλάζε στα στήθη της.

— Αν κάμεις ένα βήμα ακόμα, σ' σκοτώνω! φώναξε.

Κι' άγγιξε το όπλο της στο στήθος του τραπέζιτη.

— Τζέννυ! Τρελλάθηκες;...

— Τραυλίσσε εκείνος.

— Δοκίμασε να προχωρήσει, και θα δεις πως δεν τρελλάθηκε καθόλου!

— Ο Βίλιγκτον στομάχησε, άνοποφάσιτος. Μα δεν ήταν από τους ανθρώπους που υποχωρούν εύκολα. Ή σκέψι πως

του έξευγε η γυναίκα που κρατούσε πριν από λίγο στην άγκαλιά του, κι' ότι φοβόριζε αυτόν που είχε τολμήσει να κηρύξει τον πόλεμο στο «Ματωμένο Χέρι», τον έκανε έξω φρενών. Τράβηξε κι' αυτός το εβόλδερ του και τσούτρεψε έναντιον της.

— Τζέννυ! φώναξε. "Αποφάσισα να γίνης δική μου, και θα γίνης!"

— Η πέταξε το μαχαίρι σου και πέσε στην άγκαλιά μου, ή θα σε σκοτώσω και θα σε χαρώ νεκρή!"

— Κτηνάνθρωπε! Βόησε η Τζέννυ. Είσαι ικανός να φτάσης ως εκεί;... Καλά λοιπόν, κάμε ό,τι θέλεις. Προτιμώ το θάνατο, παρά σένα!"

— Ά, έτσι; Νά λοιπόν!

Κι' ο άπαθημένος Βίλιγκτον πυροβόλησε...

★

Λίγα λεπτά πια πριν ο σωφέρ του Βίλιγκτον δοκίμαζε μια τρομερή έκπληξη.

Καθώς περίμενε, άνυποπτος, άκουσε βιαστικά βήματα. Κυττάζε κι' είδε έξω άντρες με μασκες, πανόπλους, που έτρεχαν προς το σπίτι.

— Δυστυχία! Το «Ματωμένο Χέρι!» ψιθύρισε.

— Πήδησε τότε από το κάθισμά του, με το σκοπό να τρέξει, να ειδοποιήσει τον κύριο του. Αλλά δεν πρόλαβε. Γιατί ο ένας από τους προσωποδοφόρους, άφου έδωκε τη μάσκα του για να βλέπει καλύτερα, τον κυνήγησε και τον έφτασε μπροστά στην έξοδο της του σπιτιού.

— Ήταν τρομερός, άπείσχιος στο πρόσωπο. Στήριξε το πιστόλι του στο μέτωπο του σωφέρ και μούγκρισε:

— Τσιμουδιά, γιατί χόθηκες. "Εκείνος άσπασε και περσίμενε. Στο μεταξύ, έφτασαν κι' οι άλλοι συμμορίτες και τον περικύκλωσαν."

— Τίνος είναι τ' αυτοκίνητο; τον ρώτησαν.

— Του κ. Βίλιγκτον...

— Είπ' εδώ άκούμ, αυτός;

— Μάλιστα. Μέσα στο σπίτι.

— Κι' η κασετίνα πούκλεψε από την Τσάπελα;

— Την έχει μαζί του, πέσας...

— Είναι μαζί του κι' η ψεύτικη γυναίκα του;

— Ναι... Μα τα ξερετε λοιπόν όλα;

— Το «Ματωμένο Χέρι» τ'ά ξέρει όλα. Κι' όσα δεν ξέρει, τ'ά μαθαίνει...

— Ο Λόρενς — αυτός άνέκρινε τους σωφέρ — γύρισε στους συντρόφους του:

— Έχετε μαζί σας τ'ατσκούρια σας; ρώτησε. "Εμπρός λοιπόν!"

— Τη στιγμή εκείνη, άκούστηκε μέσ' από το σπίτι ένας πυροβολισμός... κι' ύστερα δεύτερος και τρίτος, καθώς και μια άπελπισμένη γυναικεία φωνή.

— Ο άθλιος! ούρλιασε ο Λόρενς. Σκοτώνει τη Τζέννυ Μέρρις! Γρήγορα, να προφτάσουμε!"

— Σε λίγο, βρίσκονταν κι' οι έξι έξω από την πόρτα του δωματίου, όπου ο Βίλιγκτον κυνηγούσε και πυροβολούσε τη Τζέννυ. Μα τη βρήκαν κλειδωμένη. Μεταχειρίσθηκαν τα τσεκούρια τους, και σε λίγα δευτερόλεπτα την είχαν σπάσει.

— Ήρσαν τότε μέσα.

— Κατάρα! βόησε ο Λόρενς, που είχε μπη πρώτος.

— Η Τζέννυ Μέρρις κειτόταν

στο πάτωμα αίμόφυρτη, πληγωμένη από μια σφαίρα περιστροφής, άναίσθητη. Δίπλα της βρισκόταν η κασετίνα.

— Μα ο Βίλιγκτον είχε γαθή. Σίγουρα, θαχε δραπετεύσει από τ' άνοιχτο παράθυρο.

— Ο Λόρενς έσκυψε γάνω από τη Τζέννυ, βεβαιώθηκε πως άνάσινε, κι' ύστερα φώναξε στους άλλους:

— Κυνηγήστε το Βίλιγκτον! Δεν θαχνη πάει μακριά..."

— Έκείνοι πέταξαν τα τσεκούρια, τράβηξαν τα ρεβόλβερ τους και πήδησαν έξω από το παράθυρο. Ο Λόρενς άνασκήμασε τη λιπόθυμη Τζέννυ, άκούμπησε το κεφάλι της στα γόνατά του, έξέτασε την πληγή της και ψιθύρισε:

— Διάβολε! Είναι σφοδρά τραυματισμένη... Λίγο άκούμ, και θα της τρυπούσε την καρδιά η σφαίρα αυτού του άναθεματισμένου Βίλιγκτον..."

— Ωστόσο, πρέπει να την άνω να συνέλθει.

— Της έριξε λίγο κονι'άκ μέσ' στο στόμα. Ξέσφιξε τα φορέματά της, για να της εύκολύνει την άναπνοή. Και κατάρωσσε να την ξαναφέρει στις αισθήσεις της.

— Ποιος είσαι σύ; τον ρώτησε εκείνη, κυττάζοντάς τον με τρομαγμένα άκούμ μάτια.

— Το «Ματωμένο Χέρι», άπάντησε ο Λόρενς.

— Φτάσατε έγκαίρως;... Τ'ά έκατομύρια;

— Ήσυχασε. Είπ' έδώ. Μας ξέφυγε μόνο ο Βίλιγκτον. υά σε λίγο θαχνη πέσει στα χέρια μας."

— Υστερα;

— Δεν πρόφτασε όμως να ικανοποιήσει τους δδελωρούς σκοπούς του, γιατί φτάσατε σεις εκείνη τη στιγμή. Τον άκουσα τότε να βρίζει. "Έπειτα τον είδα να πηδά από το παράθυρο, να φεύγει. Τότε λιποθύμησα..."

— Ο Λόρενς γέλασε άγρια.

— Ο τρελλός! είπε. Για χάρη μιας γυναίκας έχασε τους θησαυρούς, και θα χάσει και τη ζωή του!..."

— Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ένας από τους συντρόφους του, ο Κίνγκ.

— Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον! είπε με πείσμα.

— Ανάθεμα! Γιατί τον άφίστατε να σάς φύγει; φώναξε η Τζέννυ.

— Δεν τον προλάβαμε. "Οταν φτάσαμε, έτρεχε κι' όλος με τ' αυτοκίνητό του στο δρόμο της Ν. Υόρκης. Με τί μέσον να τον κυνηγήσουμε..."

— Έννοια σου, Τζέννυ, είπε ο Λόρενς, ο Βίλιγκτον θα πέσει στα δίχτυμα μας και θα τον τιμωρήσει με το δικό σου το χέρι."

— Άς φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Θέλω τότε να μ' άφίστε να τον σκοτώσω μόνο μου!"

— Ο Λόρενς κάγχασε κι' άπάντησε:

— Μπαράδο σου! Είσαι καλή κι' άξια συντροφιάς μας. Θα γίνω το θέλημά σου!"

— Είχε παρατηρήσει στο μεταξύ την άταξία των φορεμάτων της.

— Τί σου συνέβη; ρώτησε. Σου ρίχτηκε;

— Ναι. Κι' άναγκασθήκα να φανώ πως υποχωρούσα, για να προλάβω να φτάσατε.

— Έκαμες καλά.

— Αν φεύγαμε την ώρα που ήθελε, θα βρισκόμαστε τώρα πολύ μακριά... "Αναγκάστηκε λοιπόν, μ' άδεια, ν' άφισω τα χείλη του να με φιλήσουν. "Υπενμείνα τα κτηνώδη άγκαλιάσματα του, δοκίμασα τις χυδασιότητές του

— Μαρτύρησε άληθινά!

— Ω, ναι! Μα έλπιζα πως θα φτάνατε από στιγμή σε στιγμή και θα με γλυτώνατε. Αυτή η έλπίδα μούδωσε θάρρος κ' ύπομονη."

— Καλά, κι' οι πυροβολισμοί;

— "Ήρθε στιγμή που αυτός ο άθλιος θέλησε να μεταχειρισθώ βία έναντιον μου. "Αποφάσισα τότε ν' άμυνθώ. Τον άπέλησα μ' ένα μαχαίρι... Κι' εκείνος με πυροβόλησε. Ή σφαίρα που δεν με πέτυχε. Κατέφυγα πίσω από ένα έπιπλο. Ο Βίλιγκτον ξαναπυροβόλησε και με πλήγωσε."

— Σωρίστηκα χάρη. Ο Βίλιγκτον άρμησε τότε πάνω μου φωνάζοντας: "Τώρα πια είσαι δική μου!"

— Υστερα;

— Δεν πρόφτασε όμως να ικανοποιήσει τους δδελωρούς σκοπούς του, γιατί φτάσατε σεις εκείνη τη στιγμή. Τον άκουσα τότε να βρίζει. "Έπειτα τον είδα να πηδά από το παράθυρο, να φεύγει. Τότε λιποθύμησα..."

— Ο Λόρενς γέλασε άγρια.

— Ο τρελλός! είπε. Για χάρη μιας γυναίκας έχασε τους θησαυρούς, και θα χάσει και τη ζωή του!..."

— Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ένας από τους συντρόφους του, ο Κίνγκ.

— Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον! είπε με πείσμα.

— Ανάθεμα! Γιατί τον άφίστατε να σάς φύγει; φώναξε η Τζέννυ.

— Δεν τον προλάβαμε. "Οταν φτάσαμε, έτρεχε κι' όλος με τ' αυτοκίνητό του στο δρόμο της Ν. Υόρκης. Με τί μέσον να τον κυνηγήσουμε..."

— Έννοια σου, Τζέννυ, είπε ο Λόρενς, ο Βίλιγκτον θα πέσει στα δίχτυμα μας και θα τον τιμωρήσει με το δικό σου το χέρι."

— Άς φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Θέλω τότε να μ' άφίστε να τον σκοτώσω μόνο μου!"

— Ο Λόρενς κάγχασε κι' άπάντησε:

— Μπαράδο σου! Είσαι καλή κι' άξια συντροφιάς μας. Θα γίνω το θέλημά σου!"

— Είχε παρατηρήσει στο μεταξύ την άταξία των φορεμάτων της.

— Τί σου συνέβη; ρώτησε. Σου ρίχτηκε;

— Ναι. Κι' άναγκασθήκα να φανώ πως υποχωρούσα, για να προλάβω να φτάσατε.

— Έκαμες καλά.

— Αν φεύγαμε την ώρα που ήθελε, θα βρισκόμαστε τώρα πολύ μακριά... "Αναγκάστηκε λοιπόν, μ' άδεια, ν' άφισω τα χείλη του να με φιλήσουν. "Υπενμείνα τα κτηνώδη άγκαλιάσματα του, δοκίμασα τις χυδασιότητές του

— Μαρτύρησε άληθινά!

— Ω, ναι! Μα έλπιζα πως θα φτάνατε από στιγμή σε στιγμή και θα με γλυτώνατε. Αυτή η έλπίδα μούδωσε θάρρος κ' ύπομονη."

— Καλά, κι' οι πυροβολισμοί;

— "Ήρθε στιγμή που αυτός ο άθλιος θέλησε να μεταχειρισθώ βία έναντιον μου. "Αποφάσισα τότε ν' άμυνθώ. Τον άπέλησα μ' ένα μαχαίρι... Κι' εκείνος με πυροβόλησε. Ή σφαίρα που δεν με πέτυχε. Κατέφυγα πίσω από ένα έπιπλο. Ο Βίλιγκτον ξαναπυροβόλησε και με πλήγωσε."

— Σωρίστηκα χάρη. Ο Βίλιγκτον άρμησε τότε πάνω μου φωνάζοντας: "Τώρα πια είσαι δική μου!"

— Υστερα;

— Δεν πρόφτασε όμως να ικανοποιήσει τους δδελωρούς σκοπούς του, γιατί φτάσατε σεις εκείνη τη στιγμή. Τον άκουσα τότε να βρίζει. "Έπειτα τον είδα να πηδά από το παράθυρο, να φεύγει. Τότε λιποθύμησα..."

— Ο Λόρενς γέλασε άγρια.

— Ο τρελλός! είπε. Για χάρη μιας γυναίκας έχασε τους θησαυρούς, και θα χάσει και τη ζωή του!..."

— Τη στιγμή εκείνη, μπήκε ένας από τους συντρόφους του, ο Κίνγκ.

— Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον! είπε με πείσμα.

— Ανάθεμα! Γιατί τον άφίστατε να σάς φύγει; φώναξε η Τζέννυ.

— Δεν τον προλάβαμε. "Οταν φτάσαμε, έτρεχε κι' όλος με τ' αυτοκίνητό του στο δρόμο της Ν. Υόρκης. Με τί μέσον να τον κυνηγήσουμε..."

— Έννοια σου, Τζέννυ, είπε ο Λόρενς, ο Βίλιγκτον θα πέσει στα δίχτυμα μας και θα τον τιμωρήσει με το δικό σου το χέρι."

— Άς φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Καλά τα καταφέραμε έλεγαν μεταξύ τους. Μας ξέφυγε ο Βίλιγκτον, σάσαμε όμως τη

— Ας φροντίσουμε στο νετάξυ για σένα και για τους θησαυρούς.

— Ο κηπουρός — συμμορίτης κι' αυτός του «Ματωμένου Χεριού» — είχε ετοιμάσει στο μεταξύ δυο άμαξια χωριάτικα, με τέσσερα γερά άλογα και με έμπιστους άμαξιάδες. Ο Τζέννυ σήκωσε στα χέρια του την Τζέννυ και τη μετέφερε σ' ένα από αυτά. Στ' άλλο φόρτωσαν την κασετίνα με τους θησαυρούς.

— Θέλω τότε να μ' άφίστε να τον σκοτώσω μόνο μου!"

— Ο Λόρενς κάγχασε κι' άπάντησε:

— Μπαράδο σου! Είσαι καλή κι' άξια συντροφιάς μας. Θα γίνω το θέλημά σου!"

Γιατί ο άντρας σας κυττάζει ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γι' αυτό ευθύνεστε περισσότερο εσείς!

Πόσες γυναίκες δεν παραπονούνται, ότι οι άντρες τους κυττάζουν τις άλλες γυναίκες και, μάλιστα, όταν βρίσκονται μαζί τους! Η αλήθεια είναι, όμως, ότι οι άντρες έχουν αυτό το... μικρό ελάττωμα.

Το να κυττάζει ένας άντρας τις άλλες γυναίκες, δεν σημαίνει, ότι προδίδει τη συζυγό του. Είναι πολύ πιθανόν, όμως, ότι δεν θα διατάξει να το κάνει, αρκεί να του παρουσιασθεί η κατάλληλη ευκαιρία.

Το αξιοσημείωτο είναι το εξής: Μια γυναίκα, όταν άγαπητό τον άντρα της, ή έστω όταν είναι αποφασισμένη να του μείνει πιστή δεν κυττάζει ποτέ τους άλλους άντρες. Αλλά ένας άντρας, ακόμη κι' όταν παραληρή από έρωτα για μια γυναίκα, δεν μπορεί παρά να κυττάζει τις άλλες γυναίκες! Για ποιο λόγο; Πρόκειται μήπως για μια ειδική ψυχική αρρώστια των ανδρών; Ή πρέπει να ερμηνεύσουμε αυτή την τάση σαν εκδήλωση ασταθείας; Ή ακόμη μήπως όλοι οι άντρες είναι δόν Ζουάν χωρίς να το υποπτεύονται;

Ο "Άγγλος καθηγητής Γκούντρι Ρότζερς, έπειτα από μια έρευνα που έκαμε σχετικά με αυτό το θέμα κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι τρεις είναι οι κυριότεροι λόγοι που κάνουν τους άντρες άστατους... με τα μάτια:

1) Μια ιδιόμορφη αίσθησή αντίληψι.
2) Η επιθυμία να προκαλέσουν τη ζήλεια της γυναίκας τους.
3) Η απόστροφη που αισθάνονται για τη γυναίκα τους.

Η γυναίκα, παρατηρεί ο "Άγγλος επιστήμων, είναι μια από τις εκδηλώσεις του ύψιστου πάνω στον πλανήτη μας. Οι ποιαίτη την παρομοιάζουν με άνθρωπο, από καταβολής κόσμου.

Είναι αλήθεια, όμως, ότι η αυστηρή αισθητική, έχει σοβαρές αντιρρήσεις γι' αυτό και βρίσκει πως ο καλοφτιαγμένος άντρας είναι πολύ ωραιότερος από τη γυναίκα. Για τους περισσότερους άντρες, ωστόσο, η αισθητική αντίληψη συγχέεται με τον ενστικτώδη έρωτισμό. Γι' αυτό, δεν βλέπουν την γυναίκα σαν μια από τις εκδηλώσεις, αλλά ως την κατ' έξοκην εκδήλωση του ωραίου.

Ο άντρας, λοιπόν, που έχει παρομοίες αντίληψεις, δεν μπορεί να βάλει παραπίδες και να μην κυττάζει καμμία άλλη γυναίκα, εκτός από τη δική του. Υπάρχουν, μάλιστα, άντρες που ξεχωρίζουν αυτά τα δύο πράγματα. Αγαπούν με πάθος τη γυναίκα τους και για τίποτα στον κόσμο δεν αποφασίζουν να την προδώσουν. Αλλά κυττάζουν τις άλλες!...

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν εκείνοι που χρησιμοποιούν τη ζήλεια ως μέσον... γοητείας. Εκείνο που τους ενδιαφέρει βασικά, είναι η αγάπη της γυναίκας τους. Για να την εξασφαλίσουν, λοιπόν νομίζουν πως είναι απαραίτητο να την κρατούν σε κατάσταση συνεχούς έκνευρισμού, κάνοντάς την να ζηλεύει. Και γι' αυτό, κυττάζουν τις άλλες γυναίκες και, μάλιστα, όταν βρίσκονται μαζί της.

Αλλά, παρατηρεί ο δόκτωρ Ρότζερς, δεν είναι σωστό να παίζει κανείς με τη φωτιά. Γιατί ο άντρας που κυττάζει τις άλλες γυναίκες, βρίσκει κάποτε πως είναι ωραιότερες από τη δική του. Οι άντρες που ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία είναι, ωστόσο, ελάχιστοι.

Στην τρίτη κατηγορία ανήκουν οι άντρες που αισθάνονται πραγματική απόστροφη για τη γυναίκα τους. Αυτοί δεν περιορίζονται μόνον στο να κυττάζουν τις άλλες. Όταν βρίσκουν την ευκαιρία, δεν διατάζουν ούτε στιγμή να συνάψουν εφήμερους ερωτικούς δεσμούς.

Αλλά, παρατηρεί ο δόκτωρ Ρότζερς, η γυναίκα δεν είναι ανεύθυνη, όταν ο άντρας της την παραμελή και την αποστρέφεται. Για να κρατήσετε τον άντρα σας συμβουλευτεί, πρέπει να είσαστε σε κάθε στιγμή καθαρή, σαν να βγήκατε μόλις από το λουτρό σας, γοητευτική σαν να γυρίζετε από ένα ινστιτούτο καλλονής και κομψή από το κεφάλι ως τα νύχια! Ο άντρας είναι ένα περίεργο... ζώο. Συγχωρεί στον εαυτό του πολλές απροσεχείες, π. χ. να είναι αδέριοςτος ή να φορη τσαλοκαμένο κοτούμι. Αλλά σε σας δεν συγχωρεί τίποτα! Θέλει να σας βλέπει πάντα σαν γόρρα. Ταυτόχρονα, όμως, έχει την άπαιτησι να φροντίζετε για τα παιδιά σας, να μαγειρεύετε και να μην παραμελήτε το νοικοκυριό σας. Αν δεν τα καταφέρνετε όλα αυτά — κι' εδώ έγκειται η μεγάλη σας τέχνη — τα μάτια του θα γυρίσουν σε άλλες, που θα τον γοητεύσουν περισσότερο, γιατί τις βλέπει στο δρόμο, πάντα ώριμες.

—Είναι ο υπάλληλος του γονυρά μου! Έχεις πρόγνωση, άγαπη μου, πέντε εκατομμύρια!

—Δεν έχει σημασία που είμαι κοντό. Το χρώμα σας πάει περίφημα!

—Ο Γιάννης ξετρελλάθηκε, μαμά! Τη γραβάτα που του έκαμες δωρο, τη χρησιμοποιεί καθημερινώς!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Μην αλλάζετε συχνά καλλυντικά, αν θέλετε να διατηρήσετε την ωμορφιά σας. Όταν βρήτε εκείνο που σας ικανοποιεί, μείνετε για πάντα πιστή σ' αυτό.

Οποιαδήποτε κρέμα ή πομάδα κι' αν μεταχειρίζεστε για το πρόσωπο, προσέχετε, την ώρα που θα τη χρησιμοποιήσετε, λίγο χλιαρό άμυγδαλόλαδο. Είναι αληθινό νεκταρ για το δέρμα.

Μη μεταχειρίζεστε, ποτέ πούντρες πολύ ανοιχτού χρώματος, έστω κι' αν είσατε μελαχροινή. Ίδιως, κηρύξτε αμείλικτο πόλεμο κατά της άσπρης πούντρας, που φανερώνει με το χειρότερο τρόπο ακόμη και τις μικρότερες ρυτίδες.

Για το περιττό λίπος

Να δυο ασκήσεις, που τονώνουν τους μύς των μηρών, της λεκάνης και της κοιλιάς και διώχνουν το περιττό λίπος απ' τα μέρη αυτά του σώματος:

1) Γονατίζετε κι' ακουμπάτε τις παλάμες σας στο πάτωμα. Ανασηκώστε όσο το δυνατόν περισσότερο το δεξιό χέρι και τ' αριστερό πόδι, κι' έπειτα τ' αριστερό χέρι και το δεξιό πόδι, καλά τεταμένα, κρατώντας συγχρόνως το κεφάλι ψηλά.

2) Παιρνετε στάσι προσοχής. Βγάζετε το ένα πόδι προς τα εμπρός. Σηκώνετε τα χέρια σας, τεταμένα, άρτια από εμπρός προς τα πάνω και ύστερα προς τα πίσω. Συγχρόνως γέρνετε προς τα πίσω την πλάτη και το στέρνο σας κι' ανσηκώνετε ελαφρά τη φτέρνα του ποδιού σας που βρίσκεται μπροστά, έτσι που να πατάει μόνο στα δάχτυλα. Ξαναφέρνετε τον κορμό σας στην αρχική του θέση και γέρνετε ύστερα μπροστά, ως όπου πιάσετε και με τα δυο σας χέρια τον αστραγάλο του μπροστινού ποδιού. Ξεπανάλαμβάνετε κατόπιν την άσκηση με τ' άλλο πόδι.

Συμβουλές της Ντιάν ντε Πουατιέ

Σας προσφέρουμε εδώ μερικά μυστικά της καλλονής, της περιφημής Ντιάν ντε Πουατιέ: Για το δέρμα: Αλείψετε με βράδυ μ' ένα κροκό αυγού. Ξεπλένεσθε με νερό το πρωί — όχι ωριότερα — και σκουπίστε.

Για να μαλακώση το δέρμα: Χρησιμοποιήστε κριθαρόνερο, στο οποίο έχετε προσθέσει μερικές σταγόνες βαμμάς της Μέκκας.

Για να φύγη το ήλιο κίμα: Παιρνετε λίγο γάλα, προσθέτετε ζουμί λεμονιού και μια κουταλιά κονιάκ, βράζετε το μίγμα, αφαιρείτε καλά την κρέμα, κατεβάζετε το υγρό απ' τη φωτιά, το φιλτράρετε και το χρησιμοποιείτε. Μπορείτε να προσθέσετε λίγη ζάχαρη και σκόνη.

Για το πρόσωπο: Το βράδυ, όταν πέφτετε να κοιμηθείτε, λουάνετε πάνω στο πρόσωπό σας λίγες φράουλες. Τις αφήνετε να στεγνώσουν εκεί όλη τη νύχτα. Το πρωί, ξεπλένεσθε με καθαρό νερό. Το πρόσωπο γίνεται έτσι ωραίο, δροσερό και φωτεινό.

Το μπάνιο και το δέρμα

Το καθημερινό μπάνιο — ίδιος όταν είναι ζεστό και παρατεταμένο — βλάπτει ωριμένα δέρματα πολύ στεγνά και λεπτά, γιατί τα στεγνώνει ακόμη περισσότερο. Είναι λοιπόν αρκετό ένα σύντομο μπάνιο, 3 φορές τη βδομάδα και με νερό όχι πολύ ζεστό. Τις άλλες μέρες, κάνετε μόνον ένα ντους.

Αν, ψηλαφώντας το δέρμα του κορμού σας, το βρίσκετε τραχύ και νοιώθετε σαν να υπάρχουν από κάτω πολλά μικρά κομπαράκια, πλένετε το μ' ένα ειδικό σαπούνι, που το φτιάχνετε ως εξής: Ανακατεύετε καλά ένα φλυτζάνι άμυγδαλόλαδο, δυο φλυτζάνια συνηθισμένο σαπούνι φυλοτριμμένο και τελείως στεγνό, κι' ένα τέταρτο του φλυτζανιού σκόνη ελαφρόπετρας ψηλή σαν πούντρα.

Βάζετε αυτό το μίγμα πάνω σ' ένα σφουγγάρι ή ένα τρίχινο γάντι και κάνετε ένα περιτροφικό και δυνατό μασάζ σ' όλο το σώμα σας, ιδίως δε στα τραχύτερα μέρη. Σιγά-σιγά, το δέρμα σας θα γίνει λείο, βελουδένιο.

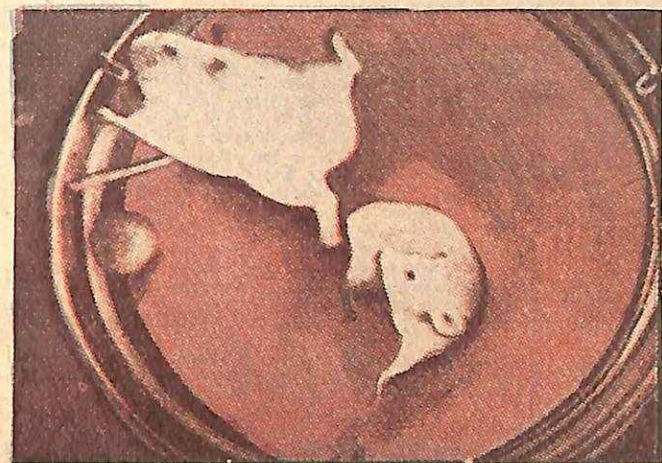
Μετά το μπάνιο, αλείψετε πάντα όλο το σώμα σας μ' άμυγδαλόλαδο κι' αναπαυθείτε επί 10 λεπτά της ώρας.

Για να καθαρίσετε τα χάλκινα είδη

Θέλετε να καθαρίσετε χάλκινα είδη; Στύβετε σ' ένα πιστόκι ένα ολόκληρο λεμόνι, χτυπάτε το ζουμί, βουτάτε μέσα ένα σουρωτάκι και τριέτε δυνατά τα αντικείμενα. Τα ξεπλένετε κατόπιν με ζεστό νερό, τα γυαλίζετε με βερνίκι χαρκασιού και τ' αφήνετε να στεγνώσουν στον ήλιο.

ΜΑΡΙ - ΚΛΑΙΡ

ΓΙΑ να ταξιδεύση σε άλλους κόσμους και να ζήσει έξω απ' την ατμόσφαιρα που περιβάλλει τη Γη μας, ο άνθρωπος χρειάζεται κάτι περισσότερο από το κατάλληλο μεταφορικό μέσον: Πρέπει επίσης να πάρη μαζί του ένα κατάλληλο «φίλικό» περιβάλλον. Οι πρώτοι εξερευνητές της Σελήνης π. χ. θα έχουν φροντίσει να εφοδιασθούν προκαταβολικά με αναπνεύσιμο αέρα, τροφή, νερό

Ποντίκια μέσα σε τύμπανο που ελευθερώθηκε από μια «ρουκέτα» και πέφτει προς τη γη.

συσκευές προστασίας από την θερμότητα, το κρύο, τις κοσμικές ακτίνες, τους μετεωρίτες, κλπ. Έτσι, θα έχουν δημιουργήσει γύρω τους ένα μικρό γήινο περιβάλλον, τόσο μακρύ από τη Γη.

Όλ' αυτά τα μέτρα προνοίας είναι απαραίτητα. Γιατί το ανθρώπινο σώμα αποτελεί ένα λεπτό μηχανισμό, που δύσκολα προσαρμόζεται σε συνθήκες ασυνήθιστες και αντίθετες.

Ίδιως ο πολιτισμένος άνθρωπος υστερεί πολύ σε φυσική αντοχή. Όταν λοιπόν βρεθεί έξω από το συνηθισμένο κόσμο του, δεν κατορθώνει να προσαρμοσθεί και χρειάζεται ένα προστατευτικό περιβάλλον. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση της αμερικανικής αεροπορικής βάσης της Θούλης, στη Γροιλανδία, όπου οι τεχνικοί του στρατού και της αεροπορίας επεκατέστησαν όλες τις γνώσεις και τις ικανότητες τους, για να δημιουργήσουν τεχνητή συνθήκες ζωής μέσα στα όρια της ανθρώπινης αντοχής.

Ο πρωτόγονος άνθρωπος άντεχει σε κάθε είδος ταλαιπωρίας και στερήσεων. Ο όργανισμός του εξακολουθεί να λειτουργεί κανονικά, και όταν ακόμη η εξωτερική θερμοκρασία ανεβεί ή κατέβει μέχρι 14 βαθμούς από τον κανονικό μέσον όρο. Μπορεί να μείνει χωρίς νερό επί 2-3 ημέρες, χωρίς φαγητό επί 10-20 ημέρες, χωρίς ύπνο επί 2-3 ημέρες.

Αντίθετα, ο πολιτισμένος άνθρωπος έχει συνηθίσει να πειθαχθείται πάντα από συνθήκες πολύ πιο ευνοϊκές. Αντιμετωπίζει τις διακυμάνσεις της θερμοκρασίας με το κατάλληλο ντύσιμο, τη θερμότητα του σπιτιού του, τον «κλιματισμό» της εσωτερικής ατμόσφαιρας. Παιρνει τροφή και νερό κάθε 4 ώρες περίπου (όταν είναι ευνητική). Χρειάζεται 8 ώρες ύπνο κάθε μέρα. Χάρη π'ε στην ευνητική του, μπορεί να προσφέρουν τα ρούχα, τα όχημα και οι προστασίες που του προσφέρουν τα ρούχα, τα όχημα και οι ευφοροκατακίτες του, μπόρεσε ν' απολασκηθεί από τις θερμικές και ευφοροκατακίτες των ποταμιών και να ζήσει σε έρημους, σε πολιτικές χώρες, στη θάλασσα και στα ψηλά όρη.

Στα διαπλανητικά λοιπόν ταξείδια, η «ρουκέτα» με την οποία θα ταξιδεύουν οι εξερευνητές, θα πρέπει να τους εξασφαλίζει από το ευνόικο περιβάλλον. Να γιατί τα αποτελέσματα των πειραμάτων προς την κατεύθυνση αυτή είναι σπουδαιότερα ακόμη κι' από τις εργασίες για την κατασκευή του πρώτου «διαπλανητικού σκάφους».

Η Υπηρεσία Έρευνών της αμερικανικής πολεμικής αεροπορίας ασχολείται μ' αυτά τα πειράματα, όχι τόσο γιατί θεωρεί πολύ προσηχτή τα ταξείδια σε άλλους πλανήτες, όσο για να εξασφαλίση κατά το δυνατόν άνετες συνθήκες στους πιλότους των νέων ταχυτατών αεροπλοιδουμένων αεροπλάνων, που πετούν σε μεγάλα ύψη.

Έχουν έπινοηθή λοιπόν γι' αυτούς τους αεροπόρους νέες «στολές πίεσεως», χρησιμοποιώντας για την περιπτώσι που, από κάποια βλάβη, θα έλαττω.

Οι στολές αυτές είναι είδος «σκαφάνδρων» από πλαστική ύλη. Στο εσωτερικό των οποίων διοχετεύεται πιεσμένο οξυγόνο. Δίχως αυτή την προφύλαξη, πάνω από τα 19.000 μέτρα, το αίμα του αεροπόρου θα έβραζε, θα φούσκωνε το σώμα του από ατμούς και θα πέθαινε σε λίγα δευτερόλεπτα.

Ανάλογες λοιπόν με τις στολές αυτές, αλλά ακόμη τελειότερες, θα χρειασθούν απαραίτητα για τους εξερευνητές της Σελήνης.

Αν ωστόσο ο άνθρωπος θα μπορέσει να πάρη μαζί του, μακριά

Μπορούμε να ζήσουμε ΧΩΡΙΣ ΒΑΡΟΣ

Οι προετοιμασίες για τα ταξείδια στο "Άπειρο"

από τη Γη, τις συνθήκες ζωής στις οποίες έχει συνηθίσει, θ' αφήσει κατ' ανάγκην κάτι πίσω του: το κανονικό βάρος του. Πάνω στη Σελήνη, θα ζυγίση έξη φορές λιγώτερο, και στο Δία δυο φορές περισσότερο παρ' όσο στη Γη. Όταν θα ταξιδεύει δε στο "Άπειρο", δεν θα έχει καθόλου βάρος!

Αυτό λοιπόν, το πρόβλημα μελετούν τώρα οι ειδικοί. Ο δόκτωρ Τζέιμς Χένρυ, του "Άερο-Γατρικού Έργαστηρίου του Όχαιο διευκρινίζει σ' ένα επιστημονικό άρθρο του, ότι όλοι οι άνθρωποι σε διάφορες περιπτώσεις μένουμε δίχως βάρος για μερικές στιγμές: π. χ. όταν αρχίση να κατεβαίνει ξαφνικά ένα ασανσέρ (και γι' αυτό νοιώθουμε τότε κάτι σαν κενό στο στομάχι), ή όταν κάνουμε κούνημα έχουμε φτάσει στο ψηλότερο σημείο και δεν ανιγίζουμε για μια στιγμή το κάθισμα που αρχίζει να κατεβαίνει.

Είναι άγνωστο όμως ποιες συνέπειες θα έχει στον ανθρώπινο οργανισμό η έλλειψη βάρους, όχι απλώς και μόνο για λίγες στιγμές, αλλά για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Γι' αυτό, οι ειδικοί επιστήμονες πειραματίσθηκαν με ποντίκια, για να εξακριβώσουν αυτή τη λεπτομέρεια, πριν επέκτεινουν κατόπιν και σε ανθρώπους τα πειράματά τους.

Τα έλλεισαν μέσα σε πλαστικά τύμπανα, προσαρμοσμένα σε ρουκέτες που έκασφενδονίσθηκαν κι' άρχισαν να πέφτουν προς τη Γη. Έτσι, τα ποντίκια βρέθηκαν δίχως βάρος — όπως είναι κάθε τι που πέφτει ελεύθερα στο κενό. Ειδικές αυτόματες συσκευές κινηματογραφοούσαν τα ζώα, σ' αυτό το διάστημα. Τα φίλμ λοιπόν αυτά απέδειξαν ότι τα ποντίκια δεν ένοχλήθηκαν καθόλου ούτε στην αρχή από τη μεγάλη ταχύτητα που ανέπτυξε η ρουκέτα (και που ισοδυναμούσε με 15πλάσιασμα του βάρους των), ούτε και κατόπιν, όταν πέφτοντας έμειναν δίχως βάρος για ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα (ως όπου δηλαδή λειτουργήση το άκελίπτωτο που θ' ανέκοπτε την όρμη της πτώσεως της ρουκέτας).

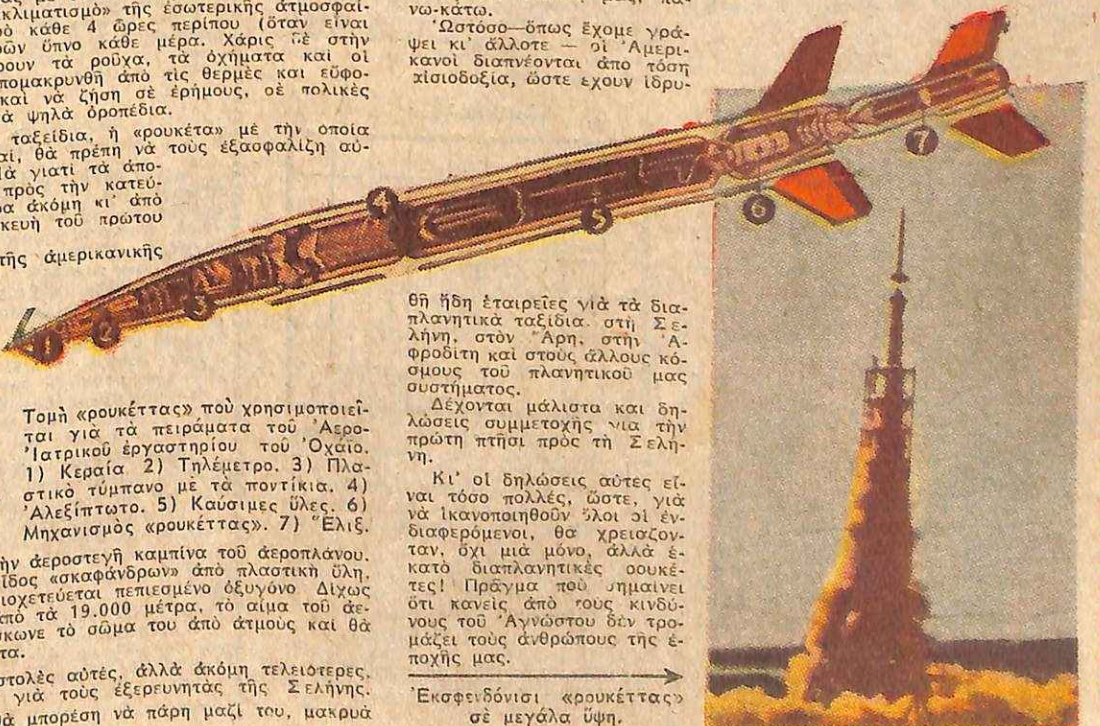
Έτσι, οι ειδικοί συμπεράναν ότι η έλλειψη βάρους δεν επηρεάζει αισθητά τον οργανισμό των θηλαστικών ζώων, επομένως και του ανθρώπου.

Δεν έχει όμως εξακριβωθεί ποιά θα είναι τα αποτελέσματά της στις πνευματικές λειτουργίες, στη σκέψη, στις αισθήσεις, στην ταχύτητα των αντιδράσεων κλπ.

Ωστόσο, δεν θ' αργήσουμε να το μαθούμε. Αν επαληθεύση η πρόβλεψη του διασημού Γερμανού επιστήμονος Βέρνερ φον Μπρούνι ότι σε 10-15 χρόνια θ' αρχίσουν τα ταξείδια στο "Άπειρο".

Λέμε «άν», γιατί υπάρχουν και οι απαισιόδοχοι — οι συντηρητικοί δηλαδή — που τοποθετούν το γεγονός αυτό σε μεγαλύτερη χρονική απόσταση από σήμερα, στο τέλος του αιώνα μας, πάνω-κάτω.

Ωστόσο — όπως έχουμε γράψει κι' άλλοτε — οι Αμερικανοί διαπνέονται από τόση καισιοδοξία, ώστε έχουν ιδρύσει

θ' ήδη εταιρείες για τα διαπλανητικά ταξείδια. Στη Σελήνη, στον Άρη, στην Αφροδίτη και στους άλλους κόσμους του πλανητικού μας συστήματος.

Δέχονται μάλιστα και δηλώσεις συμμετοχής για την πρώτη πτήσι προς τη Σελήνη.

Κι' οι δηλώσεις αυτές είναι τόσο πολλές, ώστε, για να ικανοποιηθούν όλοι οι ενδιαφερόμενοι, θα χρειάζονται, όχι μια μόνο, αλλά εκατό διαπλανητικές ουκέτες! Πράγμα που σημαίνει ότι κανείς από τους κινδύνους του Άγνωστου δεν τρομάζει τους ανθρώπους της εποχής μας.

Έκσφενδόνισι «ρουκέτας» σε μεγάλα ύψη.

σύζυγοι και ν' αποκτήσουν παιδιά, δεν παίρνει ποτέ ένα νέο, τον ό-
ποιο προηγούμενος έχει τόσο πο-
λύ κακοχαρακτήρισει...

Άγανη, σημαίνει σεβασμός και
δχι πείσμα, έγωισμός και εξευτε-
λισμός του εαυτού σας. Προσέχε-
τε, λοιπόν, στο μέλλον να είστε
πιο επιφυλακτική.

Μιά χωριστοπούλα που
θέλει να τ' ξέρη όλα: Το
ερώτημά σας είναι πολύ λογικό και
κάνετε πολύ καλά να με ρωτήσε-
τε, αν οι γάμοι από συνοικέσιο
βγαίνουν εύτυχισμένοι. Και ρωτά-
τε, για να μη βρεθείτε μπροστά σ'
ένα τέτοιο πρόβλημα. Σας απαν-
τώ, λοιπόν, ότι οι περισσότεροι τέ-
τοιοι γάμοι γίνονται εύτυχοι.

Μιά πονεμένη στο κρεβ-
βάτι: Είμαι κι' εγώ πολύ εύ-
χρηστημένη που μαθαίνω ότι οι
συμβουλές μου σας χάρισαν τη
γαλήνη και την ευτυχία. Εύχομαι
να είστε πάντα καλά. Άπαντώ
λοιπόν στη φίλη σας: 'Υποθέτω ό-
τι δεν την είδατε ποτέ. Αρραβώ-
νιστικός της για το ταξίδι του,
για να μη τη στενοχωρήσει. Αφού
όμως είχα αλληλογραφία, άς βιά-
θη τη νέα του διεύθυνση κι' άς του
γράψω.

Πληγωμένη καρδιά: 'Α-
ποκαλείτε «κακωδία» αυτό που
σας συμβαίνει και ρωτάτε, που θα
σας οδηγήσει αυτή η κακωδία...
Δεν αντιλαμβάνεστε ότι είναι μια
φρικτή τραγωδία, που την δημι-
ουργήσατε, χωρίς να σκεφθείτε την
αδυναμία και την επιπολαιότητα
μιας γυναίκας παντρεμένης με δυο
παιδιά, που ο άντρας της την λα-
τρεύει. Σαν να μη έφτανε αυτό,
δεχθήκατε και το γάμο με μια συγ-
γενή της, για να κάνετε άλλον έ-
ναν άνθρωπο δυστυχισμένο. Τι
είδους συμβουλή θέλετε να σας
δώσω; 'Εγινε ό,τι έγινε. Κιττάτε
τώρα το σπίτι σας και απομακρυν-
θήτε με τη γυναίκα σας, αν σας
είναι δυνατόν, απ' αυτήν την πόλη
που ζήτε, γιατί αλλιώς η θέσι
σας είναι δύσκολη.

Καρδιά που αγαπά και
αμφιβάλλει: Προτιμώτερο
είναι να τον χάσετε και να υποφέ-
ρετε για τη χαμένη αγάπη σας,
παρά να τον ακολουθήσετε και να
ακούσετε αυτά που σας λέει. Είναι
πολύ πατριωτικό για μια κοπέ-
λα να την εξευτελίσει τόσο πολύ
ένας άντρας. Καταλάβετε το κα-
λά, ότι δεν σας αγαπά και ότι
σας θεωρεί σαν ένα περαστικό κα-
πρίσιό του.

Η ζωή μου κινδυνεύει
Κ. Α. Ο.: 'Απάντηση αμέσως στο
γράμμα σας, αλλά η απάντησή
θα δημοσιευθεί με τη σειρά της. 'Ο-
πως βλέπω, όμως, τώρα αλλάξαν
τα πράγματα και μένεται μόνη και
ελεύθερη. Καλά θα κάνετε, λοιπόν,
να τον παντρευτείτε και να εγκα-
ταστήθετε στο σπίτι που σας ά-
φισαν. 'Εργάζεστε κι' οι δυο κι'
επομένως θα ζήσετε καλά.

Αναποφάσιστη, Ρόδο: 'Α-
πάντηση αμέσως στο γράμμα
σας, κι' η απάντησή θα δημοσιευθεί
με τη σειρά της.

31ο Τάρινο: Είστε υπερβολι-
κός και κάνετε πολλή φιλολογία
για πράγματα τόσο απλά. Δεν πει-
ράζει όμως γιατί κι' ένα γράμμα
βγάλατε όλο το βόρος που σας πι-
εξε τόσο πολύ. Κι' άς έρθουμε τό-
ρα στην πραγματικότητα: Πιστεύ-
ετε ότι η κοπέλα αυτή σας έχει
εξαγάγει κι' ότι το γράμμα της δεν
ήταν μια πρόκληση στα αισθήμα-
τά σας; Γράψτε της λοιπόν ένα
γράμμα, με λίγα λόγια, θετικό, ε-
πεξηγηματικό, με τα μέλλοντά
δενικά και σχέδιά σας. Άγνοητέ
δεν αυτό που σας έχει γράψει.

Αγρυγιώτης: 'Ενας τίμιος
και καλός νέος ούτε τα κορίτσια
ξεγελάει για να περνά τις ώρες
του, ούτε τις παντρεμένες ξελαγιά-
ζει.

Δεν σκεφθήκατε ποτέ ότι με τον
τρόπο σας εκθέτετε την τιμή κά-
θε οικογένειας και την αξιοπρέπεια
της γυναίκας, της οποίας θέλετε
τώρα να καταστρέψετε την οικογε-
νειακή ευτυχία; Δεν συλλογισθή-
κατε τον άντρα της, τα παιδιά της;
Κι' όλα αυτά γιατί; Για να κάνε-
τε τον Δον Ζουάν, να υπερηφανεύ-
εστε ότι είστε ένας κατακτητής
καρδιών. Απολαύστε, λοιπόν,
από το όρμηό της, για να μη γίνει.

τε ο αίτιος της καταστροφής ενός
σπιτιού.

Ερωτευμένο με μιά δα-
σκάλα: 'Από τα γραφόμενά
σας βλέπω ότι είσατε ένας τίμιος
νέος. Αυτό δεν άρκει. 'Η νέα αυτή
μπορεί να έχει κάνει άλλα σχέδια
για τη ζωή της. Γι' αυτό, λοιπόν,
για να μην υποφέρετε περισσότε-
ρο, καλά θα κάνετε να της στεί-
λετε ένα καθαρογραμμένο με με-
λάνι γράμμα και να της εκθέτετε
τα σχέδιά σας για το μέλλον και
την αγάπη σας γι' αυτήν. 'Ετσι,
όταν θα σας απαντήσει, θα κατα-
λάβετε τα αισθήματά της και θα
μάθετε και τα δικά της σχέδια για
το μέλλον.

Αφοδίτη Γ. Κ.: Καλά-
μας: Να μη νοιώθετε ούτε λυπη-
μας, ούτε στενοχωρία —όπως γράφε-
τε— αλλά να είστε πολύ ευχαριστημέ-
νη, που εξεδηλώθηκαν έγκαιρως οι
προθέσεις του, και που βρίσκεται
πολύ μακριά από σας. Γάμος δεν
σημαίνει συμφέρον, όπως προσπα-
θεί να σας πείσει εκείνος. Γάμος
σημαίνει ζωή ολοκληρωτή, που την
αποτελούν δυο καλοί κι' αγαπημέ-
νοι σύντροφοι. Σημαίνει οικωγε-
νεια, παιδιά, σπιτικό, χαρές, ευ-
τυχία. Αυτό που επιθυμεί εκείνος
είναι κάτι το εφήμερο, το εξευτελι-
στικό για μια κοπέλα. Σταπαλι-
στε, λοιπόν, αμέσως την αλληλο-
γραφία, μην απαντάτε στα γράμ-
ματά του και μην τον σκέπτεστε
πιά.

Σ. Ο. Σ.—Α. Α.: Μεταξύ των
δυο, να πάρει τον πρώτο. Γιατί,
όπως μου γράφετε, ο πρώτος έχει
πολύ καλύτερο χαρακτήρα από το
δεύτερο κι' επί πλέον σας προσ-
φέρει μια άνετη ζωή. Πέρασαν οι
καιροί που τα κορίτσια βασίζονταν
μόνο στην αγάπη. 'Όταν πείση ή
φτώχεια στο νοικοκυριό, από ό-
ποιαδήποτε αναποδιά της εύχης,
τότε αρχίζει η γκρίνια και τότε
θυμώσατε όλα τα καλά που μάς
λείπουν! Και τις περισσότερες
φορές φτάνουμε στο διαζύγιο. Οι
πραγματικές ανάγκες της ζωής
δεν επιτρέπουν επιπολαιότητες.

Τζιμή εκ Βροντάδου: Εί-
ναι μια καλή νέα και σεις ένας
τίμιος άντρας που θέτετε στον έ-
αυτό σας ένα πολύ σωστό ερώτη-
μα: Να την παντρευτώ παρ' όλο
που η ύγεια της κλονίστηκε από
κάποια αρρώστια; 'Αν, λοιπόν,
τη νέα αυτή την αγαπάτε πραγμα-
τικά και έχετε τα μέσα να δημι-
ουργήσετε ένα καλό νοικοκυριό,
να την πάρετε. Το είδος αυτό της
ασθενείας θεραπεύεται και το μόνο
που πρέπει να έχει όπ' όμ'ι της είναι
να προσέχει πολύ και να μην κου-
ράζεται. 'Από άλλο τίποτα μη φο-
βόμαστε, γιατί και παιδιά θα κά-
νετε κι' εύτυχισμένα θα περάσετε.
ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Χαρ. Κυριακόν: Μπορεί-
τε άφρα να μεταχειριστείτε το ά-
λως «Citofoin» διά την παρασκευή
των φαγητών σας. Δεν πρόκειται
να σας βλάψει. 'Όσον αφορά την
ποσότητα, θα την κανονίσετε μό-
νος σας, ανάλογα με το φαγητό.
Υπάρχουν φιαλίδια των 30 gr. και
των 150 gr. Είναι της εταιρείας
«Δάφνη».

Μαθητριά Γυμνασίου: Για
το περιστατικό σας θα μετα-
χειριστείτε το νεώτατο φάρμακο
«Selsun» των αμερικανικών έργο-
στασίων «Abbott», σύμφωνα με την
εσάκλειστη οδηγία. 'Εχετε όπ' ό-
ψι σας ότι πρόκειται για νεώτατο
φάρμακο. Να διαβάσετε καλά την
οδηγία του και να κάμψτε έπαρκη
χρήση, ώστε τα αποτελέσματα να
είναι θετικά.

Λυπημένη Κ. Ι. Γ.: Το
φάρμακο για την περιπτώσή
που μου γράφετε άσφαλώς δεν ύπαρ-
χει στην 'Ελλάδα και δεν ξέρω
αν θα έλθω, δεδομένου ότι έφαρ-
μόζετα στην 'Αμερική. 'Η πληρο-
φωρία ύπηρχε σε ξένα ιατρικά πε-
ριοδικά.

Ανήςυχη Β. Σ. Γ. Φ.: 'Εχω
τη γνώμη ότι τη περίπτωση
συνέπειαι αιμορροΐδων που βρίσκον-
ται σε παροξυσμό και όχι συνέπειαι
της αφορμής που μου περιγράφετε.
Γι' αυτό πρέπει να σας διηγήσω
γιατρός, έστω σε κάποιο νοσοκο-
μείο, για να μη πληρώσετε. Να
μεταχειριστείτε Διοφίλη Midy, σύμ-
φωνα με την οδηγία που θα βρή-
τε μέσα.

Διχώς έλπιδα. Θ.: 'Εχω
τη γνώμη, ότι έφ' όσον έχετε ευχα-
ρίστα αποτελέσματα με την θερα-
πεία, που σας εφαρμόζει ο για-
τρός, να την εξακολουθήσετε. Δεν
μπορώ να σας πω αν υπάρχει στην
θεσσαλονίκη γιατρός, που να έχει
μηχάνημα αποψίλωσης. Στην 'Α-
θήνα, βέβαια, υπάρχουν, πρέπει ό-
μως να έξερετε ότι η μέθοδος της
αποψίλωσης με ηλεκτροπηξία, εί-
ναι μακροχρόνια και δαπανηρή, λι-
γάκι δε επώδυνη.

Πονεμένη αδελφή: Το
περιστατικό που μάς περιγράφετε
για την αδελφοφύλα σας, δικαιολο-
γημένα σας κάνει να νονάτε. Βε-
βαιωθήτε δε ότι κι' έμένα δεν με
άφινει άσυγκίνητο. Βλέπω όμως
ότι είναι τελείως άδύνατον δι' αλ-
ληλογραφίας να σας φανώ χρήσι-
μος. 'Εχω την γνώμη ότι χρειάζον-
ται δυο-τρεις ειδικοί γιατροί συγ-
χνών, (νευρολόγος, ακτινολό-
γος, παθολόγος) οι οποίοι από
κοινου θα καθορίζουν την θεραπεία
της αδελφής σας.

Πίθηκον: Δεν βλέπω το
λόγω της τόσης απελπισίας σας,
καθώς και του μίσους σας άπε-
ναντί του εαυτού σας. Το περιστα-
τικό σας είναι σύνθετο για τους
νέους. Είναι μια κακή και επιβλα-
βής συνήθεια. Πρέπει να σας συγ-
χαρώ γιατί κατορθώσατε ν' απαλ-
λαγήτε απ' αυτήν. Τα λοιπά είναι
παιχνίδια. Τώρα θα υποβληθείτε σε
μια γενική τονωτική θεραπεία του
όργανισμού με Hepatofein Solerap
—πολυβιταμίνες— και με καλό
φαγητό.

Α. Ρ. Ρ. 393 Σ. Α.: Το περι-
στατικό σας είναι απλούστατο. 'Υ-
στερ' από κάθε κάκωση γίνεται
ρήξις των τριχοειδών άγγείων του
μέρους εκείνου, με αποτέλεσμα
μια ελαφρά αιμορραγία, αιμάτω-
μα, που και χωρίς θεραπεία, απορ-
ροφάται ανάλογα με την έκτασι
της κακώσεως. Θα σας συνιστώ
να κάμψτε 15-20 ενέσεις
Calcium, με Ισάριθμες Ascorbine.

Ανύπαντρο, Αιούρινο: 'Αρ-
γήσατε πάρα πολύ να πάρετε τα
μέτρα, που μου γράφετε, γι' αυτό
θα σας συμβούλευα να αφήσετε την
κατάστασι όπως έχει.

Χ. Χ. 8: 'Αν τα πράγματα
είναι όπως μου λέτε, άσφαλώς δεν
διατρέχετε κίνδυνο. 'Αν όμως έκ-
τοτε ακολουθήσει την ίδια τακτική,
τότε άσφαλώς θα γίνετε αντιληπτός.
Α.

Μιά μεγάλη καρδιά

Η Χρυσούλα και ο Στέλιος είναι
δυο αγαπημένα αδέρφια. Από μικρά
ορφάνεψαν. Εκείνη τότε ήταν δεκαπέν-
τε χρόνων και ο Στέλιος ένενά χρόνια
μικρότερός της. Με τη μικρή, όμως,
περιουσία και το σπiti που τους άφη-
σαν οι γονείς του, ζούσαν ήσυχoi.

Ο Στέλιος, λοιπόν, μεγάλωσε,
σπούδασε, πήρε δίπλωμα μηχανικού κι'
Η Χρυσούλα ήταν ευχαριστημένη που
τον βοηθούσε. Έκανε μάγισσα και μια
θυρία: 'Αρνήθηκε να σκιρτήσει. Γιατί
πώς θ' άφηνε μόνο τον αδελφό της;
Δεν έχανε όμως τις έλπίδες της, παρ'
όλο που έβλεπε τα χρόνια να περνούν
και να της κλείνουν το δρόμο για τις
χαρές της ζωής. Μια ημέρα, ήρθε
ξαφνικά το μεγάλο, το άγιάτρευτο πλη-
γμα, που την έδωθε στο αιώσιο σκο-
τάδι. 'Η Χρυσούλα τυφλώθηκε από τον
ίσχυρό κλονισμό που δοκίμασε πέφτον-
τας μια νύχτα από τη σκάλα. Σκέ-
φτηκε τότε ν' αυτοκτονήσει, μα όταν
αναλογίστηκε πως ο «μικρός» — έτσι
εξακολουθούσε να λη στον εαυτό της
το Στέλιο — θα έμενε μόνος χωρίς
την αδελφική στοργή και την τρυφε-
ρότητα που μ' αυτές τον είχε συνήθι-
σει, άλλαξε γνώμη.

Η χαρά της όμως ήταν μεγάλη —
κι' ήταν η μοναδική χαρά που δοκί-
μασε ύστερ' από το πάθημά της —
όταν ο Στέλιος της είπε μια μέρα
πως αγαπούσε μια νέα και ζήτησε
τη συγκατάθεσή της για να την παν-
τρευτεί. Κι' όταν έγιναν οι αρραβώνες,
Η Χρυσούλα ρώτησε κρυφά τη Μαργα-
ρίτα, μια άφοσιωμένη ψυχοκόρη, που
φρόντιζε για τις δουλειές του σπιτιού,
αν η αρραβωνιαστικιά του αδελφού της
ήταν όμορφη.

— 'Οχι σαν κι' εσάς, κυρία! ψιθύ-
ρισε η Μαργαρίτα και της φίλησε το
χέρι.

Η Χρυσούλα σηκώθηκε, προχώρησε
και στάθηκε μπρος στο μεγάλο κα-
θρέφτη της καμάρας της. Κιττάζε
μπροστά της μερ' στο σκοτάδι που
την τύλιγε. Είδε το ύψος της πρό-
σπο, όπως τόδερε πριν τυφλωθεί και
χαμογέλασε από ικανοποίηση. 'Ηταν
πραγματικά πολύ όμορφη η Χρυσούλα.

Ένα βράδυ όμως, βγαίνοντας από
την καμάρά της, στάθηκε άπότομα στο
κατώφλι, γιατί άκουσε μια ζωηρή συν-
ομιλία. Μίλούσε ο Στέλιος με την
αρραβωνιαστικιά του.

— Σ' αγαπώ, Στέλιο, και ξέρω πως
μ' αγαπάς κι' εσύ, τ' όνειρό μου εί-
πά, τί να σου πω, τ' όνειρό μου εί-
πα να ζήσουμε οι δυο μας μόνοι, στο
σπιτάκι μας! Δεν θάχω πολλές άπαι-
τήσεις, για να σε κάνω εύτυχισμένο με
την αγάπη μου, με την άφοσίωσή μου
σε σένα!... Δεν θα μπορέσω, όμως, να
συγκατοικήσω με την αδελφή σου...
'Οχι πως μου είναι αντίπαθητική και
δεν την αγαπώ... Κάθε άλλο!... Την
αγαπώ και τη συμπαύω... Θα κάνω τό-
παν να της γλυκάνω τον πόνο της...
'Οχι όμως, ζώντας μαζί στο ίδιο σπι-
τι... Δεν θα μπορέσω να περιποιηθώ
διαρκώς μια τυφή!... Είναι σκληρό αὐ-
τό που σου λέω, αλλά δεν μπορώ να
συνεχίσω, τι έκανα δώδεκα χρόνια με

τη μητέρα μου, που ήταν παράλυτη...
'Ημουν δεκατρίων χρόνων όταν άρχισα
για μένα αυτή η σκλαβιά. 'Ο Θεός και
η ψυχή της άς με συγχωρέσουν που τό-
λέω, μα ύπόφερα αφάνταστα όλα αυτά
τα χρόνια!... Καταλαβαίνεις, λοιπόν,
πως δεν μπορώ να εξακολουθήσω αυτό
το μαρτύριο...

— Ναί, έχεις δίκιο, σε καταλα-
βαίνω και βλέπω ακόμη πως όλα...γκρε-
μίζονται!... της απάντησε ο Στέλιος.
Λαχταρούσα τόσο να σε κάνω δική
μου... Τώρα όμως, ύστερα από δσα μου
έπες!... Δεν είναι δυνατόν να χωρίσω
από την αδελφή μου! Αυτή μου στά-
θηκε σαν μητέρα από ξη χρόνων παι-
δακι... Θυσίασε για μένα κι' αυτήν
ακόμη την αγάπη για τον άντρα που
θα την έκανε εύτυχισμένη, για να μεί-
νι μαζί μου... 'Αν τον παντρευόταν,
θα έπρεπε να φύγει μαζί του στο εξω-
τερικό, όπου είχε εκείνος τις δουλειές
του. Κι' όμως, για να μη με πικράνη,
αρνήθηκε... Τού είπε πως τότε μόνο θα
δεχόταν, αν θα κατάφερα να εγκατα-
σταθών εδώ. 'Εκείνος τότε έφυγε, για
να κανονισή τις δουλειές του κι' έ-
κείνη του ύποσχέθηκε πως θα τον πε-
ρίμενε. Μά, όταν ξαναγύρισε... τη βρή-
κε τυφή!... 'Όπως καταλαβαίνεις, δεν
μπορώ, λοιπόν, να την εγκαταλείψω
μόνη στη δυστυχία της... Κι' ήταν
τόσο χαρούμενη που θα μ' έβλεπε με
τα μάτια της ψυχής της παντρεμένο,
εύτυχισμένο!... Κρίμα! Δεν ήταν τυ-
χερό!... 'Αντίο, αγάπη μου... Και σου
εύχομαι να βρης άλλου την ευτυχία,
που δεν ήταν γραφτό μας να τη χα-
ρούμε μαζί!...

Εκείνη, μπροστά στην ξαφνική ά-
πόφασι που πήρε ο αρραβωνιαστικίος
της, έδωλε μια κραυγή πόνου και σω-
ρίσθηκε λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε κι' άνοιξε τα μάτια
της, είδε ότι βρισκόταν στην αγκαλιά
της τυφλής, που είχε τρέξει, ψηλα-
φώντας κοντά της και τη βοήθησε να
συνέλθει.

Μια νεκρική σιωπή απλώθηκε για λί-
γο ανάμεσα τους κι' έπειτα άκούστη-
κε ήρημη, πειστική, η φωνή της τυ-
φλής, που τους έλεγε:
— Στέλιο, η αρραβωνιαστικιά σου
έχει δίκιο... Χωρίς να το θέλω, ά-
κουσα τη συζήτησή σας... 'Ακουσα και
την τρέλλα που θέλεις να κάνεις... Να
χωρίσετε εξ αίτίας μου! Αυτό δεν
μπορεί να γίνει. 'Οχι, ποτέ! 'Εξ άλ-
λου, εγώ δεν σκέφθηκα ποτέ να μείνω
κοντά σας. Μόνο την αγάπη να μείνω
'Εγώ θα μείνω εδώ, στο σπιτάκι μας.
Στέλιο... Θα μείνω με τη Μαργαρίτα,
που θα με περιποιείται... 'Εσείς να
πάτε στο δικό σας σπιτί. Δεν είναι δα
και τόσο μακριά το ένα σπιτί από το
άλλο. Είναι συνεχόμενα τα σπιτία μας.
'Όταν θα με χρειάζεστε, θάρχησατε
να με βρίσκετε εδώ. 'Ετσι η αγάπη
μας θα είναι πάντα μεγάλη.

Σάπασε μια στιγμή κι' έπειτα συνέ-
χισε:

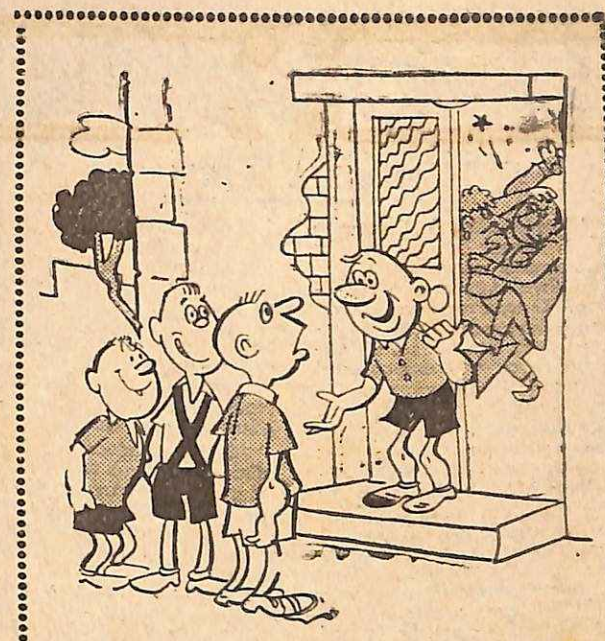
— Μη μου κάνετε πιο πυκνό το
σκοτάδι των μενιάν μου... Θέλω να
σας δώ αγαπημένους...

Γύρισε άλλο το κεφάλι, για να μη
δούν τα δάκρυα, που κύλησαν από τα
κλειστά μάτια της κι' έκανε να φύ-
γη από κοντά τους.

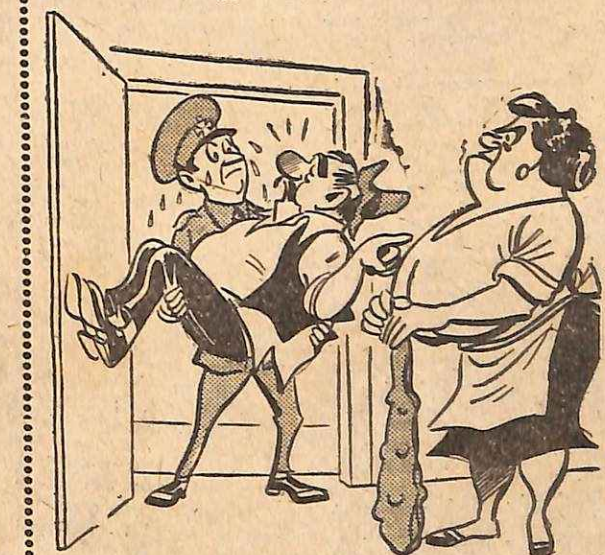
Ο Στέλιος και η Δέσποινα κυττά-
θηκαν βουβοί, σαν ένοχοι, που είχαν
κάνει κάποιο φοβερό έγκλημα. 'Επειτα
την άγκάλιασαν, την έσφιξαν πάνω
στο στήθος τους και η Δέσποινα που
λίγο πριν ήταν έτοιμη να καταστρέψω
τρεις ζωές, μίλησε πρώτη, σκουπίζον-
τας με τα φιλιά της τα δάκρυα που
κυλούσαν πάνω στα ώμα μάγουλα της
τυφλής:

— 'Οχι, Χρυσούλα!... Συγχώρεσε
τον έγωισμό μου!... 'Οχι, δεν θα ζή-
σουμε χωριστά!... Θα ενώσουμε τα
δύο σπιτία μας και θα ζήσουμε εὐ-
τυχισμένοι όλοι μαζί!... Και η Μαργα-
ρίτα θα μείνει μαζί μας... Κι' εσύ
θα είσαι η μανούλα μας και θα μάς
παραστέκης με την καλωσύνη σου και
τη στοργή σου...

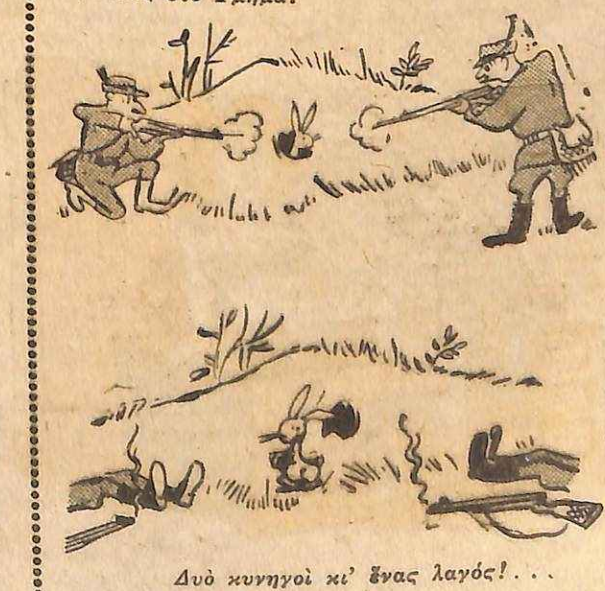
Η ευτυχία έχει τώρα φωτίσει τα
πρόσωπά τους και τα δάκρυά τους, δά-
κρυα χαράς, σταλάζουν λίγο-λίγο, σαν
θεϊκό βάλασμα στις πονεμένες καρδιές
τους...

— Άλλος, παιδιά, ποιος είναι για το μάτς;...
'Ενα κατοστάρικο ή είσοδος! 'Αντε κι' αρχίζει το
...δεύτερο ημιχρόνιο...

—Νά, γιατί ήθελα καλύτερα, κύριε πόλιωμα,
να με πάς στο Τμήμα!

Δυο κυνηγοί κι' ένας λαγός!...

MIRANTA

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Ο Νουράν, ο Γιουσούφ κι' η Άννα ζούσαν σ' ένα παραλιακό χωριουδάκι της Κεϋλάνης κοντά στο Κολόμπο. Ο πρώτος ήταν παρσαμπούρα. Κάθε τέσσερις μήνες, έφευγε με το καραβάκι του για ψάρεμα κι' έλειπε 15—20 μέρες. Όταν γύριζε, πουλούσε τα παρσαμπούρα του στο Κολόμπο και ζούσε τρείς μήνες πλούσιος κι' ευτυχισμένος.

Η καλή καρδιά του δεν είχε γνωρίσει ποτέ το θάνατο και το μίσος. Κι' η αγάπη της Άννας, της όμορφότερης κόρης του χωριού, συμπλήρωνε την ευτυχία του.

Όλοι στο χωριό τον αγαπούσαν — όλοι, εκτός απ' τον Γιουσούφ. Κάποιες δεν ήξερε πώς είχε αποκτήσει αυτός ο νέος τη μεγάλη περιουσία του και πώς κερδίζει ακόμη τις χρυσές λίρες που γέμιζαν διακόως τις τσέπες του.

Ήταν δύστροφος και ντυνόταν πάντα σαν τους πλούσιους Ευρωπαίους. Στους δρόμους του Κολόμπο, οι Άγγλοι αστυνόμοι τον κύτταζαν κοιτώντας το κεφάλι τους. Μα αυτός τους γαϊρούσε με ένα ειρηνικό χαμόγελο και ψιθύριζε:

—Είμαι πιο ξεύρητος από σας και δεν σας φοβάμαι! Ο Γιουσούφ όμως μισούσε θανάσιμα το Νουράν γιατί ήταν ο αγαπημένος της Άννας! Όταν τον έβλεπε το χέρι του έσφιγγε με λύσσα τη λαβή του μακαριού του, μεσ' στην τσέπη του. Μα εκείνος τον γαϊρούσε πάντα με ευγένεια και καλωσύνη.

Απ' την πρώτη στιγμή που είχε δει την Άννα, ο Γιουσούφ είχε αποφασίσει να την κάνει δική του. Αυτή όμως είχε δώσει την καρδιά της στο Νουράν.

Είχε αναταράξει απ' τις

Γαλλίδες καλόγριες, γιατί ήταν πεντάφανε Δεκάξη χρονών τώρα, ήταν όμορφη, απ' το έξωτικό λουλούδι που στόλιζε πάντα τ' αυτί της. Άννα μεσα στο κορσάκι της φαντάζετο σαν τα παρσαμπούρα που ψάρευε ο Νουράν. Και τα μάτια της λάμπανε σαν αστέρια.

Ο αγαπημένος της έκανε οίκονομιες, για να μπορέσει να χτίσει ένα σπίτι και να την παντρευτεί. Οι καλόγριες τον συμπαθούσαν, γιατί ήταν τίμιο κι' ερωτικό παλληκάρι.

Κάθε φορά που ο Γιουσούφ συναντούσε την Άννα, της πρότεινε να φύγει μαζί του. Της έταζε μεταξωτά και κοσμήματα, χρυσές λίρες κι' υποχρεώσεις...

—Δεν μπορώ, Γιουσούφ, απαντούσε εκείνη χαμογελώντας. Άγαπάω το Νουράν, και γοηγορά θα γίνω γυναίκα του.

Ο Γιουσούφ έσφιγγε τότε τα δόντια του και χάρτιζε τη λαβή του μακαριού του.

Εν' απόγεμα μόλις είχε γυρίσει απ' το ψάρεμα, ο Νουράν πέρασε απ' το καφενείο να χαιρετήσει τους φίλους του. Βλέποντάς τον, ο Γιουσούφ είπε δυνατά:

—Νά κι' ο απένταρος, που κυνηγάει τ' όμορφοτερο κορίτσι της Κεϋλάνης! —Δεν είμαι τόσο φτωχός, όσο φαντάζεσαι απάντησε ο Νουράν κυττάζοντάς τον ατάραχα. Έγω ένα ανεκτιμητο θησαυρό, που δεν θάφτανε όλη η περιουσία σου για να τον αγοράσει... αν ήθελα να στόν πουλήσω!

Εννοούσε την αγάπη της Άννας. Μα ο Γιουσούφ παρέρχονταν τα λόγια του.

—Σίγουρα, θα βρήκε κανένα μεγάλο παρσαμπούρο —σκέφθηκε. Θα το πουλήσει τώρα και θα μπορέσει να

παντρευτεί την Άννα. Μα δεν θα τον άφισα!... Παρσαμπούρα λοιπόν το βράδυ, σ' ένα έρημο δρόμο, και τον είδε να περνάει, παρσαμπούρας. Κρατούσε στο χέρι του ένα ασπρο κουτάκι.

—Εκεί μέσα θάβει το παρσαμπούρι! ψιθύρισε ο Γιουσούφ. Πάει να το δείξει...

Το δούλε το μαγαζί του και χτύπησε, σαν θηοίο. Το τραγούδι του Νουράν έσβησε απότομα στα χείλια του, κι' ο δύστυχος παρσαμπούρας στήθηκε νεκρός. Ο Γιουσούφ άσπασε το κουτί τ' αυτίς... και βλαστήμησε: Είχε μέσα λαχάρια που πήγαινε ο Νουράν στην αγαπημένη του.

Μια φωνή τρούμου αντήχησε ελαφικά. Ο Γιουσούφ γύρισε κι' είδε ένα παιδί, που έφανε τρώγοντας κα' φωνάζοντας:

—Βοήθεια! Πιάστε το φονιά! Σκότωσε το Νουράν! Τον κυριεύει τότε απείργο παρσαμπούρας.

—Πρέπει να φύγω άμεσα απ' την Κεϋλάνη! σκέφθηκε. Αν με πιάσουν, γάθνηκα!

Ξεκίνησε άμεσα για το Κολόμπο. Έφτασε εκεί γρήγορα τη νύχτα. Το λιμάνι ήταν έρημο. Ο Γιουσούφ είδε άγνωστο ένα φουγάρο, που ήξερε τον παρσαμπούρα. Είχε «δουλέψει» πολλές φορές μαζί του σε λαθρεμπόριο ναρκωτικών.

Γδύθηκε κι' έπεσε στο νερό. Έφτασε κολυμπώντας στο φουγάρο και σκαρφάλωσε απ' την άλυσίδα της άγκυρας ως το κατάστρωμα.

Είδε ανοιχτή την καταπακτή του αμαρτίου. Κατέβηκε την απότομη σκαλίτσα του, παρσαμπούρας στα σκοτεινά, βόλκε ένα σασκί και εξαπλώθηκε πάνω του, με ένα στεναγμό ανακουφισέως.

—Αύριο το πρωί —σκέφθηκε— θα παρουσιαστώ στον καπετάνιο, κι' αυτό θα με βοηθήσει να ξεφύγω απ' την αστυνομία... Χαμογέλασε κι' αποκοιμήθηκε σιγά-σιγά...

Όταν ξύπνησε, θάβαν περάσει αρκετές ώρες, κι' έπρεπε να φύγει για ημερομίστι.

—Όσο μύσα στο αμπάρι έπινα, τόσο μύσα στο σκοτάδι. Κάποιος είχε κλείσει την καταπακτή.

Ξαφνικά, ο Γιουσούφ ένοιωσε πάνω στο μισόγυμνο κορμί του άμετροτα μικρά ποδαράκια.

—Οι ποντικοί!... Οι ποντικοί! τραύλισε με φόβη. Σηκώθηκε κι' ώρμησε προς τη σκαλίτσα. Μα δεν τη βρήκε στη θέση της. Την είχαν τραβήξει απάνω.

—Μά... τί έπαθαν τα ποντικά και τόχουν σαν δαιμονισμένα; ψιθύρισε. Ω, Οσέ μου! Καταλαβαίνω!... Αυτή η μυρωδιά... ο κρότος... Μια άποπτικτική μυρωδιά είχε φτάσει στη νύχτα του. Συγχρόνως, άκουγόταν ένας ήχος σαν σφύριγμα ατιμομπχανής.

Ο Γιουσούφ έφερε τα χέρια του στο λαιμό του και σωριάστηκε αναίσθητος...

Τη στιγμή εκείνη, ο πλοίαρχος έγραψε στο ημερολόγιο του πλοίου: «Σήμερα το πρωί, έγινε απόλυτο μανιέτο του αμαρτίου και έξοδος των ποντικών μ' ασφυξιογόνα αέρια».

N. ΜΠΛΑΚ

Ερωτικό Χιονόμωο

Ο σοβάς

Ο Ναστραδίν Χότζας φρόντιζε κι' ενδιαφερόταν πάντα για τις ελλείψεις που είχε το χωριό του. Γι' αυτό οι συγχωριανοί τον τον σέβονταν και τον διναν το δικαίωμα να έχει μια κουνέντα παραπάνω. Αυτά όμως τα προνόμια δεν συγκινούσαν το Ναστραδίν. Ήξερε ότι για να προκύψει το χωριό έπρεπε οι συγχωριανοί του να γίνουν τακτικά το χέρι τους στο πούγγι τους. Μεγαλύτερο ήταν το παρόνομο του Χότζα με τον πιο πλούσιο του χωριού του, τον Σεραφεντίν. Είχε πολλά γήματα και ζώα, ήταν ενεργητικά γόνιμος κι' όμως ήταν ο πιο δύστροπος κι' ο πιο ταπεινός.

—Δεν θα βοηθήσεις, Σεραφεντίν να μαντρώσουμε το νεκροταφείο; του λέγε τακτικά ο Χότζας.

—Όχι, απαντούσε ξερά ο Σεραφεντίν. Περίττο το ξέδο.

—Δε θα βοηθήσεις τουλάχιστον να σοβάτιστεί το ταβάνι του τζαμιού; του ξανάλεγε ο Χότζας. Θα πείσι!

—Περίττο και το σοβάτισμα, απαντούσε ο Σεραφεντίν. Για τα τζαμιά φροντίζει 'Αλλά!

Μια ημέρα όμως ο Χότζας πείσωσε κι' αποπείσωσε να τον τιμωρήσει. Βρήκε λοιπόν μια πρόφαση και παρέρχονταν τον Σεραφεντίν μέσα στο τζαμί. Μαζί τους ήρθαν και δυο-τρεις άλλοι δασκαλεμένοι από το Χότζα.

Μόλις λοιπόν βοήθησαν όλοι μέσα στο τζαμί ο Χότζας έφερε πάνω την κουνέντα στη μάντρα του νεκροταφείου. Οι άλλοι τρείς τάχτηκαν άμεσα με τη γνώμη του Χότζα.

—Πάλε τα ίδια έ νημε; φώναζε ο Σεραφεντίν. Είπα κι' άλλοτε πως δε συμφωνώ και δεν δίνω γρόσι!...

—Τότε δώσε για να φτιάξουμε το ταβάνι του τζαμιού, του είπε ο Χότζας.

—Τα τζαμιά δεν πέφτουν! Έκανε πεισματικά ο άλλος. Τα προσέχει ο 'Αλλά!

Εκείνη όμως τη στιγμή έπεσε στο κεφάλι του Σεραφεντίν ένα κομμάτι σοβάς που τον πέταξε, σηματοδοτώντας τον, ένας συνένοχος του Χότζα, κουνιμένος σε μια γωνιά.

Ο Σεραφεντίν τότε είπε: —Ε, να δώσω μερικά γρόσια για το σοβάτισμα...

Ένα δεύτερο όμως κομμάτι σοβά, μεγαλύτερο, ξανάπεσε στο κεφάλι του.

—Κάνε τα γρόσια λίρες, Σεραφεντίν, τούπε ο Χότζας, γιατί ο 'Αλλά σ' έχει βάσει στο μάτι και δεν θα βγής ζωντανός από εδώ μέσα.

Με το πέσιμο λοιπόν του τρίτου και πιο μεγάλου κομματιού σοβά, ο Σεραφεντίν το έβαλε στα πόδια του μοσχευμένος, αφού έδωσε στο Χότζα ένα σακκουλάκι γεμάτο λίρες!

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ Σμάρφους τ. 6 § 7
τ. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος δρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογράφος: Σπύρος Μπέλλας, 65ος δυνος Τυπογραφείου: Δύσως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία Δρχ. 200.000
Εξωστήριος 100.000
Εξωστήριος 60.000

Εμβάσματα Έσωστήριου δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωστήριου δια τραπεζικής επίταξης προς κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

Ένα πτώμα ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ

Παράξενο διήγημα

Ποτέ άλλοτε δεν είχε συμβεί στον Πιέρ Ντυβάλ να προδώσει το «ένδοξο» του. Ήταν είκοσι ολόκληρα χρόνια διευθυντής του καζίνο του Μόντε Κάρλο και ποτέ δεν θυμόταν να είχε δείξει οικειότητα σε κανένα... Ή συμπεριφορά αυτή ήταν μια ανάγκη του επαγγέλματός του; Καμμία συγγένισι, καμμία συμπόνια για κανένα! Διαφορετικά δεν θα μπορούσε να κάνει τη δουλειά του.

Ήταν φυσικό, λοιπόν, ν' απορήσει και ο ίδιος πως δέχθηκε την πρόσκληση σε γεύμα στο «Καφέ ντε Παρί» από τον Άγγλο Ρόντνεϊ.

Ο άσυγκλητος και ψυχραιμος Πιέρ Ντυβάλ ήξερε με κάθε λεπτομέρεια όλα τα ιδιαίτερα μυστικά των πελατών του και των υπαλλήλων του. Ή δική του όμως ιδιαιτελική ζωή ήταν ένα κλειστό βιβλίο. Ζούσε μόνος, χωρίς φίλους και φαινομενικά χωρίς κανένα επαγγελμα...

Ο Ρόντνεϊ ωστόσο τον είχε προσελκύσει με την πρώτη ματιά, που τούχε ρίξει. Ο Άγγλος αυτός ήταν ένας σωματώδης γανθός κι' όμορφος νέος. Κι' εκείνο που περισσότερο απ' όλα τον χαρακτήριζε ήταν το μετρημένο παιχνίδι του στο καζίνο. Άντα σε στους παίχτες που με μεσότητα έπαιζαν εκεί τα «συστήματα» τους, ώπου στο τέλος κατέληγαν να μείνουν πανί με πανι, ο Ρόντνεϊ έδειχνε πραγματικά πως γλεντούσε με το παιχνίδι του στη ρουλέτα και στο «σεμέν-ντε-φέρ».

Επαιζε μετρημένα κι' απέφυγε τα μεγάλα κόλπα. Επίσης ο Πιέρ Ντυβάλ ήξερε ότι ο Άγγλος αυτός έπαιρνε κάθε πρωί ένα γράμμα, γραμμένο από ένα γυναικείο χέρι κι' αυτό τον ένθουσιαζε.

Αυτά τα ναυαγία που κυκλοφορούσαν σαν στοιχειά γύρω στα τραπέζια του καζίνο μ' έννοχλουν πολύ, έλεγε ο Ρόντνεϊ, όπως έπιναν τα κοκτέϊλ τους. Τί απογίνονται όταν χάσουν και την τελευταία τους δεκάρα; Πού καταλήγουν αυτοί οι τρελλοί όνειροπλόχοι κι' αυτοί οι αδιόρθωτοι τυχοδιώκτες, που ξεκινούν με σκοπό να ξετινάξουν τον πάγκο του καζίνο; Μήπως τινάζουν τα μυαλά τους στον αέρα; Το ρωτώ αυτό γιατί ποτέ δεν διάβασα οτις έφημερίδες έδω για θύματα της ρουλέτας, που αυτοκτονούν στους όμορφους κήπους σας.

—Στο Μόντε Κάρλο, του είπε ο Πιέρ Ντυβάλ, δεν έχουμε τέτοιες αυτοκτονίες. Αν κανείς τρελλός χάσει όλα του τα λεφτά κι' ύστερα καταφύγει στο μεγάλο πάρκο για ν' αυτοκτονήσει, θα βρεθούν πάντα στο πτώμα του δέκα χιλιάδες φράγκα σε κεινοβόγια χαρτονομίσματα!... Ή χαρτονομίσματα έτσι αποδίδει τα αίτια της αυτοκτονίας σ' άλλους λόγους κι' όχι στη χασούρα του στο καζίνο. Γιατί τ' απένταρα θύματα, φίλε μου, θα ήταν μια κακή διαφήμιση για τα συμφέροντα που αντιπροσωπεύω...

★

Έπειτα από μερικές ημέρες ο Πιέρ Ντυβάλ πληροφορήθηκε ότι ο Ρόντνεϊ είχε λάβει ένα γράμμα, που τον άναστατωσε. Ήταν γραμμένο με το γνωστό του γυναικείο χαρακτήρα. Μόλις όμως, το διάβασε ο Ρόντνεϊ, αντί να δείξει το συνηθισμένο του παιδικό χαμόγελο, χλώ-

μιασε κι' έκανε άπτομη μεταβολή. Έχωσε το γράμμα στην τσέπη του κι' ώρμησε έξω από το ξενοδοχείο... Έκείνο το βράδυ η συμπεριφορά του Ρόντνεϊ στο καζίνο άλλαξε. Απέφυγε τελείως τα τραπέζια της ρουλέτας και κάθισε στο «σεμέν-ντε-φέρ», όπου έκανε διαρκώς. Όταν σηκώθηκε να φύγει, τα μάτια του ήταν κατακόκκινα, και μόλις έδωσε προσοχή στον ευγενικό χαιρετισμό του κυρίου Ντυβάλ. Τα επόμενα δυο βράδια η τύχη του πήγαινε από το κακό στο χειρότερο.

Τελικά έχασε διακόσιες χιλιάδες φράγκα. Σηκώθηκε, από το τραπέζι, ψιθύρισε ένα: «Ευχαριστώ, κύριε» κι' έφυγε.

Ο Πιέρ Ντυβάλ που όλη αυτήν την ώρα τον παρακολουθούσε προσεκτικά, τη στιγμή εκείνη ήταν άλλοο άπαχοχολμένος.

Έπειτα από δέκα λεπτά, ένας από τους θυρωρούς άκουσε μια πιστολιά στο πάρκο του καζίνο κι' άμεσα είδωποισε τον Πιέρ Ντυβάλ. Έτρεξαν κι' οι δυο και βρήκαν το Ρόντνεϊ έσπλωμένο κάτω από ένα δέντρο. Το πρόσωπό του ήταν άσπρο σαν πανί, και το λευκό πουκάμισό του, στο στήθος ήταν ματωμένο. Στα σφιγμένα δάχτυλά του κρατούσε ένα γράμμα. Το περιστροφικό του βρισκόταν δίπλα του...

Όταν έπειτα από μια ώρα, ο Πιέρ Ντυβάλ κλείδωσε το συρτάρι του γραφείου του, ήταν πολύ λυπημένος. Γιατί να του συμβαίνουν τακτικά αυτά τα δυσάρεστα περιστατικά; Γιατί το θύμα να είναι ένα από τα λιγοστά του πρόσωπα, που τόσο είχε συμπαθήσει; Κι' όταν έκανε τη συνηθισμένη του τελεταία βόλτα στις αίθουσες του παιχνιδιού ήταν ακόμη πιο λυπημένος.

Ξαφνικά όμως καρφώθηκε στη θέση του. Αυτή η φωνή! Αυτή το πρόσωπο! Ναι! Ήταν ο Ρόντνεϊ! Με το ίδιο θελκτικό χαμόγελο του και με μάρκες δέκα χιλιάδων φράγκων στο χέρι.

Ο Ντυβάλ έφερε το χέρι του στο μέτωπό του.

—Θέ μου! ψιθύρισε κι' απομακρύνθηκε πανικόβλητος. Πάντα το φοβόμουν πως ένας απ' όλους αυτούς θα γύριζε πίσω μια μέρα!... Άλλοίμονο!

Το άλλο πρωί, μέσα στο λαμπρό ήλιο, ο Πιέρ Ντυβάλ ήξερε, ότι δεν είχε μπροστά του κανένα φάντασμα. Ήταν ο Ρόντνεϊ ολόζωντος, χαμογελαστός. Στο μπράτσο του στήριζόταν μια όμορφη κοπέλλα ή γνωστή, ίσως των επιστολών.

—Ντυβάλ, φίλε μου Ντυβάλ! του φώναζε ευτυχισμένος. Κύττα! Ή δεσποινίς από εδώ άλλαξε γνώμη! Σήμερα το πρωί έπεσε από τα σύννεφα και μου είπε πως επί τέλους θα με παντρευτεί!...

—Και ή αυτοκτονία; ψιθύρισε κατάπληκτος ο Ντυβάλ.

—Ο Ρόντνεϊ γέλασε.

—Ναι! είπε. Για μια στιγμή, είχα σ' αλήθεια αποφασίσει ν' αυτοκτονήσω. Είχα μαζί μου ένα ρεβόλβερ... Ουμμήκα όμως ξαφνικά τις δέκα χιλιάδες φράγκα, που αφίνεις σε κάθε πτώμα... Έρριξα τότε μια πιστολιά στον αέρα. Ξαναπαίζοντας κατόπιν με τα λεφτά που μου άφησε κέρδια ευτυχώς όσα σχεδόν είχα χάσει. Και τώρα, νά, γύρισε στην άγκαλιά μου κι' ή αγαπημένη μου!...

—Κι' ή ασπράδα στο πρόσωπό σου; είπε σαστισμένος ο κατάπληκτος Ντυβάλ.

—Πούδρα, φίλε μου, πούδρα.

—Και το αίμα στο πουκάμισο; —Μπράντυ, Ντυβάλ. Μπράντυ!...

ΟΤΤΟ ΜΠΟΥΡΓΚ

Τα λουτρά κι' η άτομική καθαριότης

Α'

Κάθε άτομο που ενδιαφέρεται για την υγεία του φροντίζει πολύ και για την καθαριότητα του. Οι πιο καθαροί λαοί έχουν πιο λίγους θανάτους από τους λαούς που δεν ενδιαφέρονται πολύ για την σωματική τους καθαριότητα.

Οι πιο παλιοί λαοί έδιναν μεγάλη σημασία σ' αυτό. Από τις άνασκαφές της Κνωσσού βλέπουμε τις θαυμάσιες υδραυλικές εγκαταστάσεις στο ανάκτορο που είχαν για να παίρνουν το λουτρό τους την εποχή εκείνη.

Μα αυτό δεν γινότανε μόνο στα ανάκτορα, αλλά και ο κόσμος όλος αγαπούσε πολύ την καθαριότητα. Γι' αυτό και οι αρχαίοι Έλληνες, όταν φιλοξενούσαν κανένα στο σπίτι τους, ή πρώτη τους περιποίησι ήτανε να τον βάλουν να κάνει ένα καλό μπάνιο.

Οι ίδιοι μετά το ζεστό μπάνιο έκαναν εντριβές με λάδι ή με αρώματα. Τα δημόσια λουτρά ήτανε πάντα δίπλα στα γυμναστήρια και εσυχναζαν σ' αυτά όχι μόνο να γυμνασάται, αλλά και οι φιλόσοφοι.

Από την Ελλάδα οι Ρωμαίοι συνήθισαν την καθαριότητα του σώματος και ίδρυσαν πολλά και μεγάλα λουτρά στη Ρώμη, όπου παρέμεναν οι Ρωμαίοι πολλές ώρες παίρνοντας αφο και τρία λουτρά την ημέρα.

Τα λουτρά των Ρωμαίων είχαν ιδιαίτερες αίθουσες πολύ θερμές για να ιδρώνουν, αίθουσες με ύψη θερμότητα για ατμόλουτρο, χλιαρά μπάνια σε μπανιέρες ή πισίνες, ψυχρά μπάνια, κι' αίθουσες για μασσάζ και εντριβές με λιπαρές ουσίες και αρωματισμένα λάδια.

Αργότερα τα λουτρά κατήχησαν τόποι όπου συχνάζαν διάφοροι διεφθαρμένοι και όπου γινότουσαν πολλά όργια.

Οι πρώτοι Χριστιανοί καταφέρθηκαν εναντίον της ακαλασίας που επικρατούσε σ' αυτά και παραμέλησαν οι ίδιοι την καθαριότητα του σώματος, ενδιαφερόμενοι μόνο για τη ψυχή τους.

Με την επικράτση λοιπόν του χριστιανισμού τα λουτρά ως τόποι διαφθοράς έκλεισαν, το δε μεσαιώνα έθεωρετο άμωρτια ή καθαριότητα του σώματος. Το Βυζάντιο διετήρησε τα λουτρά και πρό πάντων τα ατμόλουτρα και οι Σαυροφόροι μετέφεραν πάλι στη Δύση τα λουτρά. Άλλα εξ αιτίας της διαφθοράς που επικράτησε και σ' αυτά ξανάκλεισαν και ως τις αρχές του 18ου αιώνα στη Δύση ενδιαφέρονταν μόνο να πλένουν τα χέρια τους και το πρόσωπο και γενικά τα άκαλυπτα μέρη.

Από τον 18ον αιώνα άρχισαν σιγά ο κόσμος να ενδιαφέρεται για την καθαριότητα και να ιδρύωνται όληνη μπάνια και μόνο κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα άρχισαν να γίνωνται μπάνια-ντους στις περισσότερες κοινοτήτες της Δύσεως.

Τα Ιδιωτικά λουτρά σε σπίτια από το τέλος του περασμένου αιώνα άρχισαν να διαδίδονται σ' όλο τον κόσμο και έτσι κάθε σπίτι προσάδει να έχει ένα λουτρό ή ένα ντους για τη σωματική καθαριότητα.

Η καθαριότητα του δέρματος έχει πρωταρχική σημασία για να εξασφαλισθ' αυτό την καλή του λειτουργία. Με το μπάνιο φεύγει όλο το σπέρμα που βρίσκεται πάνω στην επιφάνεια του δέρματος από τα έκκριμα των αδένων, τις σκόνες, τα κεράτινα πελάδια που πέφτουν όληνη από το δέρμα, τα μικρόβια και γενικά όλες τις ουσίες που καθίζουν πάνω στο δέρμα και το λερώνουν.

Μετά το λουτρό το άτομο αισθάνεται μεγάλη ευεξία, το δέρμα του ανανεώνεται καλύτερα, οι αδένες του λειτουργούν πιο κανονικά, γιατί έφυγαν από τους πόρους τους όλες οι ακαθαρσίες.

Την καθαριότητα του δέρματος μπορείτε να την κάνετε μέσα σε μπανιέρα ή σε μια μεγάλη λεκάνη ή με ντους.

Το νερό πρέπει να είναι 30—35° και να μην έχει πολλά άλατα, γιατί δύσκολα κάνουν σαπουνάδα και έπαιρουν εύκολα το δέρμα. Αν το νερό έχει πολλά άλατα, τότε μπορείτε να βάλετε μέσα λίγα πίσυρα ή βόρακα για να το μαλακώσετε.

Για να επιτύχετε καλό καθαρισμό του δέρματος είναι απαραίτητο το σαπούνι. Το σαπούνι διαλύει τα λίπη με τη χημική του σύσταση και καταστρέφει τα μικρόβια που βρίσκονται στην επιφάνεια του δέρματος. Σ' το μπάνιο απαραίτητο είναι ένα καλό τρίψιμο με μια βούρτσα ή με ένα τρίφτη.

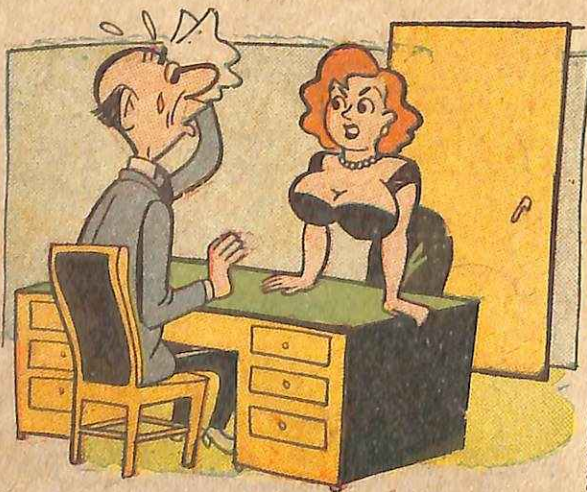
Το μπάνιο δεν είναι ανάγκη να διαρκεί περισσότερο από 15—20 λεπτά, γιατί πολύ μακρά παραμονή μέσα στο λουτρό είναι βλαβερή. Μετά το θερμό λουτρό πρέπει να ξεπλένεται κανείς πολύ καλά.

Μπάνιο πρέπει να παίρνετε αν είναι δυνατόν κάθε μέρα, πρό πάντων το καλοκαίρι. Το χειμώνα τουλάχιστον δυο μπάνια την εβδομάδα για να έχετε καθαρό το σώμα είναι απαραίτητα.

Μπορεί να καθαρίσετε το σώμα σας και με άλλα μέσα. Με μια μεγάλη λεκάνη από μεταλλο ή χάλμα ή καλύτερα από καουτσούκ. Γεμίζετε τη λεκάνη με ζεστό νερό και μετά με ένα μεγάλο σπόγγο ή με ένα τρίφτη σαπουνίζετε καλά και ύστερα ξεβγαλίζετε τη σαπουνάδα με μπλόκο ζεστό νερό, ρίχνοντάς το επάνω σας.

Το νερό το κρυώνει σιγά-σιγά και στο τέλος ρίχνετε ολόκληρο κρύο νερό. Μ' αυτό τον τρόπο οι πόροι σφίγγουν, το δέρμα γίνεται πιο σφικτό και πιο ζωηρό και αποφεύγετε τα κρυολογήματα.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ
Ιατρός Δερματολόγος—Αισθητική

—Κόριε διευθυντά, τί θα γίνει μ' εκείνη την αύξη-
σι θα μου την δώσετε;...

—Έτσι, Πηνελόπη μου, δεν κρυώνει και ο καϊμένος ο Ζαχαρίας μου!...

ΣΤΟΥΝΤΙΟ

ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

—Περισσότερο αίσθημα! Τραγουδάτε μπροστά στο φακό!...

—Το μοντέλο μου ήταν, βλέπετε, πολύ ντροπαλό!...

—Όπως βλέπετε, δεσποινίς, μ' ένα πότημα του κουμπιού το ντιβάν μας γίνεται διπλό κρεβάτι!...